

Süleymaniye U. Kütüphanesi			
Kisim	İzmir		
Yer			
Esas			616

1
 معناه حافظه شریفه

چهار جلد شریفه کتونی
 دقق حدیقه خاتم

T.C
 Milli Eğitim Bakanlığı
 İstanbul

7337

867

1
 1960

الحمد لله الذي حفظ الذكر من تحريف رب الممنون كما قال انما نحن نزلنا الذكر وانما له الحافظون
 والصدقة على حافظه بنعيم لافظه كما في لوح محفوظ وعظمه واللمحوظين بمؤنه
 والمحوطه اما بعد بوسه وركبته دل وروزگار دن منقصل ثوبه تفرير مقال
 وبيان احوال قلور که اصحاب حاله سلفه جا کین رضوان الله تعالی علیهم اجمعین
 احوال طریقتی و اسرار حقیقتی ر مر وایما و تعبد و اخفا طریقیه یا انتم که در که حضرت
 مولانا بیور ربیت خوشتران باشد که شرد بران گفته اید در حدیث دیگران و بو
 زمرکت اجنده لسان الغیب و ترجمان الاسرار لقب ویرا شمس الدین محمد حافظ الشیرازی
 قدس سره العزیزه جمیع اشعارنده رمز و الفا ز و صورت مجاز ده ابراز طریقتی
 اختیار اید و اما احوال سلوک کن غافل و اسرار طریقتی دن زایل اولی و تصور فراموش
 نکار کلی قیلوب و بعضی متخیر قلوب عربیه و کم من غایت قولاً صحیحاً و آفته من الفهم
 السقیم بیت جا هلا مگر ند علمی که جهل و عمائد اندیش کمر جالیا محض ان باشد
 چون لا اند کفر خوانندش و اهر دلدن ظرفا و ارباب قلوب دن عرفا کاهی
 بوفقیه مائرا و لوب و بعضی اسرار کسان اولوب بو حقیق و فی

2
 بوجوهی بلدی که قدر تحقیق مرام و توفیر کلام اید ب بجه توفیر کثره
 تبدیل قلفی و ترکیب و لید تغییر و لفتح طلب اولوب بعضی اوقات اکامه و ف
 فیلنوب علی وجه الاجال معنای مجازی بیان و معنای حقیقی عیان اولوب
 تاکه قاصد و ناقصه نام و کامل و عای و عاقل اولاندر اصل دل اولانر کن
 حکایه و معاند اولاندر ابات بیئات حضرت خدادون و بیوتات ظاهرات انبیاء
 متاخره اولاندر وقت تقدیر و انجانی فخر حضرت عوآبه حافظ انبیک
 کبیری بی فهم اولاندر خطابه لطیفه و لطف و جلاله جوآبنده بومطلع
 و کیش بیت سخن شتاس نه در خطا انجاست چو شنبوی سخن لعل
 دل مکرر خطاست لاجرم بیاد اکت و معاند در خود بین و حاسد در
 جهل جلای پرده بسته و عتاد اصلی و ابرار سنده قلور رنق و بابت الحافظ
 من درک احضن یا حنیفه عن الیهاف قائمه جبر حافظا و هو ارحم الراحمین
 الحمد لله الذي حفظ الذكر من تحريف رب الممنون كما قال انما نحن نزلنا الذكر وانما له الحافظون
 والصدقة على حافظه بنعيم لافظه كما في لوح محفوظ وعظمه واللمحوظين بمؤنه
 والمحوطه اما بعد بوسه وركبته دل وروزگار دن منقصل ثوبه تفرير مقال
 وبيان احوال قلور که اصحاب حاله سلفه جا کین رضوان الله تعالی علیهم اجمعین
 احوال طریقتی و اسرار حقیقتی ر مر وایما و تعبد و اخفا طریقیه یا انتم که در که حضرت
 مولانا بیور ربیت خوشتران باشد که شرد بران گفته اید در حدیث دیگران و بو
 زمرکت اجنده لسان الغیب و ترجمان الاسرار لقب ویرا شمس الدین محمد حافظ الشیرازی
 قدس سره العزیزه جمیع اشعارنده رمز و الفا ز و صورت مجاز ده ابراز طریقتی
 اختیار اید و اما احوال سلوک کن غافل و اسرار طریقتی دن زایل اولی و تصور فراموش
 نکار کلی قیلوب و بعضی متخیر قلوب عربیه و کم من غایت قولاً صحیحاً و آفته من الفهم
 السقیم بیت جا هلا مگر ند علمی که جهل و عمائد اندیش کمر جالیا محض ان باشد
 چون لا اند کفر خوانندش و اهر دلدن ظرفا و ارباب قلوب دن عرفا کاهی
 بوفقیه مائرا و لوب و بعضی اسرار کسان اولوب بو حقیق و فی

این کلام بود اولی ای ساقی کاش
 این کلام بود دومین کلام که بجا صون
 زیرا اداره بر روی کلامی بود
 بحر زنج مغایر

سوره بقره و آیه سده بابت اناس بعد
 انک انتم که بود که از دین
 نقیص کلمات فائده
 منزه و بیست

در صفت شورش اید صفتش در تکم عنان سوره
 صافانه سوره و بنای کلام
 کلامی بی بیاض

بدنامی چندی از او مراد بود که شیخ فریدالدین گنج شمس که از بزرگان سلسله بود نام
اولدم را خبر شنید و چون به کلام من رسید که فان سلطان شیخ لاجم بدنا
منفذ مشهورم اولدم منمنا کی ماند این را زی کز دست آید محفلش بفرز
قلوب بر آید اندر دوزخ محفل ندری یعنی بنی محفل و عجم را اوله حادثه سولتور
اول را اول را زی سوزید اول را اول بنی محفل و عجم را اوله حادثه سولتور
احکامی که در شیخ ارشاد کتاب سبک او بود که بدنام بین الناس اوله اللیل
ثم التیل و شد و فی المنین ثم الطریق پیوسته در حضور بی کریمی خواهی
از و فاضل مشهور حافظ حضوری لفظه حرف با وضوح ایچنده از و لفظی مع
تا بی مضبوط انشاء شد بر جلدی هم را بود که اگر بر حضور استرسک اندن فاضل اولدم
حافظ متقی ماتن من تهوی دج الدینا و اهلها متصرف زمانه و فضل مضارع
جزم ایدر و ماه زایده در ملک اصله ملقب اییدی جزم ایچون آخنده الف ساقط او
و لفظی اسعد که کنز با اهل عقل اولاندره اخلاق اولنور و تهوی در و بی بآیدن معنا
موجب آیدن تهوی محبت معناسند در و دج امر حاضر در و دج بدعتن و اهل امر حاضر
افعال بآیدن و دنیا موت شد را ایچون که موت ضمیر ارجا اولنور معنای مصرع
بود که اول زمانه ابر شورشون سود کوک که که دنیا بزرگ ایلدی اهل ایلد
یعنی از صالحیو بر که دوزخ فلکی منقلب منقلب دنیا عبیدی مولودن معید آیدر که دنیا که
ما بعد کس من مولک و خدمت مولایو بر سب شد بکمال باش از او بی چند بایشی
بند بیدر سب و شیخ سعدی بایش سب منقلب بایش حاصلی چو بسوزند ابکی
و اصلی سب ای فرخ حسن ماه از روی خشان شای ای حرف مناد

تاریخ: ۱۳۰۲/۱۰/۱۰

اول كبرياءه نظر عامه
بوغن اول كبرياءه عبقه و افه

۱۰۰

مناجات
ندارد و خدای عز و جل و فرود غنیای مفاسد در درختان بلبلرچی مناسبت دارد
معنای صراع بود که ای محبوب حقیقی حسن اینک نوری از کمال بلبلرچی بویژه
در بلبل که بگویم که مصطفی و مراد بلبل که وصول الی الله عن شنبه اولی الاقرین بودند
اکنون به ایبر که اول عشق محبوب حقیقی کر که سابر محبوب کمال حسن جمال
انوک افقاب و رسیدن بر تابد آب روی خوبه از چاه نخلدان شما
جوب لغزش اولان حرف با مصدیریه در بعضی خوبین بویژه صوید سکر انگلر
فیو نند بر لب عشق کسب وصول در عشق خند و جای یه زوال حسن اقبال
حقیقی در **دین** حسن مردبان جوی ماند بوی بار بار بر مرد دیگر و نور بخانی دیگر
یک دهد دست این غرض یارب که حدستان شود فنی ال و بره بوغرض
فنی ال و بره که بر قصد تو و بر حالت اولال خاطر مجموع ما لفس پزبان شما
برزم جمع اولش خاطر مز سکر پزبان ز لنگون دن ز لنگون مراد غیب هویت
وینار الوهیت و بیغرضی منبر اولابو غرض برزم خاطر مجموع غیب هویت
اولان در پزبان اولابا غیب هویت برزم خاطر مجموع اولابو غرض میار
نودارد جان بر لب آمده لفظ جان بر لب آمده جلد و حالیدر باز کرد و یاد آید
چیت فرمان شما بو صراع است تمامد که و و سوغی با جف و غی و سکر
امرکز بونده مقصود قضای حضرت حدایه کمال رضا در **شعر** و حکمت الی الجوب
امر کل و انشاء اصیانه و انشاء النفا دور در از خاک و خنداد امن
چو بر آبگریز ایرافند دوست طو پرافند و قافند انکی چو برزم اوز موز
او غریب سن کا ندرین راه کشته بسیارند قربان ما بویوله سکر

ن
جبرک الکی حقوز فی خاخر قریب شیعیان
ممنوع انا اللہم

بسم الله و بدارك عز من طوثر مصر
خان لب اوزر و كلد و سی حاله

فوز بانگ او شد هر چه قدر خاک کون مراد و کمال عقل بود و قاندر مراد تلوت
 عصیان و کز درون مراد فیض انوار الهی و کمالی راق و دینی صفت
 قدوسیت ایزدی و کمال و سراج نمانی مضمون شده مراد بود که کثرت عصیان
 سگ قدوس بنکته جزو بر فرد یکدر **کرم** الوده و آئینم چنان عالم
 کوه عصمت اوست دل فرای می کند و در اراک کسب حوائی لفظه
 حرف با صفت در بیعی کوکل خرابی اید و دلاری خبر دار ایک مراد قلب
 و بیانی دنیا و کل کفی اید حضرت حدیث طلب هدایت ایک دیگر زنیهار
 ای دوستان جان من جان شما غافل او کمالی بود و ستم خانم سرک خاک
 که جلار و او و تخت فیه زوی متعاضی اصل و احد من در پس و تعاون و باقی
 علی البشیر و التقوی سبب معاونت و سیادت ایک که در بر یکرست
 طریقی نیست از عاقبت که سگ کوز که زبانه بر کوش و بر نظر بکوی عاقبت
 ز کسب مراد و کوی نیست عشق و چون حضرت حق اعطا کیفیت محبت اید که سگ
 عقل معاش بولر که نغز و شند منور یکستان شما یکدر که صورتی صمیم
 سگ مست که کوزه زیر چون بختی لا اوت کلام اولان بختی ناشوین طنور بولر
 بخت خواب آلود آید از خواب شد و بخت نیم او بخت بختش بخت او بخت
 است که کز آنکه زو بر دیده آب روی خفت نهما زیرا او روی کوز نور
 سگ خفتی یوز کز صومنی مراد یکدر و کمال متغیری بالا سحر بیدار و کج
 او بولر یکدر اید و لیل آنکدر **هر** که بیدار بود و دوت بیدار بود و دوت
 در جلوه و بخت بیدار یکاست با صبا هر بخت از وقت کل دست

هر که بیدار بود و دوت بیدار بود و دوت
 در جلوه و بخت بیدار یکاست با صبا هر بخت از وقت کل دست

صبا بید بولر اش کوندر ز کندن بردست کل مراد و کمال بر بختی بود که بولر
 از کمال بستان شما بود که لطف و محقق در او لکه بر بختی شد و بخت
 بولر کوز طراعت **فقط** حیز که در ساحت کلاز بر بختی شد و بخت
 ای بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر
 ای ساقیان جام جم غایتان لطف و حرف تا عطا ای بولر بولر بولر بولر
 جدر غایتان لطف و حرف تا عطا ای بولر بولر بولر بولر بولر بولر
 غزل اولنده بیان اولاندر که چه جام ما شند بر بختی شد و بخت
 او بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر
 فیض در حضور من است آمده **نیست** هر کز محیل فیاض مانت
 استعد او در مالیکیم میکت حافظ و عایر سینه و میکی بولر حرف با یکدر
 و عدت ای بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر
 شما لفظ و زوی بای اصلید ای زرقی معناسه بولر بولر بولر بولر بولر بولر
 سگ شکر صبا بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر
 بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر
 بیت دیوب بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر
 ای صبا با سگستان شمر زدن بولر عبارت سبکسان که کدی وزن ایچ
 با سگستان دش کای سیر حق ناشناسان کوی چو کان شما لفظ کای اصله که
 ای در خدای میزد و قدر تقدیر کلام که ای سگستان شمر بولر بولر بولر
 باشی چو کاندر کوی اولدن که چه دوریم ارباط فرجهت دور نیست

دور است

فقط

رسول الله علیه السلام بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر
 در کمال بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر

بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر
 بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر بولر

دشمنی طلال فلک بشکل کلهی و ملال کسی هستند غرق نعمت حاجی قوام
بزم حاجی قوام ترک نموده و قدر حاجی قوام اول زمانه و اول عصر که اول اول روز
بر شیخ کشته اینش حوایه حلقه کند و عا دهنه بناء غزل تمام اندکند عهده او نکال
مدرحن و کسر نمایی ابد **و لایعنا** صوفی بیک آینه صافیت جام و خطابه
ای صوفی کل که آینه سی صافیه جاک یعنی نفسیه قلب محصل در تائید کرب صفا می
عمل قوام را تا کور سن لعل یلخی شرا بک صفا سنی یعنی عشق جوانه لائق مشاهده ^{ایده}
عشق شکار کن نشود دام باز چای عشق کسب شکار او مگر آغی دکنور کاجی
در حینت باد بهر دست دلم را اندوایم یل الله در او کمر مرادی عشق د
دینار که نیست بهشت نادر یا مرد دینار در او کمر مرادی عشق د
الجسم در که جوده در او کمر مرادی عشق د
در عین نقد کوش که چون ابراز فانه که جوده بونده وصف کربسیدر لفظ نمود و کله
یعنی نقد عینه دورش که صوابی و انتفاع اید پی فالادی مراد بود که
بالفعل طاعت دورش دنیا به و تقیاه اعتماد ابله آدم بهشت روضه دار
السلام را بهشت لفظ بونده فعل ما صید بهشت من لفظند یعنی آدم
ایله دی در السلام باغ سن یعنی جنتی در بزم دور یک دو فتح کرسن بر و
کند دسی بوکند مفتون تنه بر اید و بهر یعنی طمع مدار وصال دو امر آدم
او غل اربزه وصیت اید و بهر و عیش او غل اربزه دنیا به فکر بقا انگین جسته
بلا فکر اید و بهر غافل اولوب ناکاه جندم ای دل شتاب رفت پیجیدی کله عیش
ای دل بکشتک کنده بر کل و بر مدک عیشدن پیرانه سر بکن هنری شک نام را

[illegible]

7

ما رندون مواد کو در بر رانقیا انجید
فلا میون اولاند ریح

ج. ۱
 ع. ۱
 ع. ۲
 ع. ۳
 ع. ۴
 ع. ۵
 ع. ۶
 ع. ۷
 ع. ۸
 ع. ۹
 ع. ۱۰
 ع. ۱۱
 ع. ۱۲
 ع. ۱۳
 ع. ۱۴
 ع. ۱۵
 ع. ۱۶
 ع. ۱۷
 ع. ۱۸
 ع. ۱۹
 ع. ۲۰
 ع. ۲۱
 ع. ۲۲
 ع. ۲۳
 ع. ۲۴
 ع. ۲۵
 ع. ۲۶
 ع. ۲۷
 ع. ۲۸
 ع. ۲۹
 ع. ۳۰
 ع. ۳۱
 ع. ۳۲
 ع. ۳۳
 ع. ۳۴
 ع. ۳۵
 ع. ۳۶
 ع. ۳۷
 ع. ۳۸
 ع. ۳۹
 ع. ۴۰
 ع. ۴۱
 ع. ۴۲
 ع. ۴۳
 ع. ۴۴
 ع. ۴۵
 ع. ۴۶
 ع. ۴۷
 ع. ۴۸
 ع. ۴۹
 ع. ۵۰
 ع. ۵۱
 ع. ۵۲
 ع. ۵۳
 ع. ۵۴
 ع. ۵۵
 ع. ۵۶
 ع. ۵۷
 ع. ۵۸
 ع. ۵۹
 ع. ۶۰
 ع. ۶۱
 ع. ۶۲
 ع. ۶۳
 ع. ۶۴
 ع. ۶۵
 ع. ۶۶
 ع. ۶۷
 ع. ۶۸
 ع. ۶۹
 ع. ۷۰
 ع. ۷۱
 ع. ۷۲
 ع. ۷۳
 ع. ۷۴
 ع. ۷۵
 ع. ۷۶
 ع. ۷۷
 ع. ۷۸
 ع. ۷۹
 ع. ۸۰
 ع. ۸۱
 ع. ۸۲
 ع. ۸۳
 ع. ۸۴
 ع. ۸۵
 ع. ۸۶
 ع. ۸۷
 ع. ۸۸
 ع. ۸۹
 ع. ۹۰
 ع. ۹۱
 ع. ۹۲
 ع. ۹۳
 ع. ۹۴
 ع. ۹۵
 ع. ۹۶
 ع. ۹۷
 ع. ۹۸
 ع. ۹۹
 ع. ۱۰۰

فا علمتین ما علمتین فا علمتین

النسابة آخر اسم من اسماء الجحيم او نوركم بوجه او ياد
كاه السند الجوه او نوركم ٤ درد او و جرت
عائيم زوت رفت
البحر كور مثل افان و كاه بياضه انق
البحر كور مثل افان و كاه بياضه انق

[illegible]

مناسبی مناسب در معنی هر کون بود و در پیش بر رزق با حسن حال اولین
 سال که به **بهار** **عیت** پر رسیدن شکسته دلان اهل فضل **ان** نقصان نظر
 نسبت مزید زیادتست **عیت** نظر کردن بدرونشان متافیه بزرگ نیست
 لبان با چنان چشم نظر بود با مورش اسایش دو کینتی خبر
 این دو حرف است اسایش مصدر در آسودن مناسبه کینتی که کافله
 عجله جهان مناسبه در اسایش دو کینتی میند در معنی یکی جهان و کلفی
 خبر این دو حرفست خبر در بوکن تفسیری یکی حرف در معنی یکی شی
 قلید را نری بیان وجهی اید ذکر اید بادوستان تلطف با دشمنان **مدا**
 تلطف لطف **منا** **سنه** در کور ستم و یکدر لفظ مدارا فارسی در عربی
 مدارا در شکم رسول است بیوزند را میرنگه راره التماس بود بخلق
 اید و بعد آوینی اورنگ در کوی یک نامی را که زنده داشتند آید اولوق
 ستم بزه بخت و بر مدبر مراد بزه انتظام احوال و منصب و مال و میر
 و یکدر که نوعی پسندی تفسیر کن مقنار اگر سن بگفتد که اب تغییر قل
 قضایه امام شافعی **عیت** **شور** رضایتمند اجبار مینا لنا علم **عیت**
 غبار مال **عیت** **عیت** عن قریب و علم است باقی لایزال آن نماز و ش که صوفی
 ام الجیش **عیت** خواند اول آبی کبی که صوفی ام الجیش **عیت** **عیت**
 او فدای **عیت** ام الجیش در دیدی مراد بودند با صفت در نفس **عیت**
 و کرده کنند که اصلیدر پس هر مگر صورت اولوب عاشق سیر اولید
 صفت **عیت** بالکمال **عیت** **عیت** **عیت** اول بکا کرده کلور آتا

دوستدار و دشمندار

سرین بھند کے تغیر قبل قضای

در بیان جلال و کبریا

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰

از شهرهای بنا و احلی سن قبله العذارا لفظا شری و احلی اسم تقبیل در
 شهر بودند و حلونند و عذاری عینک کسری و فنی ایل جمع عذار در که بکر معنی
 معنی شتر که ریزه و لذیز که بکر لرا و بکدن زبیر باصنعت و عبادت
 که سبب وصول حضرت اولاد هر نه دکوز حضرت اولاد و کورس نعت و در حضرت
 که هر که چهار اسم کانه راه بنیت می شناسم حضرت شام شک و سنی
 در عینش کوشش کنی منکام مطلقا وقت معناسه اولوق شایع کاه
 اولور وقت مقین و محدود ادا اولور سنگ منکام کل در و بوبینده واقف اولاد
 با حرفی مصدریه در معنای صراع بود که ال طاریقی وقتند عینه و سنگ
 در ویش مراد بود که فقر وقت مسنویا اولوق حضرت حق ایل الله عجا
 سخنی وید خود او که رسول عدم حضرت فنی غم عارض اول و استفسار
 بالبر و الملوته حبشی تازه مشغول اولور ایدی کین کیمای هستی فارغ
 کند که را کیمای بودند علی النون انکودر و فاروق مشهور مالدار در
 معنای صراع بود که بودار لقا کیمای فاروق ایدر که اید یعنی او که مستوف
 حب الهی اولاد اکا غنای قلب حاصل اولور بلکه طهارت اوزره اولاندر
 غنای صوری حاصل اولور که رسول الله عم پیورش دُم علی الطهارة بوج
 علیک الرزق سبب معلوم رزق اولان ارزا ایدر اعتقاد فقر و صبر اهل اولان
 رزاق ایدر اعتقاد سرکش منو که چون از عزت بسوزد بعین خود
 سر برکش و احوالش و تاد حکا بسوزد لفظه داخل اولوق کرک ایدی
 عزت لفظه داخل اولدی و زن ایون معنای صراع بود که باش جکی اولدی

سیم مرتبه سیم مرتبه سیم مرتبه
 سیم مرتبه سیم مرتبه سیم مرتبه
 سیم مرتبه سیم مرتبه سیم مرتبه

سیم مرتبه سیم مرتبه سیم مرتبه
 سیم مرتبه سیم مرتبه سیم مرتبه

باش جکی اول یا باش یوقر و جکه شمع کبی غیرتدن یقاسنی و لبر که
 در کت او مومت سنگ خار سوز و لفظتک فاعلی دبر در خار ابونده
 برکت معناسه در مراد بود که تعظم و کبر یا کوستر مه که العظمت ازاری
 و اکبر یا ردائی فمن ناز غنی فقد دخلت النار فسنه حق کسلی موم کبی
 یغیمه عربیه تواضع یافتی فی کل حین و لا فخر علی الطین الطین تری ماض
 فخر و کبر من المولی بابلیس لعین خوابا باره سی کو بخشه کاه عمرند باری
 فارسید رکوی مبتدا و فارسی مقرب بارید و باری کوی وصف تری کیدر
 و لفظ خوابا باره سی کوی مبتدا و بخشه کاه عمرند حیدر رخاع مصراع بود که
 باره سی بولبی مجبوله عمر با غنیلیدر مراد بود که فارسی و عشق و شوق و یرب
 بر کویا جوان ادوب عمر با غنیه حضرت مولانا پیور مشیت فارسی کویا کبر
 نازی خوشتر است عشق را خود صدر زبانه دیکرت ساقی بدیه تبارت
 بیدان بار ساقی تبارت و یربی مشتبه زاهد بر لره مراد بود که ان
 خواننده و کویشده زنده و یرب زاهد بر لره شوق و یرب فارسی کلام استماع
 سماع حاصل ایدوب عشق و توفیق و یرب تربت منکر اندر سیدای موم که جوت
 جان من از عشق حافظ کجود بنوشید این خرقه فی الود صرف با بخود نفعنده
 مصاحبت یا بیت ایچم تدر و می الود و صف تری کیدر و صفت خرقه در معنای
 مصراع بود که حافظ کند و یرب کیدی بو شراب بو شمش خرقه مراد بود که حافظ
 کند و لکیده کیدی ملائمه تبارت بلکه اولیائی تحت فیانی لا یرفهم غری حسیه
 حق فاعلا شتر و پوشیدن ایچون بولبا کیدر دی ای شبنج باری دامن مغرور

ما را ای انکی باک شیخ معذ و رطوت نری و قبول اید عذر مری و
 ایضا رونق عهد شباب و کرمیت ر و نطق یوز کوز قوکی و یوز
 صوی معنای در عهد بونده زمان معنای در شباب بونده تازک
 معنای در کمر دیگر دن خفیف در بونده دوی زیر اغیر معنای و
 واکند و وقتی معنای دخی کلور بونده دخی معنای در رستبان
 و او سز عربیدر بوستان و اوله فارسیدر معنای مصرای بود که
 تازک ز فائک کوز قوکی و ارد دخی بوستان مراد عالم مکاشفه
 انوک تازکی سکه ابتدا فیض الهیدری رسد مرده کل بلبل
 خوش اکانرا اکان جمع فی درطن بونده اواز معنای در کلدان مراد
 عشوق حقیقی بلبلدن مراد عاشق و خوش اکان اولدغی سانه
 ذکر اند اولدغی در بیت کمر پرسی کدام ذکر اولیت افضل اند که
 لاله انا ای صبا که بخوان چمن بازرسی باز بونده کرم معنای در
 معنای مصرای بود که ای صبا اگر چمن بکنده کرم و ایرشن صبا دن
 مراد سحر کرده اولن توجه قلبی در جوانان حین مراد عالم مکاشفه تازه
 ایرشن سحر در خدمت مایسان سرو کول و ریحان را بزم خدمت ایرشن
 سرو دخی کوله دخی فیلکه سرو دن مراد غلور مرتبه بونده در کلدان مراد
 محبوبیت دایره سده و اندر ریحان مراد رواج طلیه و اخلاق حسنه اند
 منصف اولاند رتبه وارد که ارباب سلوک دن استمداد اتمک کرم کرم
 بادش با جهل کرمی حوسه شوند استعانت زور کوشه نیست ظلمت
 کرم جنبی جلوه کوشه مغبیه باده فروش جلوه جلقنی جلقنی نوریکه دیر لر
 مغبیه نضائی او غلبه غلبه دیر لر فروشی وصف پیر کیمی و غلبه معنای مصرای
 بود که اگر بو جلقنی سلوه آید حرکت اید ریسر آن صانعی نضائی بجه
 بودند مراد مقام ارشاد و اخلا و لوب تمام تمکین بولیمی سالت و اعظم

حاکم ر و ب وصف پیر کیمی و نظاره بونده فیه معنای در مرکان جمع مرده
 معنای مصرای بود که بیجا نه قبول سیک طیرا بن سبوری ایدم کرم کرمی
 میجانه دن مراد عالم قیامت در کرم تحمل فضا و تعظیم در شکم در انسان
 پیرخان کرم چاک شکم دولت درین سر سحر آتش درین دست
 ای که بر میگشتی از غیر سارا چکان ای حرف نه اور معنای در محد و قدر
 سارا خالص معنای در چکان فضا بی عجم عربی و کاف فارسیه
 مسخو در کرم ترکی چو کرم در معنای مصرای بود که ای دیگر که آی اوزره
 چکر سن صانع عیندن چو کرم مراد حفظ حکم استناری و کیم اسرار
 مضطرب حال پیران من سر کرد از اخلاق معنای اولان دلبه و مضطرب حال
 ایدم با باش و بی چو سکا استناره حال اول مضطرب الحال اولور
 دیدار بینمای و پیر بینمای بازار خوش آتش مایه میکی ترسم این قوم کرم
 بر در کشتان می خندید و در خیم دال اولید چو کرم معنای در بونده شایک
 پوسه سی مراد در معنای مصرای بود در قورقن بو قوم کرم شایک چو کرمی چو کرمی
 مراد بود که اول قوم که دنیا نند آتند مشغول در شکر کشتن توان و لذات
 اید و پ عشت الهی مرارت و کدر در تندن نوشیدن سکا حقیقت اولان کلام
 حق اولان کرم کولر خورقن بیک اندر در سکار خاها کنند ایا نرا خاها
 فضا اوی و دیگر در معنای مصرای بود که خاها ایشی بال شده اید ر بیگی اگر
 ایداره ایا نرا مراد بود که خاها دقا به نخل اید و پ آفرنده غافل اولوب کرم
 حال تربه اغیوب حسن حال اولان عاقبت عیده صده و نده اولان کرم کولر

خاص معنای

ای که ایدم با باش و بی چو سکا استناره حال اول مضطرب الحال اولور
 دیدار بینمای و پیر بینمای بازار خوش آتش مایه میکی ترسم این قوم کرم
 بر در کشتان می خندید و در خیم دال اولید چو کرم معنای در بونده شایک
 پوسه سی مراد در معنای مصرای بود در قورقن بو قوم کرم شایک چو کرمی چو کرمی
 مراد بود که اول قوم که دنیا نند آتند مشغول در شکر کشتن توان و لذات
 اید و پ عشت الهی مرارت و کدر در تندن نوشیدن سکا حقیقت اولان کلام
 حق اولان کرم کولر خورقن بیک اندر در سکار خاها کنند ایا نرا خاها
 فضا اوی و دیگر در معنای مصرای بود که خاها ایشی بال شده اید ر بیگی اگر
 ایداره ایا نرا مراد بود که خاها دقا به نخل اید و پ آفرنده غافل اولوب کرم
 حال تربه اغیوب حسن حال اولان عاقبت عیده صده و نده اولان کرم کولر

مکتوبت اجاری صاحب المظاہر
اول غزل مرغابہ سولہ بند
بہشتی طالع و حکم ایہ سن
وہر شمس

شماره زیبا و خوب

ملک و مکن **وله ایضا** صبا بلطف بگو آن غزال رعنا را خطا پذیر ای صبا
لطف ایله دی اول آهویچه رعنا به مراد بود که ای سحر مژده اولان توجه
قلبی مناجاتن دی عرت حضرت حدایه که سر بکوه جمبا بان نود آرد مارا که با شتر
یاغی موصوایه سن و برید پر کس بزم مراد بود که سنگا چون کاربار روی بکر انشمار
بونده و آرد که ابتدا اسکو که و تبتل الی بینا مو صغی هر سنده دن انشمار
کر که رننه کم رسول الله عم ابتدا و حاله مکر دن جنوب چاده اولور ای **بیت**
در عشق فویر حال خاسته ام از همه کار کین کار کی نیست که کاری دار
شکر فروشن که عرض دراز باد چرا عرض دراز باد جمله معترضه رعنا
شکر صابی که عربی او زون اولسون چون تغذی کلندر طویلی شکر خارا
بر احوال صور مقایسه شکر صغی طویلی چون شکر فروشن مراد کلام لایزالند
ولایت حدایه ذوقنه قابل اولاندر بونده غیب واکره و اعطاء و مرشد معنه
و قابل استحقا که **کر بیت** کرچه و اجیدر مریده موشه طالب اولان مرشد
لاندر اما قابل راعب اولان چو با حبیب شینی و باد و پیاپی چون حبیب اول
اونره سن و چو شراب اولی سن پیاپی فویب ایچ سن بیادار میجان
باد و پیارا خاطر مد دوست یل اوچی عیبری مراد بود که چون ساک فرب حضرت
بولایار اولانگری یاد آنک کر که رننه کم رسول الله معترضه السلام علینا
و بکنده فکر و عملی عبادت الصالحین ویری عز و زحمت اجازت مکرند ای
عز و زحمت اجازتی و بر مدی مکر ای کل که پر شینی مکنی عذیب شنید
پر شینی اسم مصدر در بر سیده صفات نه شنید ابو شمس و بو آن کبلی شمس

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

کتابخانه عمومی
شعبه کتب خطی
موزه و کتابخانه
سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

مجموعه بیست و یکم که کوزه گری و سوره اجازت
تقدیر می ان کل که غنیمت شید انکه حالتی
مانعی اولدی که عشاق بیچاره روبرو
نقش اید و بر خاص فی صور مزید

پیر بنی مکین عند یب شنید
شنید ابو غنم و بو آرز کبلی کش

عاطقان دیوانه کردند این به زنجیرا عاقل رو بودند او لور ایدی بزم زنجیر من اچون
مراد بخریدن و زلفند اسرار اکثره دور و فغیده ات حقد و اندر مغنه او لحن انداز
ب زلف زنجیری او لمدن بونمرده قیسم از عالم اخلاف و شک که فایده بود قیسم
مرغ و راه صید جفت بودم افتاده بود کوه کل نوشی اچون جفت صیدی
آغوش میدی زلف بکش دی زلف دست ماسته بخیر ما زلفی اجد کل بزم
المرده کنده بزم او مراد بود که نفقات الهیه اید صید اکین جفت قلوب
بزم صبر اولش دی اول فیه دن اخلاف او لوب جفت قلب مرده کعب
حافظ مصباح و مشاغل دنیا بر اسفغال اید پریشان اولدی روی حوب
آینی از لطف بر ما کشف کرد شک حوب بوز کز لطفند بر آینی بزم او در مرده
کشف ایلدی زلف شیب جز لطف و حوب نیست در غیبه بر ما اول سبید
غیری دکله دی بزم قیسم مرده صیدی بزم بیان اند کز لطفند و حوب بقد مراد بود
شوک که صفت و حال و ذوال لطف و صفت مظهر اول آنه ظاهر اید
حال او لور حلقه انکه صفت جلالت و قدر مظهر اول بادل سکینت ایا هیچ
در کبر و شاهی عکس طاشه منسوب کو لکه عجب هیچ تاثیر ایدی بر کجاء انشاک و
سوز سینه شیکر ما بزم اولو آهنگر و کجی او بیجا ناسینه منک حرارتی مراد اول
دن صفت و قدر و جلالت و منک عنایت و سندر جلاله اگر از جانب صفت
نبا شد مبلن کوشش عاشق بیچاره بیایه نرسد با در زلف قراره نشه جهان
بر من سیاه بل سنک زلفک دزده کله دی جهان باک سیاه اولدی با که با دور اکابر
جهان بنم عین سیاه عیشم تنه اولدی مرا و با آوردن هوای نفس مرا دل غیب بخت

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the previous page, written in a cursive style. The text is dense and fills the lower half of the page.

هوش و اسرار الهیته کلدی روشنای عین مکر اولدی عالم اکبریه کباب
 اولدی نیست از سودای زلفت پیش ازین تو میرا بود در سکنه لعل
 سودا سمن بودند زیاده بزم و از لغزدن مراد بود که هوا اضلاطه عالم
 جانی بندن ز غیز اولیوب بلکه زیاده مکر و رت اولدی نیزه باز کردون بگذرد
 حافظ خوش بزم اینها و بی فکر ای حافظ ساکن اول بی بی ابرم اول
 سکنه افلاک ضرری غیره و کل کند جانکودر والا حضرت حق کسند شهابی بزم
 بنم ارم او بی فکر پذیر قبول حضرت حق اولور رحم کن بر جان خود هر یک از اینها
 رحم فل کند و جانو که هر چیز قل بزم او فروزون بکل که رو کل آردی وصول ای امان
 امان که افلاک سبب غریبه لاجرم فخره السخا فیه و آرد در آیه آیه
 سوا غریبه غافل بود و بدو صفت آه سوز آرد و اینها بکار زمان سلطان
 که رساند این دعا را سلطان ملا نظر کن ایبر شدیم بود عا و ملا نظر کند و فیض
 اولان خدمت کار رفته که شکر بادشاهی ز نظر مر آن که آرا که بادشاهی
 شکر این نظر دود سوره که ای و بو آن اشعار بحسب الظاهر حسیانه اولدی
 اعتبار این بادشاهی در محبوب در مجاز و مضیحت الکاد و ظاهر **نظم**
 زکات حسی ویریک کوز نتر بو نعت شکر بیخ خلا خلق اینجه اشرا و کما
 ان شاء بولار اشرا آفوندا اشرف اولار اما مراد بادشاهی و اگر بدو در حقیقه
نظم کند داد الخ بهانه که چه عالم شاهی در بادشاهی نور خوشی او خلق
 که که انت دن سلطان شکر آن بی اولسون بکتر ایله ساینی مردم ایبر
 سوره صفه در کما هدی ز رفیق دیکو سیرت بخار خود بنالم سلطان کیرنو

سند و بی غایب
 تمام از تو کتب
 ایسم اول است
 و یکی کند جا نکره را بجم

متفعلات فعل متفعلات فعل

یگانہ کونہ ادب دیکھ دو وہ سنا کہ کونہ کونہ کونہ
چر بیخت اولوب چرہ چرہ
دلالت اولوب غیثون
دعا دیوینہ
ایضا
مکتبہ

ایزد در باب اقلید و درت فوق طنبور و بی دیر و کم چو سوسه بگرفت
 و حرقه سالوس کوکل صومعه و دوتله یی اوستی و بی ریافتند
 مراد حج زهد خشک و کسوف باده بیکرم و بیکر و دهلوی جالبه نرغده
 و بیش **ب** زوینا میرود و بیا آتش میگوید و کم بگرفت از غایت
 تنای وطن دارم کجاست دیر مغان و شراب کجاست مراد فتنه در غایت
 او کفی می و صدقه و غنای آید و اصل او بیکر کشد باد خوشش
 با روزگار وصال سینه رفت معانی در قاعلی روزگار وصال در که بار
 خوشش با و جلد دعا نیز یعنی کنده ز ماه وصال اکسبی خوش و سون
 خود آن کرشمه کجاست و آن عتاب کجا اول نشد مکنده و اول عتاب
 فتنه مراد بود که اول وصول ابرت فتنش ایدم او حضرتن جمال و جلال مشاهده
 ایدم ایدم اول روزگار وصال بنوردم **ب** حوش و فنی که من بودم بزرگ
 او ایدم رفیق شادی و غم بودم لطف و جفا با هم ز روی دوست و دشمنان
 چه در باده و دلش بوزن و دلش خشک کوکلی بود چه در آغ مردن کجاست
 کجا بیش چاق فتنه کشتی شمع فتنه مراد بود که بر قلب غافل اولافا
 اصلاح و صلاح در بر قلب که مبتد اولافا بل صلاح و فلاح در جو کل
 بیش مالک استقامت استقامت چون بزم کوکلی سوسه سوزی سوزی استقامت
 طهر آغز کجا رویم به فرما ازین جناب کجا جناب اول اطرافند در راه حقا حضرت
 با پیر بنیاد در میان سبب ز خندان که چاه در آهست کوکلی اکل المانی یعنی
 ایزد کورب الدن که فیو بود و کجا می روی ای دل برین شتاب کجا فتنه که کورب

و در این کتاب
 و در این کتاب
 و در این کتاب

کندن ای دل بویوکل ابله فتنه مراد حسن و نیایه مایل اولوب خرد
 غافل اولوب خطا در بیکر قرار صبر حافظ طبع مدارای دست بفقش
 صبر بر خواب واقه اولش در قرار حبیب صبر ای کلام خواب کجا قرار
 صبر کفنی در او بقوفنده مراد عاشقده صبر و قرار و ابقا اولوب و بیکر
بیت قرار بر کف ازاد کاف کیکر و مال نه صبر در دل نه آب در عزت بال
شعر عجب لطف کفنیام کل نوم علی الحب حرام **وله** ایضا الف فاضله
 حدنت حوآه حافظ حکایت سینی حب حال واقه اولش بفقش لکری
 اولوب احوال طریقه چندان نقلی اولوب کفر کفر سینه بولوب اما بولوب
 بولوب نعیم فایده بچون شرخ اولوبی بر بوعه لدر که کفر کلام لازم کلوب
 ابله کندن و کندن اولوب احوال احوال نظم غمش مایه فتنه و فتنه اولوب
 عجز مایه کندن کسین بلورسن و بی بزم غم بی کوکلی بلور بکت بد تا بکت
 می برد **الشعر** مایه بزم بکت و بی فتنه اتر بزم صوآدم یعنی بوسه بزم بکت
 واقه اولوب و بی زرق و نصیب محله الله بزی **بیت** طشده چنان کشتنک ایشانی
 حد بلور کاهی و شرسوز دینه بر کاسفر ز شام مرده چون زلف نو در ز کرم
 کر بک صابو سندن شک ز کف کبی التونده نوئم قدی کز نوسلای بر کاند
 بر کاسه قد سندن سلام ارشده بزم یا غزه یعنی سوزده ایکی بر کسند
 سلام ارشده بر کاسه ایبا غنی کوزم باشی جواهر ایچنه دولم کاکم کوهر این
 اول قدر دوکم که کس ایبا غنی انکر ایچنه اولان کس زلف و زور زیور ایچنه کو
 انکله مزین و اراسته در به عا آمده ام هم بد عادت برار و عا بکند

حاصل بیت ای جان حافظن قرار
 و صبر و غایت خلق ایله قرار و صبر و غایت
 صبر کفنی در او بقوفنده مراد عاشقده
 صبر بر خواب واقه اولش در قرار حبیب

عاشق

چندان طریقه نعیم فایده

حانه بر در در او کور که بر او کجای کسبیم و حرف یا و حدت ای
 تاب بونده طافت معناسند در چندین بو قدر دیگر که در تن
 معنی ترا و سببی نه طافت کنوده بو قدر غریب عفت بونده تیشیه دار
 حال مراتب سلوک کن بر مرتبه در دایم و عند اولمز بر کنی نیز چک کر
 در سجا شایان زینتی را چه عم سجا اول جاور در که در سنی کور که ای در
 و در سده و سجا دیگر را شکم بونده او بد در شای لفظه اولان حرف
 مرصد تبه در تازینتی لفظه اولان حرف یا و حدت ایچیز معنی پادشاهی
 سجا نیده پشش و او پشش تازینتی نه غم کرز خار و خار سازد پشش و
 بالین غریب اگر خار و خار آون دوز و و سکی و صید و غی غریب بونده تبه
 و ارد که لست عیش و تنعم ابد و حصول ابد الله بولن **بیت** پور آدم نام کرده
 ترک کت و فر دوش نرم شای باغی و سلطانه عقبار یافت و چی تیشیه دار
 رعنا و ارباب تنعم فقیر و ضعیف حالنی بلز **بیت** بر سر آینه دی وادی شب و روز
 شه عالم هم سلطان با پوشش چندان مشتغل باشی پوشش که مید آینه
 فقیر از افراموشش ای که در ز بجز زلفت جان چند بیت آت است
 ای حرف نه اور خادی محذوف در که محبوبه بونده مراد حینتی در معنی ای چک
 حینتی سنج غریب هویت فیده معبد و محبوبه بود و کلو جان آشنای
 خوش فیلان آن خال مشکین بر رخ زکین غریب مراد بود که خوش خوش
 اول اسرار غیبیه انواع تجلی اوزره **بیت** تجلی ابد کل اول و ج باغی فخر و
 قلبه اسرار اول مکشوف بی فاعکس بی در و ک روی دوست کور و

کور نور شراب عکس سنجای بودی که رکننده چو بر که ارغوان بر صفی و شیر
 غریب ارغوان پیرایگی ای بوز کف غریب مراد شراب در عشق و شکم
 مرار ایوان اولندی و صفی و سرین دن مراد جال حق صفای عالم
 بیاضی در که جال حق زبیبی و عالم الکیمیک رنیتی عشق **بیت** بی نظری
 که چه در حسن و جال ای نازنین یک عشق من حسن کشته خن
 ویت بس غریب افاده است آن مور خط کرد و حست بس با و عجل
 بونده بخ و چی معناسند در کرد لفظی که کاف عجل بونده جو و معناسند
 معنای معنی بود که زیاده غریب دوش مشدرا اول فرجی خطی کاف که چرسند
 که چه بود در نکار نمان خط مشکین غریب اگر چه کار خازنه جینی
 خط مشکین غریب اول مراد صنع حق استخوانی و استخوانی که خط اند
 چمن در بدن سزا که دی ظاهره فریب برده و در یک هر برنده اول که یکا که
 و یک اطرافنده پیر جمله محنتان عه اول نور پس نفاش ازل نکار
 جینی مساب شده اولان صورت حسن ده عجب خط بار یک باز مشد
بیت خط حسن فرو دب لعل آهن با فخر چنانکه کند شده
 حسن خط کفتم ای شام غریبان طریقه سبک نو بشیرند بونده وصف
 ترکیب یک رنکو معناسند و طرک صفی در معنای معراج بود که در
 ای در غریب یک شایع معنی اخنای سنجای رنکو و لنگ **بیت**
 سر زلفه قرار ایوبین و بی کوکل کچه هر فنده اول و ارب غریب
 اینه منور در سو کاها به حد کن کر تالک این غریب شو کا تان جینی

مر الفی در

بعضی کلمه در حینه
 لب و اذنه و اشتهار
 سبک

بونده دبی ای
 معناسند و کلو

مشکین لفظه و کلو مثال شده
 و نظایر نه حرف یا
 شبت ایوان
 سبک

بونده دبی زینت اندازنده آت معناسند
 و کلو اولان وقت
 لفظه سوزان و
 سبک

سوکار برین سو وقت ازین حذر ابل اگر اکله بو غیب بونده دخی
 وارو که سو وقت اری اجابت دعا خلیل بیت سو اجابت دعوت از چو
 بود که وقت صغیر فلیت و از ربا خال کف حاقظا انشیان در مقام
 جبریت صباب عزتین خطاب روحانی در معنی اول حضرت ویریکر با حاقظا
 انشمار مقام جبریه دور لرستم ویند **شعر** قد خیرت فیک فزیدی
 یا ولبل المن قد خیرت **بیت** کار با پی حسرت و غیرت **جرت**
 اندر جرت و جبریت دور بنود کشتید **جرت** و غلبه غریب **بیت**
 اگر کشته بودم غلبه ابل طویش غریب **ولم یفکای** و مدح و دیگر کلمات
 سحاب بی و مد نظرند به اداة حاله و در موقل مضارع در میدان نقطه
 و در میدان اول نور که بدل اسک و لو بر پرب بیک و اچلی و کوده قبر
 اولف و صباح و فنی و اک فزی بلور مک مناس که کور بونده معنای اخر
 مراد و در و کله که کافله عربله را و من شیده لام ابل پرده مناسند
 معنای معنی بود که شید یکی حاله بلور صبح و برده با غندی بول
 الصبح الصبح بالامح صبحا شرایب صبحا شرایب ای باران مراد و
 وقت شربنده که کنایه قلب و اخلا صبله غل ممکن اولاعت
 و بشوق لعل غریب **بیت** کست دورمه واکین سکا وقت سو بوری
 غافل او تورمه وقت و زمان دور مهوب که می چکد زلاله برج لاک
 مضارع چکیدن لغزشدن طامق معنای نه در زلاله و فرخی
 و بنور صفتی و بل او فرشی طولم و کوه مناس که کور بونده معنای اول مراد

که معنی شید یکی حاله طامر لاک اوزره چه الدام الدام بالامح سحاب
 شرایب ای دور من مراد بیت اوله که یکی غریب در پی و ز از چو
 سیم بهشت و زده مضارع و زید لغزشدن کاسک معنای نه در
 که کج بود در معنی شید یکی حاله اسر حیدر جنت که کج بی پس
 دایم ای تاب پس با عجله بونده قاصد جرات معنای نه در بنوشید بونده
 جمع امر حاضر در تاب بونده صافی معنای نه در معنی امیدی ایچک دایا صافی
 مراد عن شحال و احلاص محض ابو عبادت ایچک و یکله تحت زمره زوت
 کل چن زمره اصله شید بید ابل بر کوک جبریه در بونده تخفیف ابل
 او بنور وزن ایچون معنای معراج بود که **ع** زمره تحت خورش کل حیدر
 راجع لعل چون انشین در باب راج مراد خور و چون بونده مثل معنای نه در
 انشین صیغه نسبت در وصف لعل در و در باب لغظی امر در و آفتی
 لغزشدن از شک و اکثمن معنای نه در معنای معراج بود که آن منسوب لعل
 شرایب اخله و دوی در چنین موسی می باشد بون کیسه بر موسی عجب
 او لور که بهشت نه میگرد بهشت که بنقله تر قیام میانه السجالات
 مراد می آندن موضع مناجات در سجانه **بیت** اندر کجانه فیوس بنشد
 و نقطه که که دی معنای نه در یا معراج اوله معروف یا معراج نایه مراد
 انج با منج الابواب افتح بونده اچو می انگار در ای ویر ای قبول
 آبی مراد حق فالبدن رغبت عبادت ویریک و انبساط فیض طلب اکل
 سب لعل شرافتی کل مره هوندر هفت بر جان های کباب سب لعل لک

معنی
 کده بوبیت شیده از اولش
 فی صوفی کل انش
 بر قاتل سناه
 کباب

اینکه در این کتاب
چهارده قسم از
دوره های مختلف
در این کتاب
در این کتاب
در این کتاب

این طرز جنی دارد که سینه را جان اوزره مراد لعل لبه بطون کلامه یعنی
ان لئون بطن و لبطنه بطن و لبطنه بطن ای بسجده بطن حبس آتش
شوفه سینه را یک کتاب اولش جانزه بو بطون کلام و طبعا معانی لذت و سیر
کالحاجه الطعام اولش در حافظه غم و غم که شاد بخت ای حافظ غم که
بخت محبوبه عاقبت بر کشد ز چهره ثابت عاقبت بخت یعنی ابرو بخت عیال
طاهر بخت در مراد غم به هر خوشی که بر سعادته بر سعادته دارد در یکدیگر
دور کردن کرد و وزی بر مراد کاشفت و اما یک آن نایز کار دور آن
اناسکوک اعتبار به چهره دن مراد شول خلی که ساک آن کیفیت متعلقه کو
بیچو که ایل اولیه **ولایفک** صبح دولت می دهد که جام چون افسان لفظ کو
کاف عیال فنی و یکدیگر یعنی دولت صبحی که یکدیگر حاله بدور رفتی کنش کینی
فرصتی زین به جا باشد به جام غراب بود یک فرصت فنده او بود و سیر
فد حین چون نبوده در سابق لولان و فتن شریفه جمعیت خاطر ایل عیال غیب
ایلدی اول حالک عیال و آق اولان بقتان الکی ظهور به ذکر ایدوب بو حاله
عیال و اقبال کتی فلفله مزاج ایدوب صبح دولت در مراد ظهور و فیض حضرت خضر
و افسان کینی جامدن مراد قلب نصیب ایدوب آفتاب عالم تا کینی روشن ایدوب
انکه بقتان و آفره طالب اولمعه چون حق نماید طرفندن فتح باب و شفق
ظهور ایدوب بود یک فرصت فنده او بود که بخت عیال متکلف او بود که
خانه پیش و پیش و ساق به مطرب نکند که خانه نشویش ساق به سود که
بایر مطرب کند سوبلی موسم عیال و دور ساغر و عید و عیال موسم

کسی که این کتاب
در این کتاب
در این کتاب

موسم عیال مر و فتح دوری و تازه کک زمانه در مراد خانه پیش و پیش
اولمعه نصیب غم قلب فلفله ننی ماسوا اولدی در وسایفی بار اولمعه در
حق کند و سبب کینیت ویرد و یک در و مطرب نکند کوی اولدی و غی و اعط
و شمع اسرار الیه سوبله و یک در لاجرم بو حال موسم عیال رو کینیت
و کینیت الیه در و تازه کک نایز در او ایل سکوک و فیض بر ایدوب
تفریح طبع و زور حسن و طرب تفریح فرطند که معانی در زور زینت
معانی در طرب شادان و زور مطوف در تفریح لفظ معانی معنی بود که
طبع فرطند رک ایچون و حسن و شادان زینتی ایچون خوش بود کرب زین
جام بالعل مذهب خوش کینی قدی که ایش لعل ایل که شادان حقیقت
نظر النون قد حدن عاشقه عاشقه که صار و در لعل مر آید مراد کلام
خضر که حد نف نه جوهر لعل کینی در یک کتاب که لوح محفوظ منظر اولو
قاب فلیه داخل اولور و حاضرت قرآن تفریح و زینت در **مدین** جلشود
کلام نور مزه عیال شونه و شاد و خوش اند نوره با هو شاد و مطرب
بدست افشان و نشان **بایکوب** محبوب و جوانان و سبب لایق
قاجی مراد بو بدن سماج حالتی تصور و بیاند در غی چشم می پرستان
خواب ساقینک غریبی می پرستان که ز کینی این موسم نبی بو استوانه
اولاندر حالی بیاند **نظم** نه ای که شوریده حالان مست چو بر افشانند
در رفیق مست کشاید در بر دل آرد و ادات فشاندر دست بر کینیت
حالت حاضر است جای امن و نزهتگاه آنس نزهتگاه شکر می و یکدیگر

انش قسم بهره ابله عکس آری یعنی او کوز اولموند معنای صراح بود که جلوت
 حاضر و امین کیری دیگر و اکثر کس شکست برید هر که این صحت
 بیاید باید او صد فتح باب **بیت** اکاکیم اول حق انشی حاصل اولور
 یوز بآیدن اول بود که حاصل از خیال لطف بی شاططه چالاک طبع
 مشاطه و دوز کچی طایفه در چالاک طبع وصف ترکیب در وصف مشاطه در
 سینی شکر یک لطافتی جالبند طبع چالاک شاططه در ضمیر بر کل خوش میکند
 بنرها ناکاب کل پیراخی ایچنده خوش کز کلا پی شرا بدین مراد محبت
 و مشاطه مراد صنع الهمی در پس حق نقایه کنت کنزاً عجباً فاجبت
 انا عرف مخلقة المطلق لا عرف حبیجی سودی و دبدی که مخلوقانی خلق
 اید لا جرم بو محبت لطافتی ملا حطدن صنع حق که ادا اراد انستنا
 له یعول که کن فیکون سوینجه جاکد مد کل پیراخی ایچنده کلا پی پنهان حلول
 سیر فی ابله حال ایدر تاشدن مراد مشتری درهای حافظه که کنون
 اولدی اول مشتری حافظه که مراد کلماتی در شمدی بر سر مردم
 یکوش زهره کلمات ربیب ایدر نور مردم زهره خولاعنه رباب او آری
 مراد بود که الیه بعد الکلام الطیب و العمل الصالح ایدر مقتضای ایچوز
 اول حضرت ایدر **بیت** ایدر شون حق در سک کلا پی ایدر سول بلند
 لعلسون معنای **ولا یضغ** زبانه وصل نوباید رباضی رضوان آب
 رباضی جمع روضه در روضه بآغ در بوند رضوانه اخلافتدن معلوم
 اولور که مراد جنت در معنی لشکر و مسکن باغندن بود و در صون

رضوان جنتری صوبی مراد بود که ای حضرت عزت شک صفت و چالاک انشور
 جنت و ایدر انسا استغاضه ایدر طراوت و لطافت زتاب چو نو دارد
 شزار و دوزج تآب سنگ چوک شند سندن دوز جهنم قلعجی جازیه مراد بود
 ای عزة حضرت شک صفت هنر و جلاک انشور جهنم و ایدر کب ایدر
 سوز و حرارت **بیت** کشت باغ لطفکدن در بر سر کسب مکت و دوزج
 هنر کدن با پلش بر لایب حسن عارض و قد نورده اند پناه سنگ
 عارضه کوز ملک و قد که التمش در صفتی بهشت بطول لایم و حسن باب
 جنت دی طوبی کویک که اندر ایچوز و کوزل رجوع پیری مراد بود که بهشت
 طوبیک النجا جال لایزال اندکدن جوشم من خوش جویا باغ
 بهشت بنم کوزم کبی و ککچی جنت باغ ارمانی خیال کسست نوبید اندر
 حواب سنگ مست کوزک صابنی کور رانقوده یادوشنده نرکس مست
 و چشم مست شول سر آریه ویر که فقیر ساک الکا باعث اولور پس مراد اولور
 عین الله شتر ایدر شواکی صابنی حواب ده کوروم و عینم آب روان اولور
 جیبار کبی بار شرح جال نو آردن در هر فصل بار سنگ جاک شریح و شری
 هر فصلده بهشت کور جیل نو آردن در هر باب جنت سنگ کوری جیلک
 هر بآید مراد بود که هر جن جال که مشاهده اولور منظر جال حق تعالی در که
 اندر جال حضرت خدائستعالی غلور کوبا هر صاحب جال ایدر زوالی شرح ایدر و ب
 کور جیلین الیک بسوحت این دل و جامم بکام دل بر سیه بندی بود کل
 و جامم که کل مراد ایدر مدی بکام اگر بر سیه نر جلی حواب اگر مراد ایدر پیری

نیت دلش مرید بهشت عارضه
 و طوبی خد
 نظر در
 جیبار ایدر باغ صابنی و ایدر کباب
 صابنی استغاضه
 حواب ایدر صابنی و دوشدن
 صابنی استغاضه
 جال جیل و شری و فصل و باب کبی
 صابنی استغاضه
 جال جیل و شری و فصل و باب کبی

مجلسی که در آنجا
مجلسی که در آنجا
مجلسی که در آنجا

مجلسی که در آنجا
مجلسی که در آنجا
مجلسی که در آنجا

مجلسی که در آنجا
مجلسی که در آنجا
مجلسی که در آنجا

مجلسی که در آنجا
مجلسی که در آنجا
مجلسی که در آنجا

و دیگر وی قائل بود که بنده دارد که وصله حق ابرهین اعلیوب طاب
اولی که کتبت اگر بیاورید رسید چو اطر بکنی اگر بوی نرسیدی چو اطر بکنی
ب و دهان ترا ای بار حقون عکس شکل لبو که واغز که ای چو طوز چنی که هست
بر جگر پیش و کینه با کباب که داکر یاره لو جگر او زره و چو کباب لبه را از
کان مبر که به در نو عاشقان مستند کان الک که کسک و در که عاشق مستند
چهره زاری از احوال زاهدان حجاب جگر یوفد خراب ز آهده احوال زنده
مراد بودن ساک عاشق اولاندر مست شوق اولدر ز آهده عک اولاندر
جذب و جد آیت مستون او در کمال شد در مرآه در لبست نشد بقی که
جوهر لعل بکاشک لعل در دونه اولد که جوهر لعل به به بکاشو از اقباب
عالم تاب ظاهر اولد اقباب عالم تابدن به به شوی و میر که لعل اصله و رنگر
طاشر قان ایچنه قور اقبابده و در ب ز مانل رنگین لعل اولد که بوز که کونک
تأثیر زنده مراد بطلون کلک کلک طوری بود که شوق زنده و بکدر بقی روی نو
حافظ عرقین جگر بلات سنگ بوز که عشتند حافظ بکادرنه عرق اولدر
که فوت می شود انیک بیایگی در باب بویستیک مفعولی کسبه شنگل و غلت
سویله و کیمیت مفعولیه بیت نصیحت عجبنت جان پند که عرت عزیز
ضایع مکر دانا حرف التاء عدد یکان و جوهر حق قدیم و عهد دست
حرف با فم ایچنه یعنی حواجر جانی جیغون و حق قدیم جیغون و صبح عجب
که کس دم صبح و عاید دولت شست بنم سحر و فک مونس بی سنگ دعا و کنگر
کلام ساجده سحر چو از غیب ایدر حالبا کند و سحر جیغون بیان ایدر و سحر و قند

سحر و قند زکریا اندکین ذکر ایدر بودند و بی مقصود غیر از سحر و جدر پس
مراده نظر جان حواجر دن مراد حواجر کابینا ندر علب الصکود و السلام و حق
قدیم مراد و حق این آیه مفدا حضرت عند سبب الهمید مرید اولد و حق
عهد و سندن مراد است بر یکم نه اسنده اولاف بلای عهدیدر و دعای و کونده
مراد حضرت حق است ماء حقنی ایلد و ذکر در سرشکین که طوفان نوح دست
بهره سرشک و استیکر ایک بی بر معنایه در کوز باغی و بکدر دست بردن دست
باغین غالب اولد و طر موبین معنایه در معنی بنم کوزم باغی که طوفان
نوحه غالب اولدی ز لوج کسبه نیارت نقش مهر و توش نیارت رنگ
کسری و فقی ابو صیفه ماصیده غیضت ایچون السخا لاولور ماصیده
ماصیده بودند مصدر معنایه ستملدر معنی کسبه لوجندن قاورا کادی
سنگ مجتک نشینی بو مضمود بود که طوفان زکریا عیان است آبی ایدر بنم
خود طول عرد و نیچ مصایب و هجوم و چو مصایب و هجوم و افغ اولوب طوفان
نوح زمانندن زباده کرب لرم اولوب بو بولایکین ذکر است صبیغه فایده ایل
اولوب کالغش فی الجناح است در بیت الشکل مفعولی کسبه کونز قلبه دن
لا یزبل الماء نغنه ایچو بکن حامله وین دل شکسته نغنه ایچو بکن کسبه کونز قلبه دن
کسبه کونز قلبه دن ایچو بکن حامله وین دل شکسته نغنه ایچو بکن کسبه کونز قلبه دن
مورد که انا عند الکفره فکرم غلامی دلالت ایدر که حق غالب کولی صنف
اولاندر فتنده در اولوبه صنف کولی اولمن حضرت حق بولق اولور لاجرم بکن
کسبه کولی بوز بیک بنون اولوب غفلت و غرورده اولان کولدن بکدر

کونز قلبه دن
کونز قلبه دن
کونز قلبه دن

سلامت منم خدایه کن که مرشد عشق بنی خدایه ملالت ایله که عشق مرشدی
 حواله نم خدایه کرد روز سخت بنی خدایه حواله ایله که او که یکی کوند مراد
 بود که عبارت عینی ایله عبارت دنیا مراد خواب اولوب آفرین معور اولن سون
 ایله که **بیت** عقل گفت ظلمات باز ویران ساخت عشق گفت ای نادان
 چه ویران این زمان معور ساخت **بیت** بعضی گویند که خورشید ز آید از پشت
 صدقه در شکم کوشش طوطی نکند که از دروغ سپهر روی گفت صبح خوش
 کم بلانن فریه یوز لو اولدی او که یکی صبح یعنی صبح ایکی در او کتی صبح کاوزه در
 صبح صبح صبح صبح صبح کاوزه یوزی فیه گفت بود و لب در صبح صادق
 نفسی اردی که کشش و غلبه پس سن دی صدقه وورش که نکند
 افلا به منوبه طلوع اید **بیت** کاوزه صوکت ظلمت رویه که صافی
 اول او بر راز و خجسته صدفی صدفی صدفی **بیت** دلا طبع میرزا لطف بی سبک
 دوست میرزا لطفی فخر مبدل و فخر مبدل بر بدن لطفی درین ای کوکل
 کل طبع که دوست که نایب لطفی در لطف عشق زدی سریان چاک
 چست هم هم عجب مراد چاک مراد بود که کاوه اولافین فیض طریقت
 و سرباب صفت اولور ساک اول باین امید که کار و اکر کدر بیک سبی
 و گوش که که من فرج البس و ج و ج و من طلب و جد و جد پس عادی
 بود که او ایله که سرباب اید تا عاشق صادق ایله عارفان که دل ناله اول
 بلینو عاشق صدق و وفا از حبیب **بیت** که کوینچو حسنه کن
 درون دوا از طیب **بیت** ندم ز دست تو نشد لید که دشت هنوز اول

بنیاد
 از پشت
 بعد و گوش در خورشید

اولم شکم نکند پاغ و معور اولوب هنوز یکی بنی بزم حرم سلطان سلسله محنت
 ازین سبب مرحت ایله یزیک خوشا غنی بنی و دکنی گفت که ناک سبزه بو شات
 خلاص بکام مستی اول **بیت** یا رختن چننه که ایدوب اولم شغل غر
 زلف زینر سلسله کرون جاعده در مراد بود که حفا نایب بنی زینر محنت با غنادر
 بن ایله که آید سبی اولوب طاع و حواری طولا نورم و اگر باغی گفت ایله
 بندن بو شاتوب کند و غولای کیدر ایدم زخم ایدوب زینر یکی گفت ایله
 ناک ایله جنت طنده و منجی قیدنده اولم بو نندیر جرم منی قید و کدر سبام
 اصفی آردل بجویم کوبنده **بیت** اصف سلیمان پیغامبرک و زینر کس سبکه
 صاحب علم ایدی اینچون در اگر اصف منسوب علی ایله که کولی ارسل در که خواه
 خاتم جم یاوه کرد باز بخت که حوایه یعنی حضرت سلیمان خاتم سلطینی با دی قیدی
 و کردار ایدی مراد بود که احصل و کدر قلی و حوایه خاتم سلیمان کبی پادشاه کرد
 سبب سلطینی در و هر که دجری اول سلطنت بود و باد و بناده با عینی ده
 بعضی سجد **بیت** سبب سبب بیدر بوبیت و افلا طبع زبانه مور با صفت و از
 کشت از آن فریاد که اید اصف از ایدی اند که حوایه خاتم جم یاوه کرد باز بخت
 که حوایه خاتم سلیمان با دی قیدی کرد و آرمیدی مراد بود که هر که سبب سلطینی
 ضایع ایدوب کروای طلب اید مور کبی حوایه و لاند **بیت** طعن اشک لایق اولور
 و مراد سلطنت از خنر و کدر خاتم طلب سلیم در هم لایق مال
 و لایقون الامن ان الله یقلب سلیم بس کز و عصیان و مبدل جهانن فارغ
 اولان قلی خاتم سلیمان عم در مریخ حافظ از ویران حفاظ حوی خطا طکر

حاید

خاطر

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

که شد حافظ شیرین سخن تر از آرزو نیست که طبله شوز که حافظ گل شری بکنز کند
 مراد کلام لذت و شوق و شکر باشد که رسول الله صم پیور از آن من البیان
 سخن و آن من الشکر حکم **وله ایضاً** دل سراپا در محبت دوست که کل آن یکایک حویج
 دیده آید و از خلقت دوست که زبیکه آنی بوزن آینه و آید بر مراد بودن
 بود که محبت حق بنم درون دل و در هر دو ذکر آید و کلام **رب** و جان و کلام
 که در حال بی ذکر ایست که به با آنکه در ملک کز اول و هر دو **و** کوزم آبی آن آید بسی
 اول و پدید و اید آنکه شادان آید پس بند اول پنج غایت **اول** شمر
 چاک فی عینی **و** ذکر فی فی **و** حکمت فی قلبی **و** کفایت فی **و** من که در دنیا و دم
 به و کون به که باش اندر ضم ایکی جهان کردم زیر بار سنت دوست بوم
 آنکه منتی بوی که آید در مراد بود که هر که در آن استغنا آید و ب عرض حاجت
 انتم ممکن در آن استغنا مکان یونقدر هر دو جدا جدا هم میزد
 خصوصاً مشوق حقیقی بر عاشق صادق **و** حاضری که در فک و در دل
 دکل فتنی عاشق او کم مشوق محتاج اولیة تو و طوبی و ما و قامت یار
 خطاب عامر غایب بی ای عاشق اولین **و** طوبی و غایبی بزد که عاشق
 بزد با رفی بیغی که اول کرک بزد بود که فکر هر کس بند رحمت است
 هر کس که فکر ای که حقیقی معذرت بر مراد بود که علو الهیة من الایمان و صبح عاشق
 حقیقی و صلت حق خالی عابست که صفت و مدد جنت و آسوی **و** در دی تو بایدم
 ز تاب و پشت **و** چکنم بهر حال در برت من که با شرم دران حرم که صبا لفظ که
 صبا هر چند برده و در حرم حرم دوست بنام اولم اول حرمه که صبا بی آنکه

23

انوک عزیزی که بخت پرده دار بر مراد حضرت حق مددگار شد علوفی و شرف
 مثانی بیاند که اول خضر که پرده داری جبرائیل امین و ملائکه مغربین اولاد بنوع
 ماند قدر و جبره و آرد در کرم آلوده و آیدم چه زبان نوکرین انکی پادشاه من یعنی
 ملوک ابرسم در زبان خود عالم کو راه عصمت اوست و دو کس عالم اکبر عصمت
 و عفتیکش شاه پدید مراد عاصبتک عصبانند در حضرت عفتک مذکور شد نصفا
 کلمه و کس بیاند و در بخون گذشت و نوبت ماست مخوف زمانه که بی نوبت
 یعنی شدی زمان بر صدر هر یک پنج روز نوبت اوست هر یک که
 پیش کون نوبت در مراد بود که دنیا دار البنا و کلمه در حقان عمل و طاعت مباد
 و ماریت که که ناخراختی چند بود که ای حواصی لباید طاعت و عبادت
 چو فی الناجر آفات ملکیتی عاشقی و کین طرب عاشقان ملکیتی و شادمانی
 و جانی عینی بود که بنم ایچون حاصل در هر چه دارم فراموش اوست هر
 و ابرسم انوک دولت بر گشته نذر مراد بود که عاشق حق اولوب دنیا و لغت
 از اولادین بر ملک پادشاهان در و کوشش فرآخته او نوبت دنیا بخند
 خلاص بود ملک مؤبدش آید نذر و بنابر عتاب حق اثر برید که بر این که ابرمغیب
 اولدی **قطعه** عجب منفس که ایبدی بود که کلمه کوشش و عذره بن این جام غنیل
 فرج ملکیت شاه اندم نزار آید اندم بیایم بر یک فنجان با شمشیر
 شمشیر آهی بکار زنجیر آید اندم سروری با شمشیر سلطان اولدم که سبزه
 که آیدم شاه اولدم منشی ترش جام اندم من کو که خدا شرم چشید
 بن دج کو که اگر خدا اولدی ابرسم اولدی یعنی بی زبان اولدی عرض اند

بیان سلامت

زلف عزیزان را مکرر طاق اید و در عجز ساجی زلف که یاد غایب بکنند
 و خاک عزیز بویست غالب غالب مسک و بید کلید بر و ساق بونده آواز تیش و در منای
 میر آید بود که بیل قبله مسک کبی اولدی و طراق غیر مقلود در مراد بود که عالم بپوشد
 شرفین ابله که بهو آید نفس و خاک به ن سطر اولدی نشان روی نوهر
 کل که در جنت شک یوز که نشان اولسون هر گول پیر آید که چنده در فدای قد
 نوهر کس روی که بر لب جنت کناری اوز در مراد هر جیل جال آید ایچون انک
 که در که لن نالوا لبر حق تنقو تما جنت پس عاشق حق جمل با سواد انک
 ایچون شرک انک کرک زبان ناطق در وصف شوق اولات نفس ناطق
 دی انک شوق و وصف در دل سوز چه جای ملک برید تا زبان سیرده کونست
 ندول کس بشن و باطل مل سوبیج قلک برید مراد حق غالب بشوق و جنتی و تفر
 اید و کن بیاند و عشق حاکم در مقال اید عیان اوز در یکدرب هر چه کونم عشق را
 شریح بیان چون بشنق لیم جمل کردم از آن رخ نور دلم آمد و جمل بافت
 شک بجاکل کوکله کلدی مراد بوسم کر که چکره حال کنو در قشای خال کونست
 نیچو کابو حال ابو فال اک سنده در بونده تیش و در که تغال مشروح و
 ز این زمان دل حاکم در انش طلب است حافظه کل بوندان کونست
 طلبنده و کلدر که در آن دل چچو لاله خود روست که از اوج در آید کونست
 بیچو لاله کبی بونده تیش و در در که معتبر اولان عشق الهی ازل اولاند
 ای جان عارضی سوکل کل و آید و در لاک کبی و ادحق و له ایضا آن سید چه
 جوده که شیری عالم با دوست اول فرغ بفر که عالم طنونی انک ابله در

چون که در جنت شک یوز که نشان اولسون هر گول پیر آید که چنده در فدای قد

نور کس روی که بر لب جنت کناری اوز در مراد هر جیل جال آید ایچون انک

که در که لن نالوا لبر حق تنقو تما جنت پس عاشق حق جمل با سواد انک

لفظش در حقیقت

ساز عارف و بی غم و بی نیاز

چشم بکون شوق کوزد که
 رخسار او با صفا چه بیند
 رخسار او با صفا چه بیند
 رخسار او با صفا چه بیند

در چشم بکون ب حندان دل حرم با دوست شرب رخنه کور و کور لوط و لوط
 و شاد کول انو کبیر در مراد هر که صاحب حسد رخنه جمال حذر و یکدر
 اگر چه فانی دکل ایبه دجی پس حوییه مرآت بلوب انده جمال مشاهد و یکدر
 و ای مطمنه نظر انجیب مضمون اصلی حسن حق اولق کرکین کر در رویه مهر و یکدر
 چشم دل نظر کردم که چه خبرین و پنهان پادشاهانند و یکدر
 اخلاص لور پادشاه در و یکدر او سلیمان زمانست که خاتم با دوست
 اوز ما کن سلیمان در که یوز که انک ایل در مراد بوندن بیت اولنده بیان اوست
 مرادی نفع کبیر پس اگر چه خوبه پادشاه در اما سلطان خوبان
 حضرت سجاد که خاتم سلیمان و تهاذ امر و زمان انکدر که له الخلق و الا
 و جوا حکم الحاکمین خال مشکین که بر آن عارض کند کم کونست مسک کبی بهنگ
 بغدادی اکو عارضی اوز نور مرآت و انک سنده زان آدم با دوست او کابو لوط
 و انک کسری انک ایل در مراد بود که آدم علیا کلام خلافت اسرار کبی بر و یکدر
 میل اید و پ جنتدن چند کبی پس اسحق مخالف پنج نفس و هوکبه مایل اولات
 جنت و داخل اولور حال میل خلافتن حال و کل بلکه خلافتان بر دانه در
 فصل الذنوب الی الذنوب و یونی درج ابلان و منبل فز انک
 و نیت لن انک افرج آدم منها الی الدنیا بزیب و آید و برم عزم سکر
 حصار اباران و برم عزم سوز ایلدی انت ایچون باران بنی باران بجایار
 چکنم باول بروج که مرهم با دوست نیلیم بروج کول ایله که مرهم کونست
 مراد صفت فضا که در و سوزدن مراد کونست اوج در سنده در ظاهر نفس که

خوبیکر اخلاص دکر و کویک اولدی غیون بیکدر
 شمشیر ایدر از انکچه
 دهان مغالب سنده
 حاتم ذکر ایلدی واک
 شمشیر لایق
 انکدر لایق

سنگ فرنگ جا نهد و وصلنگ ناهید سنده فطیله که کس بدی مقام وصول
 و او بنوب که اندک نذر زبیرا بوند محسوس و کل امر عقلی و معنوی بر یک گفت
 و کوی زلف تو دل را حسی کند گفت و کوی نه کی سوز بگی دیگر یعنی سوز و
 جلی سوز زلف که کوی چکر مراد نطفه ظاهر سوز سنگ غیب بهو بیک قلبی جذب
 ایدر دیگر باز زلف و کشش نو کرار ای گفت و کوی سنگ کو کل
 چکی زلف لایله که سوز بگی فکری وار در مراد جذب روحانی و اضطرار ایدر
 دیگر **بیت** بخود ره نیش و کوی نو مشتاقان شیدا را هم زلف
 شتاب محبت کی شد ما را بهجست آن دهان و نیم از و نشان چرخ
 اول از که کور مرز اندن نشان مونسیت ان میان و نه اتم که آه چه مونس
 قبل در اوبیل و بفرم که نه قلدر مراد میان بدن سبط و شاعر که طالب ایند مطلوب
 اور ناسنده او لور که امر و فنی در ادراک اولی و کسب که احسان اولی
 عمریت تا زلف تو بوی پندام بر عذر بر جلود ندر ناسنگ
 زلف بر فتود و پیش ده زان بوی در مقام دل هنوز زیوست اولی
 بنم کو کام نشانده هنوز فتود و در مراد بوعود از لده غیب هویتدن
 اولان هدایت هدر که حالیا انوک حالتی باقی در دام غیب زلفش خیالت
 که چون گذشت چون تابو در بینی نوبت ایدر بن سنگ جاک نشن که پنجه کجی
 از ویدام که دم بدش کار شست و شست کوز مذکر مردم انک اینی بوغنی
 دارغی مراد و جیب جنبی خیالت مروری و سلامت ایدر حضور ایدر حافظ
 بدست حال پرستان تو ای حافظ بر مرز در سنگ پرستان حالک اما

اینکه در این شعر مراد از سوز بگی سوز دل است و سوز جگر است و سوز زلف است و سوز زلف است

مراد از دهان دهان است و مراد از نیم از و نشان چرخ نیم از و نشان چرخ است

مراد از کور مرز اندن نشان مونسیت ان میان و نه اتم که آه چه مونس کور مرز اندن نشان مونسیت ان میان و نه اتم که آه چه مونس

غنیف

اما بر بوی زلف دوست پرستان نیت نکوت و کوی زلفی قنوسی اوزده
 پرستان نیت ای دور **بیت** جمعیت دل انده حشر اگر چه جامه نازک
 اولی بیک طره دلدار ای چون **وله ایفکا** آن شب قدری که کوبند اصل
 حلویت امتیث اول بر ضرر کچ لسی که در اصل خلوت بوی در یارب اینی
 دولت که که ای مین کو کسبت غیب بود دولت تا شیری فنی بلزد نذر مراد
 ساک قننی بوی که فنی و فضل حق غالباً و نور و ظاهر اول اولی شب قدر
بیت ای حواجه چه چو یله ز شب قدر نشانی **حرف** قدر است اگرش
 قدر بدانی تا یکبوی نو دست ناسر ایایه کم رسد تا سنگ زلف لایله ایایه
 ایایه که ایرش هر دل از طلق در زکر یارب یارب هر بر کو کل جلق
 ده یارب ندر ایدوب صیانت طلب ایدر مراد کبودن طریق طالب در
 حوصله سی وار در ای فوی اولیوب الحاده ووشک احتیاج اولان ندر
 صیانت و یک که **بیت** هر که یک پاک کند در آه دوست و درن
 مرد آه بود نامراد دوست **کشت** چاه زخده آن نوام که هر طرف سنگ انگ
 قبل یک مفتو به و هلاکیم که هر طرف در صد هزارش کردن جان زبیر
 طوق غنیت اکا بوی یک جان بوی سنی چیزی زلف در مراد چاه زخده
 مشکلات اسرار مشاهده در لاجرم ساک انک هلاک در که جمع کثیرانده بنجر
 ثالث در **بای** این راه طریقت نپیام غفلت **سریک** سر فرشته زان
بیجرت ای غفلت غفلت چه جای غفلت **شهر** سوار من که آینه
 داری دوست بنم شهر سوار که آینه بوی زلف آینه داری تا به حشر بلقش

حاکم نعل مرکب

مراد از سوز بگی سوز دل است و سوز جگر است و سوز زلف است و سوز زلف است

مراد از دهان دهان است و مراد از نیم از و نشان چرخ نیم از و نشان چرخ است

مراد از کور مرز اندن نشان مونسیت ان میان و نه اتم که آه چه مونس کور مرز اندن نشان مونسیت ان میان و نه اتم که آه چه مونس

بود که گشت نایب آنکه مرکبش چنانچه مرادش است و در روح اعظم در که روح
 انسانه اندک برینچه در و مرادش است و در قابل اولان قلبه که اندک
 انعکاس قبول اید و آنکه مرکبش مراد بدن انسانه و نایب حریفه که کند و نک
 نوزید بود که نیکو حال که در نوزشس خاک بر اید بدن انسانه زیر قیدی در
بیت دانست حور و زلال حوای ماه برج فضل زان روی خود بیای
 ترا خاک میکند عکس روی بر عارضش بین که کافای کرم رونق حوی و بیج
 اید به قافیه سنده السحال اول نور که بر بدن چهره عرف مناسبت یعنی در عکس
 آنکه عارضی اوزره کور که بودی استی کشش در هوای این عرف ناهت
 هر روزش نیست بود که هوا سنده ناک دارد در اکا هر کون لخته در یعنی محبوب
 کبی بفرم آید بود که بدن انسانه جای روح و حیل در آنکه نور روح کند که در عکس مطلوب
 و محبوب اولان منقور و منقوض اولور و روح انسانه نفعی را جاندر لاجرم
 فی الحقیقه حسن و جمال جمال سجا بندر انساب بود که نور و نور اول نور
 در که اثر جمال در محو کبی شتر من خواهم که در که لعل و باه و جام می
 بنیاد که لعل ترک جام می افسم که در که زاهد آن معذور و آیدم که اینم
منه بیت ای زاهد لبی معذور و دوش بوینم مذبحه مراد لعل بکودن
 کلام اکبر در و جام مبدن مراد عشق حقیقه پس صفت کلامه و عاشق مشرب
 اولور و غم اجلدن لطافت معارف نگنیدن جای اکیوب در و نولد و لدر عشق
 ظاهر در **بیت** منظر وصف کلامه دای عاشق مشربم زاهدی بی ذوق
 اید و یک مذبحم بود در نیم آنکه ناک بر دل بن زیر چشمتی می زند اول که که

این بیت را در کتاب
 صفت عشق و محبت
 در کتاب صفت عشق
 در کتاب صفت عشق
 در کتاب صفت عشق

این بیت را در کتاب
 صفت عشق و محبت
 در کتاب صفت عشق
 در کتاب صفت عشق

این بیت را در کتاب
 صفت عشق و محبت
 در کتاب صفت عشق
 در کتاب صفت عشق

که او فی بزم کلام اوزره کوز التره اور ر قوت جان قافش و خنده
 زیر لبست حافظ که جانک نوا سی آنکه لب التره اولان خنده مراد
 او فدن نظر و خرد و جلالت و چشیدن مراد صفت اید در زیر چشم اولور و بی
 محنی قلبه و آهت ارشد رب متاثر قلبه بی در و صحن مراد لطف جلاله زیر لب
 اولور و بی مستور در و صحن اولور و بی در و اول عاشق غذای روح جاندر **بیت**
 بر نظر فزاید کوی عروج ایدر حنده لطف ایدر سه حافی مشروح ایدر
 بدید بیت محلی تمام اولور و فتنه محلی می شن اول اولان بیت مناسبت
 بر بیت دیش آرب حیوانش ز منتقار بلاغت میچکد منتقار قوتش برین
 یعنی ابی حیوان آنکه بلاغت بریندن طلعت زان که کلک من بنامیز و چه عالی
منه بیت لفظ بنامیز و ابی لفظ در مرکب بری بنام لفظی بری ایدر و بی
 ترکیب اولی این حذف اولور و بنام لفظه اولان حرف قسم ایدر
 اند ادبی حقیقه در عجب مشرب **ولاینا** مطلب طاعت و بیان و صلاح
 از من مست کلبه طاعتی و عهده و صلاهی بن مستدن که بی پیمان
 کشتی شماره غم روزالت که فتح چکد ایدر مشهور اولور و لدم الت
 کوننده اهل ظاهر مطلب حکایتی اهل طاعت عمل ایدر اولور و بی بی
 فتنه استخفاف و فوئی اولور اما مراد اولور و کلدر بگو اهل هوا
 اولور بآب دنیا به طاعت پس معنی بیت بود که ای اهل و فادای صاحب
 دنیا ندن که طاعت و طاعت و عهده و مواظبت و صلاح امر دنیا
 و عشرت طلب آنکه بن عشق اکبر شرا بی نوش آنکه اولور و لدم اولور

این بیت را در کتاب
 صفت عشق و محبت
 در کتاب صفت عشق
 در کتاب صفت عشق
 در کتاب صفت عشق

بیت بن که اولدم حدایت مظهر او من کاسم خاوند من سحان
 دگر وضو ساختم از چشمت عشق بن جهان ساعت که لبست الم عشق چشمت سندان
 چاکر بیکس زدم بیکس بر هر چه که هست درن بیکس اوردم بر او غزون هر سندان
 اوزرن که واردم آمد بود که هر چه بود اوزره بیت نازیم قلمم یعنی هر چه بود
 کل شیء ها که الا وجه حب بنو سبت بدم جبر خدا را چو مده و آن ستم
 مرا که اولدم و غی دهد عاقل نی بده ناد حجت اگر ای ارستر قضا شراب
 ویر ناساکه جبر دار که میریدل تر قضا و قدر من که بروی کشم عاشق
 بروی که است که یکم یوزن عاشق اولدم و جی یکم فتوسی اوزره است
 مراد بونده شرایین غلبه عشق که وجود اعمال ابر او لا که مستوجب سلامت
 احوال در عذاب اهل حال اولدم در بعضی با که شوق و عشق زیاده لکن
 تا که قضا اگر ای و تنه بر از به بنی حال عشق و اندن جذب من آنکه
 سا که خبر دیرم که کوه کست از کمر مور اینجا او که کمر بر قیای بیوک ملاخذه بونش
 بومری قیامخانه در بایوک ملاخذه انشا اولان که چکل طایغ مناسنه
 اکنی مکر قوتش آق مناسنه در ولعت اینجا درگاه حقد و مقام عشقش آرنده
 مراد بود که اول درگاه کبریا که فوی اولاندر و چون عمل فلاندر ضعیف اولاندر
 و عصیان فلاندر من احوال در نا امید از در رحمت منوای باد پرست
 رحمت قبول کردن امید ساز اوله الب شراب معبود ادنوب چو قیچی و چون شوش
 ایدن سحر آن تر کس سنانکه چشمت مر سکه اولان نازد کوزدن
 عجز که اکا کوز ابر کسون یعنی کوزد کسون زبیر این طارم خبر و زده کی خوش

چون

بیت

رنه که شطرنج با طه مشاه که بحال بود در که جانب شاه عقیقند
 هر بار فصل ظاهر اولوس نه بر جزئی و صبر جیل کوستر که یکی زیر عارف
 اولاندر شاه متابل و انوک ایلد یاصه بجای بود در چیست این سف بلبله
 سادی بسیار نقش ندر بوسف با شنده کی نقش چوقی سادور زیبا
 چیم دانا در جهان که نیست بومعادون چیم عالم جهانه آگاه دکلدر مراد
 بوسف بلبله فلک در که سادو کور نور اما نقش چوقی قدر بومعکستر عالم
 ده و اف دکلدر این چه استغناست یارب دین چوقی در حاکمست
 بوند استغنا در عجب و بوند حاکمدر کلبا چه زخم نهان هفت بحال آه نیست
 که بود دکلدر که زخم در راه بحال بود قدر مراد بود در جانب مستوی حقیقی قلب
 عاشق صادق جراحندر ایدر انما فریاد لته مراد بر عجب استغنا و قدرت
 علیا در **بای** سبزه اولد دبراه فکر دل بود شاه محمودی او یغیور سخته
 شاهیدر اول ملل کوکل کم دانه در دیر نشان ایدر خدا پنجه فریاد ایلون
 کم خاص الکبیر صاحب دبرایه ماکوی بی دانه حساب **بزم** اعظم کویا
 حیات آخرت بلز کین در بوع طوائف **حبه** لته نیست که بونو قیج باوفا
حبه لته نشان بوقدر مراد بوندن وزیره پند که حساب آخری بیلوب
حبه لته عمل قیلوب دولت باقیه بولوب آخر از سعادت مؤبد قل
بیت بکونکی دولت مزور اولد اوکات فکر ایلد باکان نولور احوال هر که فهد
 کویا و هر چه خواهد کویو هر کم دردی کل مرند دردی دی کبر و ناز حاجب
 دربان درین درگاه نیست کبر و بی ناز و بی قیو جی بوقدر مراد درگاه عهده

عهده کمال اینها طدر و در حقت اولوب رود و اولد و عین بیاندر
 هر چه هست از زینت ناسازی اندام مات هر نه که دارد در بیعتی عدم **لغت**
 بزم دوم و بزم و اند آسز قاعز و ندر و ندر **شربت** نوبر بالائی کوی
 کونا نیست بجه سنگ حلقه که نکند فتنه دکلدر مراد بزم استغنا و ندر
 متعنان و آندر سنگ فیکده مقصود بوقدر دکلدر زیر آقا عهده و بجل بوق
 و بیکل معنوی استغنا و اولد استغنا و ای مقدر ای فیض ایدر و بیکدر
 بر در میحاز رفتن کار بیکر نکان بود میحاز قیوسی او را کنگ بیکر
 و بیکر آندر اولاندر که اشیر مراد میحاز دن حاشاه و عالم هویشد بیکر
 اولاندر که مراد صفا غلب اولوب از باب صدق و احکام اولاندر
رباعی در خانه از بهر جهت ی بوی به جری بکزر جهت جوی به جهت ی بوی
 خود فروشانرا بکوی ی فروشان را آه نیست کند و یه صبا بی راه شتاب
 صابخر خلد ببول بوقدر بونده نیست و اردر که ساکننا اصبنار اکت
 کر که که اکاسفیت عشق و حالت و بر **ریت** ای اکت طریق عشق ماهی پری
 بایکدر که در بوشن بجل و کرمی سنده پیری و ابالم که لطفی دایمست
 معنی عیارت دنیا استنبین پیر که قولین که لطیفی دایم در که طبع و غرضی
 بوقدر و کند و فیض کمال بولوب اقا صبیح ایم و سمر در در لطف
 شیخ و زاهد گاه هفت و گاه نیست بوحه شیخ و زاهد لطفی گاه
 و آردر گاه بوقدر زیرا اندر و طبع و غرض و اردر و فیضه بولشاده
 کلدر حافظ ابر صده **شربت** ز عایه هفت حافظ اگر صد لوز

بجاستورای صبا یی زان خاک بیک جنت که شد ز هکزار دوست اول
 ایو بکنو طر اخذن که اولدی دوستک او غایبی مر آدنیم صحنه صفت
 و کل الجا آردن مراد انقباه الاهی در جناب دوستی و بیات اما در
 طلب اولنور دیده رعد دیده کشاده لولوپ مشاهدن دیدن اما در
 اولایایم و استانه یار برینار برز و یارکی الی شکر و حاجت تفریح
 باشد رتا حواب خوش را بود اندر کنار دوست تا خوش لوفوا
 کیم اول دوست کنانده بودند مراد قربت حجاب و لانه کشته در که وصلت
 یی نذامت و قربت در خلافت و وصل محبوب بجا کینک و توبت
 شاه یی وفا کن **بیت** و وصل او در که اولوب صوکی نذامت با غضب تا جو
 سنی اسودد ابره لطف رب دشمن بقصد حافظ اگر دم زند چو یک
 دشمن حافظ قصدن اگر دم او ره نغم منت هدایر که نصیب نرسد
 دوست منت الله که دوست او تنگ بی گمراود دشمنان ان ان سلطان
 کم عدو شیطان با خود اعدای عدو کف بی التی بین جنبک موجب نفس
 در هر بریک قصد مغرور در منت هدایر که المعصوم من عصوه الله موجب
 عصبانندن حفظ اندک چون شرمساری دکولم **در ایضا** مر جباری بیک شتافان
 بود پیغام دوست مراد بیک شتافان پیغام علی السلام در
 بودند سابق اولان غزله رسول جانب الاهی دن ارسال اولنوب تبلیغ
 و جی انکی ذکر لیبی بودند الیهم اولانک حسن فتوی لکی لیکن در
 ایدر **بیت** هدای حضرت ارسال چونکه رسول کر در که دعوتی حسن

مقبول و مشتار دن عاشق حق و صاک طرفت و طالب حقیقت اولانک
 غزل جهان و بر سر اند جان و بریک کرک کینچو در ناکم جان اسر رعیت
 غذای نام دوست نالیدیم جان در غیب او جندن دوستکادنه فدای
بیت اده در نام دادن سحر را لایق است جافه برون خود سخای عاشق
 و اولد شید است دایم **بیت** در قفس جیر آه و دیوانه در بلبل
 سبقتن در طوطی طبع عینی شکر و بادام دوست طبع طوطی و سنگ
 شکر و بادام عشقن مراد طوطی روح این است که قفس شکره محبوب
 و شکر و بادام مراد نلذذ ذات الاهی در لاجم انک جندن جیر آه و دیوانه
 اولوب فتنه منید کینک اکا جبرید **بیت** دل محبت لبعل و جیم نیکو
 سید ذلف کفنه چرخ بادامت زلف او دوست و حاشی و آینه
 آن دایم من انکی زلفی اغنی در و یکی اول افکی دانه سبزه و بن بر ایدر دانه
 افکاره ام در دم دوست بردانه آمیدی ابله و دشمنم دوست آغنه
 مراد زلفدن عیب هویت و خاکدن مراد چاکشنی جو یی دور و زلفدن
 مراد حب الاهی در **بیت** بدام و دانه کس ترنج دل مکرزی مبال
 و یی بصید توان زلف حال شد باحت **بیت** سر زلفی بر نیکر و نایب
 روز خند با شنی من شکسته فالدهز تا خشر کو به صبا خند که هر که چون
 من و ازل کوجو حور از جام دوست هر کله نیم کیم از لده بر جود ایچی
 دوست فز خندن مراد بود که شول که که عالم ارواحده مظهر جذب
 حق اولدی انو ک کینینی زایل او نمز تا دوست و اصل اولیلو **بیت**

در د سبزه خند زلف از جام دوست

اندک کر و به غفلت از ابتاه حاصل اولوب مرض عین زایل اولوب لاجرم
 قبول نوزدن مراد بود و جهیدن اولاً سبب نیفتاد بودن **بیت** مگر کل
 خدمت محروم کند مریدا چون دبش در لایقیت انت احوالی این
 من کدای و غنای وصال و جرات بنا که او انک وصال غنای جبریت
 مگر خواب برینم خیال منظر دوست مکر و شکر کورم دوست نظر کاچی
 خیالی صراحت اول مقصود **بیت** سابقه منزه منی تحقیق اید که جناب عزت
 حضرت حق غایت شده و شو آور و طالب منیدی پس دید قدر که کاینده
 اصلاً مناسب و هرگز اسناد و صلت لاجرم الرؤبا القادقه جزء
 من سخته و اربعین جز و من البهوه حسیج مکر شاهده منای میرا و لا
 و بوند منیب و اورد که مراتب اینها که و منازل اولیا که اولی و یار **بیت**
 چون جاب روی خویش بیدار سخته من لذیذ و آری دل صنوبریم چو بیه
 رزاق است بنم صنوبر قلم سو که کبیری و زنجیر زحمت قد بالای صنوبر
 دوست و دشمن چام اغای کبی با لادش حشر شدن مراد قدون تجلی الهی
 منقذ و طویل و بر حال اوزره کس تعلیل اولی در که بود دوست هر که به دست
بیت و بدت حوشت اگر که و ساعته یادش آید که چو یکدم حوشت
 اگر چه دوست بچیزی بخود مار اگر چه دوست بریند که هر که به باکی بود
 موی از سر دوست بر عالم حاضر بر علی دوست باک سخته مراد صفت اولی که
 اول متعلق اولی صفت قدرت چو بریند ایجاد اغز و بر قلند مراد صفت
 اراد و بر خلق جزوی در که اوک غنای رزم مراد عزیم حصولنده و حشر

این بیت را در وصف دوست
 و صفت او گفته اند
 و در بیان صفت او
 و در بیان صفت او
 و در بیان صفت او

حق و وصولنده کافی و در آنج مدلتا جرم بزای عالم صانع درین باره آرا و بند
 بولینور چو هر مراد صانع را در بند مریدانی عالم چو باشد اید او از دینم
 و شکر از اوده و اولاً اگر اولوب غم بندندن کوکلی از آد چو صفت جفا
 سکین غلام و چاکر و دوست چون حافظ مسکین دوست غلام و چاکر
 مراد بود که من جمل الهمم کتا واحد اکثی انت سائر هموم حسیج هر که
 حضرت حق بند اولوب جلد غنای غم اخوت غله حق غایب انک سائر غنای کنایت
 اید و ب غنای از ادا اولوب **بیت** بند که هر چه اید اولوب چو کرم موی او سخته ساک
 بند اولی اینها صاعقه روی شاد و در **بیت** یکا که فقر اصل سخت استنباط
 فقر کوشش اصل امید و سخت غنی درست گل کشته بنیاد غلدر منای
 صراع بود که کل که امید کوشی قتی سخت غلدر بیار باده کینیا عجز با دوست
 کتور شراب عر تعلیل اوزره در مراد بیار و بکلن طریقه دعوت و حشر از شاد
 شکر آید مراد غنی الهی در طول امل دن رجا و بباد و عذر اعتقاد و دن
 نهی و **بیت** و چو مراد از جاتا و بهره زمال حضور وقت زایام و وقت
 از چه و سال من این خیال تصور کنم ملک گوید زحمتی تصور باطل زحمتی جبال
 محال لاجرم قایم اعتقاد و عینوب فرصتی صحت ایدوب عباده که کوشش
 جانب بنای مایل اولی که **بیت** صوفی این الوقت باشد ای غنی
 نیست فردا گفتن از شرط طریق غلام صحت اتم که زهر چرخ کبود اول
 کس که است قویم که کوک فلک استند زهر چرخ غنی بریند و از دوست
 هر که غنی که غنی که غنی قبول اید از ادا و مراد بود که دنیا و اولی که

چو باشد از شاد و دینم
 و کوی صفت نقاد
 و کوی صفت نقاد

غلام فارسی اخبار اولی قول منال در و جید
 اعتبار اولی قول و اعلان منال در
 چاکر قول منال در و مطلق قوت
 کار منال در و مطلق قوت
 و در کار منال در

و در کار منال در
 منال در و جاکر عاقد بند و کس
 و در کار منال در
 و در کار منال در
 و در کار منال در

چو مریدان نوبه در غنی و جانب آری ایند
 بیاه اندل اولی باره
 السخا و غنی اولی باره
 و در کار منال در
 و در کار منال در
 و در کار منال در

فایند در بونده غلق قیدند از او اولوب بقی بوندره غلق انبوب والاخرة
 خیره وارتقی جیخو اوت و عالم الکیمی غلق کر که بیت غلق جایت وید جایت
 چه پیوند خاکبسی واصلی که کوییت بیجا نه ووش مست و حراب ندیم با که
 میآند و دونه کجاست و حراب اولدوغ حالده سر ووش عالم غیم چه سر
 و حراب آوست سر ووش ملک معالک نه در بعضی ملک مخصوص یعنی جریل در
 ویر عالم غیب ملک بگاز مشغله ویردی مرآه میکان و نه موضع عبادت
 و عالم صوفیه و مست و حراب اولمندن مرآه کشف غلق الکیمی ایلر مکلف اولمندن
 و مشغله کس و سی بیان ایدوب ویر که ای بلب نه نظر شاک حجاب سدر
 لفظ بلند نظر و سر نه کین وصف تر کبیر یعنی ای عیلا نظر ایدوب و سر
 المستهی و ما و نه روحی شایه از شایه نونه این کج غمت آبادت و موضع
 اقامت و بیکدر و ابا و معور معالک نه و آفرین معالک نه در و اوات اسم معالک نه
 معنای معراج بود که سنگ اقامت کیری بو معنی جوق بو جان و کدر بوند تیشه
 و ادر که بوند اقامت انبوب اعلی علیتین جایت نه نوجه انگ کر که
 سب حال خواب و تکمیل نفس **بیت** من حجاب قدسم از لامکان بریدیم
 بهر شکار صیدی در قالب ارامیدم تر از کنگره عرش میزند صیغ صیغ
 و قوش اوزی معالک نه در معنای معراج بود که بکاوش برندن اوز
 او در انداخت که درین دایره چه افتاد است بلکن سن بواج نیرت
 ندن دوش که نصیبی گشت یا دیکر در عمل آرسا کبریه اینه رین
 از برده دوت دخی عکس نور که این حدیث زبیر طریقتم یاد است که بسوز

سوز پس طریقتن از برده در اول بود مجرورستی عهد از جهان گشت
 الهم عهد در تنگی اصلی و پنبه سی گشت که جهان را که این عجز و عروسی
 هزار امان دست که بو قری بیگ کوییت کجای **بیت** جهانک بوند از اوی بلیق و امان
 طلاق ویرانی فونیدی غیری اندی هلاک غم جهان عجز و پنبه من میرزا باد
 جهان غنی بی بنوم بطیعی خاطر کردن کیدرم که این لطیف غم زده روی
 یاد است که بو عشق لطیف سی بکا بر یول کیدر یچندن پلا طردده
بیت غم دنیا من بر کردن جان و آچند آنکه چند اینه سیر زده ر ضلله اوده
 و ز جبین کر که بکشت و ویرنه ویر الیذن دو کی جویز انقباض اوز زده
 که بر من نور اختیار گشت دست که بنوم و سونک **بیت** اچند ر **بیت** اچ
 از رفقه فلم چه و کر کون نشود و حور دن غم جگر خون نشود کر و حور
 عرویش حوایه حوایه یک قطره از آبی همت امنون نشود نشان
 عهد و قاسمت **بیت** کل عهد و وفات نه بو قدر کل نه خنده ببال
 بلب عاشق که جای فریاد است اکل ای عاشق بلب که فریاد پر
 مراد بود که رفیان دنیا سی و فاد و کک حنده سی جاستی ادر **بیت**
 به و فایز دل ویر اوز ویر **بیت** اچند عاقبت حزن و فرقت ایدر اوه و افغان
 حد چه بی ای **بیت** است نظم بر حافظه نه حد الف که ای سمست نظم حافظ
 قبول خاطر لطیف سخن خدا و اوست خاطر قبولی و سوز لطیفی است
 ویرنه بوند منیب و ادر الفاضل **بیت** الفاضل عود
 موجنی اهل فضل خود اورد و اهل حال لایق اولد که کایه فضل حق

رضایاده بره بین
 اوز ز اختیار قبول حق

که معانی است نظم یا حافظه
 که حساسیت و لطیف حق
 خدا و اوست

بیل شکر ملت فلا **نقطه** شکر کثیر حد که چون میردی علم و عقل
 چند آن اگر چه ویریدی چاه ورم کا **اینها** تا سر زلف نود و دست
 نسیم افتاد است تا شکر زلف اوچی بل است دو شکر در دل سودا و
 از غصه و دینم افتاده است سودا و درش مراد و لغز عینت هویت
 و شکر در صوای غدر چون غیب هویت که اوچی هوای اینم دوش
 اخلاصه ریا خلط اولور لاجرم سودا بی عشق آله اویش کوکل غدن ایکچی
 اولوب کاچی اخلاص کاچی سمنده اولور و **شرب** اخلاص حال
 اولور ایی دله دایما بولس هوا بی غدن اول هر زمان اخلاص چشم جادوی
 نو خود عین سودا **سودا** شکر جادو کورک خود عین سودا سودا
 این قدر است که این **سودا** نسیم افتاد است بو قدر و ار که بوش نسیم
 دوش غدر مراد چشم غدن عین و عین لفظک مناسبی ذات شی و
 لاجرم محبوب مجاری عینی کانه ذات سودا سودا که متاثر لیدر ریا بر کنا
 شکر که نسیم بقی یکیش اول صحت معنی بو نسیم غلط دوش لور
 بس حب عین محبوب مجازی غلط انداز **درب** کوز کوز لدر که چکم طراف
 اول اول چورر خاک فکری ریا پاک اول که کوکل ویر میان در خم زلف نون
 خال سیه و آنی چیست شکر لفظک بو کمنده اول فریه که ندر پیلور سن
 نقطه دوده که در خلط نسیم افتاد است مرکب نقطه سید که خلط نسیم
 دوش شکر بو بر خیال خوب بو کونچرین عبدالواسع نام شاعر و بش
بیم نونست زلف نونر زج خال مشکین چه نقطه نونست مراد و نون

مراد و نونست زلف نونر زج خال مشکین چه نقطه نونست مراد و نون
 نقطه طامش خال سیه هم زلف نونست قدرت قلمدن طامش مرکب
 نقطه سید **بیم** بر قطره مرکب راول رج دوش طامش رقا
 نونست قدرت قلمدن ره صابنکه قدر بی قلمدن طامش مشکین اولور
 زلف مشکین نود و کلش **نقطه** عذار شکر مشکین زلف عذار بی چمن
 کل نمانده چیست طامش کور باغ نسیم افتاد است ندر طامش
 نسیم باغ ندر دوش شکر بو سینه زلف مشکین و عذار کلش فردوس
 اخلاصه و زلف و طامش اخلاصه و عذار باغ نسیم اخلاصه عجب استعاره
 و نسیم بلوغ در مراد قدرت صافی بیاندر که یوزه بو و جمل حسن ویرش
 کلن آون مراد ایلز ایل اولوب و قدر اول و کجک زلف **سید**
 تاب قبل بوز لور رنکر کل قیده اول و کبیل زلف در دل ندر هوس
 بوی **چشم** جان نسیم کوکلم شکر فکک هوسدن ای جان اینی
 خاک را چیست که در باجی نسیم افتاده است بول طراف عذر که ریح طیب
 ایا غن دوش شکر مراد بود که راجه جان هوسدن خاک اولور
 که که ای واصل اولور کافا حاصل اول که من نواضع رفته است **سید**
 عیار اولور و عین نواضع فروم چیست بل که اسر فالدر آنی بود
 چو که دایم من خاکی شواند بر خات معنی نوز قالد و عی کبی بو بد
 خاک قادر او طراف قالد اسر کوی نوز ان رو که عظیم افتاده است شکر
 محکم با شکر اول بوزدن که عظیم مراد بود که سالک اولان حق

۷ فردوس
 فردوس جنت اسر عذار بودک
 خلاق جاندر
 نسیم غمت و ناز و راحتک
 دخت منانه و
 زلف کوی نونست
 مراد اولور و نسیم
 توانم
 از دست لفظی
 مراد نونست و نسیم

نونست و نسیم
 نونست و نسیم

محکم و در شب اندک بکمال و لیل و لیل محال اولی که **سینه** سینه بود
 کوی یار مد که اولم خاک دلم روز عشر او بپنج باشی مکره سیم سینه سر و نو
 بر قابلم ای عیبی هم سکه سر و کوی عیبی قدی که سینه سیم بدیم اوزر
 عجبی نشی عکس رحمت که بر عظم ریم افتاده است جان عکس
 در چو ریش کوی اوزر و دوشمنده مراد بود که فاذا السوءه و نوحه
 من روجی سینه حیات تن نوحه رحن در لاجرم جاه اندر و لندر انکه جز
 کعبه شامش بند از یاد لب اول که که انکه کعبه دن عجزی معای یوق
 ایو یک سکه بیک اکندن بر در میکره دیدیم که منیم افتاد است میمان
 قیوسن کورشم منیم دوشمنده مراد بود که زاهد عشق اولاندر
 سندن لذت آتوب مقام کفایت روحانیده منیم **لشدر سینه**
 کفایت دن لذت المش صوفی بابس بیلوب اسرار کوی آینه منیم دوشمن
 حافظ دلشده را با کت ای جان عزیز کوی کیش حافظ سونک چو عکس
 ای عزیز جان اتقاد سینه که در عهد قیوم افتاد است بر بر کوی دار در عهد
 قدیمه دوشمنده مراد عالم ارواحه الت بترکیم کوشنده اولان
 انش در بار و جانشان نوحه رحنای اولد و غی الخا در **اولایقا** کل در روی
 در کف و معشوق بکامت کل یانده شراب اوزر نده معشوق مرادی ایل سلطان
 جهاکم بچنین وقت علامت سلطان جهاکم بکوی کوی و فنده بکاولد
 مراد کلدن حال کشت کتا و فتح ابواب در و شراب نمراد عشق اکراهی دوشی
 معنوی و کفایت روحانیده در معشوقدن مراد بکوی جنبی در پس کنگر

و چون در سینه سینه
 سینه سینه سینه سینه

و چون در سینه سینه
 سینه سینه سینه سینه

که جنبه جنبه حزن فتح و کشف اولد عشق اکراهی و کفایت پادشاهی
 الهه حاضر اولد و جنبه کبریا ایا جابت و عوارث و خصل مرآت
 قلا پادشاه عالم که جنبه اول اندن کمال سنی ایل سنی او نو نیم
 شمع کمال **دیر** دست سلطانان ای بود کمال نیت سلطان ایل
 احتیاج کوشم میارید و برین جهم که استب و کیش کوشم بر کوی
 در مجلس با کاه رج دوست نامت بزم مجلس عوده و سکه ای نوری
 ثامد مراد بود که شوندر که نوز بکی ایل مشور اولار سابران ان حاجت یار
سینه شب چو آغی نیر معنی جمال بکره مشتمل حاجتی او نور نوری خلی
 وار بکن در مدح ماباده حلالست و کین بزم منیم زده شراب جلاد
 اما یه روی سینه کل اندام حرامت سونک بوز کز ای سر و کل اندام حرامد
 مراد بود که شراب که عشق در بزم منیم جلاد ر کوشن اکراهی اولور
 اما حق یو دین سینه جانی و سر هوا یاد اولور حرامد در مجلس
 ما عطر میارید که جانرا بزم مجلس عوده خوش شو کوشم که جانک هر دم
 ز سر زلف تو خوش بوی شامت هر دم سکن زلفک اجندن خوش
 بوی در دماغی مراد جاه مشای زلف یامردن خوش بوی اولمده عالم
 هویتدن اثر و علاقه و جزیه و پیو نرید اولمده **سینه** هزاران وار اولد
 خوشبو کز کز عطر بکوی بزم شام جان پیر اولد در چو بوی زلف و بر دین
 کوشم عطر خلی و نوحه چنگت قولام دو کوی کوی و چنگ نکه سینه
 اوزر در چشم عطر برب نوز کز کز شامت کوزم دو کوی سکن کنگر

مراد بود که ذکر اولمده ای کوی جاده حال و کوشم
 و الهه حاضر اولد که کل کتار نده اوزر کوشم
 اعلان اکمل مراد من سینه عوده عشق اولایق
 بکوی کیش سینه سلطان جهاکم سینه اولایق
 سینه اولد و کوی حاکم حافظ اسناد حافظ
 سینه اولد و کوی حاکم حافظ اسناد حافظ
 سینه اولد و کوی حاکم حافظ اسناد حافظ
 سینه اولد و کوی حاکم حافظ اسناد حافظ

یک و قدح و نسی اوزره در مراد فی دن مرشد کاهی و چکنده بر کملدر
 و بعد از مراد کلام حق و جامدن منظر غنچه و در خندان مراد دوران آ
 نوبت کند و یک کله کن اسنکه کل در لاجرم مرید صادق و طالب عاشق
 کلام کاظم و بند پیر کوش و نب و کلام حکمت و بند و موعظه کور غله
 اولوب و غیرت دن دوق انمز از چاشنی فنده کوفه و در سر
 قند و سکر لذت دن و دید هیچ زان رو که مراد لب لب بر نوک است اول
 بوز دن که بکاسنکه دنه لیکدن مراد وار در بو مراد حاصل اولور با مراد اولور
 مراد اولور که انشا الله استماع کلام حق و مناجات و وجود مطلقه بر زم غری
 لذت لر میل بو قدر تا کج غمت در دل و بران غمت نیست تا شک غم کجی
 و بران کله میندر عوار مراد کج خوابات مقامت غمت کجا خوابات
 اولندر اما عند الکمره منقلبهم و المذرت بنورهم **قطعه** کج و بران
 اولورش چون کج نور و بران اول غلبه منقلب بن خواب اندم و انک
 از تنک چه کوب که مراد نام زنگنه عار دن مدرسن که بکاسم عار دن
 یعنی عار اصلی اولور غم اجلدن نام و شکرست بولدم و ز نام چیرسی که سر است
 ز نامت نامه نه صور رس که بکاس عار خنده مراد بود که دنیای دن
 بنده اولور دن و تا کندر جهان اندن عار ایدرین اول جهنم نام و نشان بولدم و خلق
 ایچنده شهرت حاصل قلده وجود و غایت در لاجرم اندن عار ایدرین که
 در ویش لاین دکدر **رب** نه دست آن پر مردار این راه که مغلوب دن
 دنیای دن شد و نخواهد مرد راه دین شهرت از ان نام اولور اندر

این کلام در مراد فی دن مرشد کاهی و چکنده بر کملدر
 و بعد از مراد کلام حق و جامدن منظر غنچه و در خندان مراد دوران آ
 نوبت کند و یک کله کن اسنکه کل در لاجرم مرید صادق و طالب عاشق
 کلام کاظم و بند پیر کوش و نب و کلام حکمت و بند و موعظه کور غله
 اولوب و غیرت دن دوق انمز از چاشنی فنده کوفه و در سر

مراد فی دن مرشد کاهی و چکنده بر کملدر
 و بعد از مراد کلام حق و جامدن منظر غنچه و در خندان مراد دوران آ

این کلام در مراد فی دن مرشد کاهی و چکنده بر کملدر
 و بعد از مراد کلام حق و جامدن منظر غنچه و در خندان مراد دوران آ

اندر کون شد و بخواره و سکر شد و در نیم نظر باز شراب خوار و خیران
 و در نظر باز و انکس کج چو مانیت درین شهر که است اول که
 بن چلین دکدر بو شهر و قنی در یعنی کج مراد شراب خواره عشق الهی اید
 دایم مشکبف او یچ در و جاندن مراد نه سیر عاشدن غافل لویچ در و در دن
 مراد اعمالنده و قطع نظر ایدی در و نظر باز دن مراد عین و بند نظر ایدی در
 و شهر دن مراد سلوک شهری و احلامن بآید **رب** غافلان اولور
 شهر مرده و اباحه هوش اولای زبان اولور و لکین جلد چشم کوش اولور
 باحت هم عیب کوبید که او بنز محبت عیبی دیک که او دمی پیوسته جوای
 طلب شراب مراد است متقل بن چلین شراب شراب طلبنده **رب** غم خوار
 جهان جهانست فضل عاقل پس عاقل انکو بود که بودت و بد غم آن
 حاکم مشین بی بی و معشوق زمانه ای حاکم او نور شراب سیر معشوق
 بر زمانه که ایام کل دیار من و مالک بیاست که کل یاسمن آبی و اورج
 آبی در مراد ویدن عشق الهی و معشوقدن محبت حقینی در و ایام کندن او
 مکاشفه در و ایام یاسمن دن از مان بیاق قلب و صفای خاطر در و ماه صیام
 خود وقت عباده لاجرم فر صنی فوت انیوب بونک کبی محله کاعه شنال
 که در **رب** ایام کب و لکین صرف اید که قدری و وقت سنی فوت آن
 دن فوت اید سن فر صنی **ولا ایضا** باغ مراد حاجت مراد منورست
 بنم باغ که حاجتی وار در سر و صنبوره شناخته پیر و من از که کمرست
 بنم اوده بانش شنا دم کبکدن اک کدر کور باغ مراد عالم مکاشفه در

این کلام در مراد فی دن مرشد کاهی و چکنده بر کملدر
 و بعد از مراد کلام حق و جامدن منظر غنچه و در خندان مراد دوران آ

این کلام در مراد فی دن مرشد کاهی و چکنده بر کملدر
 و بعد از مراد کلام حق و جامدن منظر غنچه و در خندان مراد دوران آ

اکثر محسنات باغی ظاهره احتیاجی بودند زیرا علو مرتبه و درجات فیض در رفعت
 معنوی که قلب جان سنده مرتبه و حاصله را نبردن آنکه در کل بلکه از نبرد
 ای نازنین پس نه مذهب گرفته ای تا آنکه و نازلو اعلان کنی مذهب
 و پیش کنی که **خدا** ما حلال نزار نیز مادر است که بزم فاخر سکا از آنکه گفت
 بودند حلال کرد مراد پسوند اتی را نیست زنی لبه البراج علی صورت شتاب آمد
 حبیب حضرت الهی در بیت آن سپید بر لب تابروز با آنکه زند چون
 خودس یکجای کیده و از نازنین اولدی و فی **خدا** العزة و الجلال و اکبریا و
 الجلال اولدی غیر و فاند مراد **خدا** بقی مثل در که بوطیت در **بیت** پیش
 اگر مرد شود زنده و پائید بود یا اگر گشت مرا خاست حیا باقی چون نقش غم
 ز دورید بی شرب **خدا** چون غم صورتی را آذن کوره سم را افدن کور سن
 شرب است تشخیص که دلم مواد امور است تشخیص مرضا نمیشد در علایق معتر
 بود که غم **خدا** نما هر دو عباد و حب الهی به سی در غل فکر که حب
 ای من و یاکم نیت الطیب و النساء و فرقه عینی فی القلوة متضایخ هر بار که
 غم کله صلوه شغل اولدی که زم نوری و کو کلم معتر اولدی **بیت** هر سخن غم
 غازی که زارم معتر اولور **خدا** طر غلکشی شادی ایر بر سر دور اولور **از آستان**
 پیرمغان **خدا** **بیت** بعضی سده سر کابر م واقعا و لشدر دولت درین
 سرست و کشایش درین دولت دولت بویاشد در دفعه به فو در مراد
 بود که اهل اند فو شدند دور او ملحق باعث دولت مؤتبه و فتح باب
 غریب حضرت عزتند **بیت** از در اهل صفا و روشوای دل من هر که دور

دوست ازین درجدا نزدیکست **زج** اهل و قدر فو کسند سن ارفع
اول صفتی کم که را غایب بودن اول اول و حقه بنیان در راه مانگشت
دل بخزند و بس بزم بویزد و هفتا پنج اصفی که کلاک صانوی امور را بخن
بازار خود فروشن از آن راه دیگرست گند صابجی راه باز آری اول بر
لند در مراد بود که ارباب طریقت متاعی استنار قلب و نیستی در حضرت
حق ان است اشتیجی بن المؤمنین انهم و اموالهم حب بنی شریعت
بوندن ایو جارت اولوری کورای فیز بود صفتی قلب متاعی حق اول
اما خود فروشن دهقی اول بر بولدن یعنی طلب دنیا بولند در **سک**
از که مدار چشم در دل موی از کبر بجای نرسد کشتی چون زلف
شکستی عادت کن تا صاحب کنی هزار دل در غیبتی وی وعده داد و علم
در شراب داشت دون بکا وعده وصل ویری باشند شراب و لاری ای لمر و
تلقه گوید و بارش چه درست بگویند و کراکن مذور باشند مراد بگو
محبوب بجاری شراب حسن و لطف و شراب غرور و عنق و شراب جوانی و کاک
و شراب دولت و کار دانه مست کنند حلا و کله پس دون وعده وصل
شراب و حسن و لطف باشند ابدی اما انکی وعده اعتماد و پودر بگویند و
یعنی شاید که انکی حلاقی سولیه باشند نه شراب و لاری اول و نه فکر و اول
نه کم بر عاقل و عیش **رباعی** با هر که نشینی و فوج خوش کنی **زدر**
مرا خایه مد دوست کنی کفنی که چون بی ترابا و کسم تر سم که شویست و دوست
کنی اما محبوب صفتی بر صاحب جمال جیل ابان در که ان است لا خلیف المبع

مقتضا بجای خلف و وعده **اغز بیت** چون غری حید ای او لور صکره ندامت
 غری کوزنی سه صوم من اند سورسک - یک فقه پیش نیت غم عشق وین عجب
 بر فقه قنارونی دکلر عشق غی بوجب گز هر کسی که بشنوم ناکرست هر که
 دن الشیدرم ککر دکلر یعنی عشق بر فقه در اما هر که دنگه الشیدرم اول
 انشمن کبی خطا ایدرم که ککر از ککر مراد بود که هر بای که عشق آتاری و جذب
 حقیقی و اخلاقی حقیقت واحد ال آخرت سولینور اگر چه همان بر حکایت در اما هر خطا
 و شیدن و در شید و در شید و پیر ذکا استماع ایدرم همان شغری اشتغاف کبی زنی
 و خطا ایدرم که جوده و ادا باشد در ان شبع المؤمن من جبر بیعه حتی کون شهاد
 اطلسته شیراز و آب و در کبی و آن باد خوش لبم شیراز و آجا فکله شهرت
 اسبدر عرب فتنه انی اولدن انسی اصطخر و شیراز فکله که سبک ان پیغم
 عم الکوازش در آب کبی مسکه و کنا بادانده بر نکر انسی در لبم بونده ر آج
 طبعی سی اولان و یکدر بومر اعل معنوبه مبتدا در غیبتی کن که خال خور
 صفت کشورت انی عیله که بیری اعلک بجای کبی در بومر اعل معنوبه
 خبر درم آیدون حب الوطن من الایمان حب کجی کند و وطنی مد و اظهار
 محبت در حضور قلب اولان بیده عیادت اولی اید و کن تنبیه **در بیت** که بی یاره
 و آرم او کز منا جاعده ذوق کم حضور بی قلبی اولاسه تمام او کز غایت
 فرقت کرب حشر که طایان جای اوست فرق و در در کرب حضور بی قلبی کرب جانیده
 که کلمات انک بر جبهه تلماب ماک منبش است اکبرست بزم صومیر که انوک
 جغد غی بر است اکبر و بدکلر میگذارد ما آب و روی فز و قناعت غی بزم

در بیت که بی یاره
 و آرم او کز منا جاعده
 فرقت کرب حشر که طایان
 که کلمات انک بر جبهه
 جغد غی بر است اکبر

۷ فکله

و بدکلر

اتموز

بزم بزم فز و قناعت یغدی صومیر التمز با پادشاه بکوی که روزی مقدار است
بیت غم من ذلت انجیب رزق السندم شاد بدن پیچی بلر کلدی رزق
 حضرت اندون حافضا چه طرفه شایع نباتت کک نای حافضا عجب
 نبات بوداغی دست کک کک و پیر بر تر از شهر و شکرست که کک که میوه سی زیاده
 مقبول قلب در با کدن و شکر دن **بیت** بر طرفه لورنی فکله اچسر وری کم
 اب و بای طلقی اچینده در روان **و الا یضا** روضه طلع برین خلوت حیات
 روضه باغی در حلد بونده چند در رب یوقار و فی دیکدر معنای صراع بود که
 یا قار و فی جنت باغی سیدر در ویش کرک خلوتی در **بیت** نوله در سم
 خلوت در ویشنا جنت باغی سی - اند غم او کز غم و روت دیدار لور
 مایه غنیمت حد مت در ویشنا جنت یغنی اسم مقبول صیفی لور در
 با و مستدیر ایلر حینیک کک و لولون دیکدر یعنی اصل حبیب او غنای سی
 در ویشنا جنتی در کم من خدمت **در بیت** دنیا اولور ای نه ایدن حد منی
 اورد غزاهلنه کم ایل حوت عزیز او لور کج عزت که ملک شایع بدارد
 کج فخر کاف عیله حزینه و دینه معانیه در یعنی دینه عزت که عجایب
 طلسم لری وار و در که وصوله مانه لور فخر اندر نظر رعت در ویشنا جنت
 اول طلسم کم که فخر در ویشنا جنت نظر نده در جهانکه هر شایع هر هوا سی طلسم
 و کج عزت مانعیدر کسینه بوز مز بوج طلسمی مکر اول کم جهانک قانیه انک
 بیشش بنهند تا کج بکتر حشرید اولک انوک او کسندره فور بکتر تا جانی کشت
 کج بیت در جنت در ویشنا جنت بر عطش در در ویشنا جنت که هیبتند

پادشاه در روز و متور و
 و مقدار د - مح

۷ کش میوه مح

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

الحکیم بن محمد بن صفور وانی

ششمین کتاب و مباحث و بعضی از کتب و مسائل
فان
بهیند منشا فان
والع اولی الامر
می

غالب بنو فردوسی که بیانا الحشره، که غالبی است
دیده که بهر، به فضل عطر
مکتوبه، و ده
مکتوبه

بود در مبتلا شدن ای دل این ناگه و افغان تو بی چیزی نیست زیرا دردی
 اولان ناگه و فریاد ایدرم **بیت** ناله و فریاد در یک جا آنکس بی کم اولور
 بیمار که آیدیل فغان آنکس بی دوش باد از سر زلفش بکشد ناله بکشد
 درون کج بل آنکه زلفی او چند ناله کشد او غمی ای کل این گریبان تو بی چیزی
 نیست بهی ای کل بونیکان بر غن سک اول زلف غون غون کشند
بیت بونیت کشد کل بار از باد صبحم چون سروری جامه خود چاکر کند
 در عشق از چو دل از غن برهان میدارد دروغی اگر چه کوکل طغنه کرر
 کافه این ناگه تو بی چیزی نیست ای مافط سک ای بی سبک فو لانه دکلر
 مراد بود که عشق که صد فیل اول اثر نند ^{اولور} ظاهر پس معجز بود اول که دعوی ملا دکلر
 اول **باب** و دعوی عشق کردن اسانت یکد اوراد لیل اوراد لیل
 بر حانت و بوند غیب دار در که اخلاص اولد که عبادی کتم ایدر
 انما رنده ظهور لبه **رباعی** صیفاکه انشیر ننگه نامیم شد غم نام و نامیم
 در ماعلی نیست ی نامیم کویاکه خلیم و نامیم **وله ایضا** برو بکار خود ای
 واعظ لجه فریاد است که وعظ کند رفیع و صوت ایدرسن مراد فاده
 دل او زره شراجه افاد است بکم کوکام لیلان دوشی سگانه دوشی
 مراد بود که وعظ و نصیحت ایدر نکرک و دعوی کشف و کرامت ایدر نکرک
 اکثری اهل فاکد صاحب حاله دکلر اندر کولنه ^{چال} ارباب چندان اعتبار فلور
 آنکس چون بود در **شعر** با واعظ فدا صحت مزه اذ عبت مزه اذ عبت
 امور و نیت تا نینها مباد او را آفرین است از هیچ آنکه مباد که نینها

چاکر

فصلان فغان فغان

نعالی چیدن غن ایلش در دیش است که هیچ آفریده نکلست بر دیش
 که هیچ مخلوق آنکه ایچ ندر مراد میاندن نغیر ازید در حق خالی ایلد صک لور
 سنده در این حفره حد اکتم عدمن احتیاد ایدوب قضا انشیر وانی
 که **بیت** در کوی فغان نکذری آنم نه سرفقا وود نذری دلم
 از فذ نو آن چیست از سرفقا صحن نذری آنم کدای کوی تو
 هست **مستغنی** سک محکمه دلجی سکر جسته سفتند
 اسیر بند نواز صفت و نوح آزاد است سک بندک السیری بوجهند
 ازاد و مراد بود که فریت حضرت حق حاصل غلوب طالب مشاهد اولور
 جسته محتاج دکلر فیه و اکثری ایدر مقید اولوب معاصیدن مصون اولان جهنده
 ازاد و در **رباعی** نیت فردوس ایدر او مآد ابروی دوست نیت هر کس
 بندر رحمت الاهی دوست دوست و پای من بلبل از غصبت کنت نداد
 شری بنیاد شتم دیدم که جرم اندر دوست اگر چه کج بی غم جلب کرد
 اگر چه عشق مشکلی جواب ایلدی بنی اما اسانت من زان جواب لیا
 بنم دار غم نیایدی اول جواب ایدر مراد بود در مست عشق حق اولوب
 عاتر و دنیا بی مشغول اولوب غل معاش مشغول اولان دنیا بی جهنده
 جواب اولور کس حیان ایدر سک نیایدی و بنای اخیری بودیر انگلدر
مهور در **بیت** ای دل اگر بدید و تحقیق نیکری دلشخی احتیاد کنی بر نیکری
 دلا مثال زبید او و جور بار که یار ای کوکل انگلر ظلم و جور یارون که یار
 از انصیب صحن کرده است و این دانه سک انصیب بود ایلد

و بود و در سر مراد بود که ظاهر افتد و زنت و بلا و سخت که کور بود اگر چه
ظلم صورت شده کور نور عطاء الهی و عطیة ابدیه در که جانب عتق جزئی بود که
ربانی با تبار ابریکس حاکم کنیم تا که تا شش ز اولیای کنیم این بلا که هر
خزینة است ما هر کس که عطا کنیم بکام تا نه سازد مرالین چون ندی
مراد اگر ابریکس که بی بی نیست و عالم بکوشش من باد است و بلا
عالم بیضی بنم فو لا غده بیدر مراد بود که اگر غلط و بیضی اول جابجاء
نزدت باعث اول و غنا و غنم و آیه فایده کلام اول و **قطعه** اول و چون
بندی و کلبه اول کلام عالم عامل اول و بوجه بنده تا صبح ایل فقه و ن
بر اول و سایل اگر عاقل اول و بر و فساد و خزان و فسون مدم حافظ
بوری اف آن بی فقه او فقه و افسون او فوره ای حافظ کریں و کار و
افسون مرالین باد است که بواف آن و افسون بنم جوئی خاطر مدد
مراد بود که اگر کلامی قول بلا علی البیضاء قبول ضایع فدی اول و زیر او چنان
کفاری کردار اول و حفر نه به شمار در که البیضاء سهل و المثل قبول
نیست ایکنک نظر اسکان و لیکن و غلط و ناموسی شکلی قولید را مراد
خواهش اول و بی ناموسی شکلی چون عقل مقبل و **ایضا** لعل سیر
چون شش بیا منت صوبه قاشش فانه صومعه لغز لغز لغز لغز
لبید مراد بودند و انشا رند اول و چه کم اجبار و آوده و در اول و انشا
شوق الابرار ای و انانی است و شوفا **قطعه** یکش من اگر لب کشاید
کویده بجز ریل که جانش سناهنه بنزد من آر جز این ندانم رین عت الهی

را که عیش و حب او باید این غریب دیار که فضیلت سبک
بودی عذر دراز و نداد مراد ابله پس تا بر دشت کار و دزدید و بدین او آرد
جان کار و میت ای که کور که نصیحه جان و بر یک بنم این شکر مراد بودند
اول حدیث شریف معنی که من احب لقاء الله احب لقاء الله
به حالت حالت شکرده اول و نور شول که اول جین ده مشاهد و دیدار
به نزد جان نشاء **بیت** پرده از پیش برافرازد که مشاققا
لذت دید میت از تلخی جان غم نه صد شرم از چشم سبب بادش و فرکان
در از اول کینک او شنی سی فرقه کوزون اول و دخی او زون کرکلف
اول و هر که دل بر دین او دیر و در انکار است هر که او کوکل
الاسبغی کوردی و بنوم انکار مرده و مراد بودند بود که شول که حال
بمال حضرت حدایه عین قلب ایلد مشاهد ایده اکا کوکل و بر زیر اجاک
حاشه سی قلب سلیم حدب انکدر **ربانی** از که چنین حال باشد کرد
سیر و حلال باشد و انکس که چنین حال را اول منبده و بال باشد
ساربان رحمت بدرواز میرگان سرکوبی ای دون جی السبب و متاعی شمر
صوقا غنه اس محمد که اول تخلم با فنی شاه را حدیث که منزل و لدار
بر اول و یولدر بنم و لدار که منزله باشد بدو لاجرم متاع و اسبابا یل یکن
انکد اول مراد ساربان بنم که حاکم تن در و مراد در جنت من متاع
دنیا در در و از و مراد طریقت در که ترک دنیا ایلد سلوک که در سبده
جالی و حشیم که درین محض و نماند و طایفه قوی من که بود و فخر لغنه و غشاقان

عقبا آن لوبی سرست و قاد منست اول لوبی سرست عشق بنم و قاد منست
 میراد بوندی جذب حقیقی بنم در رسول الله صلی الله علیه و سلم پیور را
 اراد الله بعد مدد فی الدنیا و عقبه فی الآخرة و بصره بیوب نف
بیت عالم غایت ابودرخ در دنیا بی یک چون علم و عمل فقه ابلیس
 او کور حیدر جلد عطر و کل و برج عیر افشاک کل عطر طبعی و انگری
 افتنا به حقیقی نبض یک شمع زبوی خوش عطر است بنم عطر که خوش
 خوش شدن برشته میزند مراد بوندی جلا احوال صادقت و جمیع احوال
 طبیعتی در احوال حسنگ و اخلاق چیدنک منشاء و مناسبت حضرت عکرم قیسی
 و فقهی در یکدیگر **نظم** انشوی قناعت اشناسند از فیض نور من نشا نشا
 و انشور و جوی و از پیود و منور تزل من نشا نشا باغبان چو نسیم
 ز در باغ مران کی باغبان بلکبی بی باغ چو نسیم سوزن کاب گازار
 نواز است چو گلزار منست که سنگ گلزار که صوبه بنم گلزار کی است که نذر
 مراد باغبان ز رضوان با حضرت رحمان و کلزار و مراد جنت و لاجرم
 حبست حق ایچون اعلی الکائنات و باعث حق در رسول الله علیه السلام
 پیور شد و لا یجوز اخذ النار کی من حشوة الله حتی یو اللبتن فی الطریق
 و حق خالی پیور شد در تنک الحقیقة التي او شجوها با کنتهم غلوت شربت فند
 کلاب از لب بارم فرمود فند و کلاب شربت یباریک لبند پیور دی
 نرس او که طیب دل بجا منست انکه گوید در بنم حشوة کوکلم طیبی
 در مراد کردن صفت بصر و حدایت در لاجرم اندون حاصل

حاصل اول آن احسن و طاعت باعث دوز و لذت **قطعه** حد اکم
 امر ایدر عبد عبادت و در کم بولر دوز و جفا که اگر کند و ایچون اولیدی
 طاعت برشت ده و انی امر ایدر بی آبی آبی انکه در طوز غزل کند جاف
انوش اولک که غزل طرزنده حافظ نکست کو کندی بار شبرک حق
 چادر کفایت منست بنم طنوسوز نو غیب سولینلو یارمدر مراد حضرت
 حقد صفت علم و کلام ایل جانی اند و کبر **بیت** علم و کلام مظهر اولدی عجب
 بر ایلیم صحابی دوی کمال ایل **وله ایضا** و در کایت که سودای بنان
دین منست مراد پندرون معبود حقیقی و انکی اسماء و صفات پندرون
 طاعت معناسند در لاجرم بر روزگار در عینی سلوک کن مقام تجلی دارند
 بوندی که سودا لرزه و متعجبی لرزه مطیع او کاست که گاه کلی ذراته مظهر اولوم
 پس گاه ضار اسجنه مظهر و شوب مغرور متا حده ایدریم گاه ناخ اسجنه
 محل طهور اولوب منفعت کور و درم غم ام کار نشا ط دل عکس منست
 بواسطه عجب کو کلک سروری در عینی بوانتلا با نخل و جبرون اگر چه محال
 اولور اما چون مستفیفات ذرات و اسماء و صفات بوندی مظهر اولوم حق
 سعادند پس بوجال قلب و تنیک فر حیدر **بیت** در عشق نا پر و است
 امروز ز جانان در سرم سوداست امروز دینا فعل نرا و بدید جان بین باب
 شک کلک کور که جان کورچی کوز کرک اینجا مرتبه چشم جهان نیست
 بوقدنا بنم جهان کورچی کوز که مرتبه سید مراد فعل و ان اسرار لطیف
 اگر که در آیه ظاهرین اولان کوز کور مرز یا لب کدر مراد کثرت موج ایدر

انوش نازند ار اگر نکست
 بوندی اسفل
 اولنشد

دنا که حضرت عکرم قیسی
 فقه کلام ایلریم بونزه
 افتنا و کلام ایلریم
 نظم بیانه افتنا
 ارشد

کلی راز سلمانا که بد ان بنی که بنی
 به آن بنی که درین در بنیم لیسیت

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
اللهم صل على محمد
وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خلائفك
وورثتك على أجمعين
اللهم صل على محمد
وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خلائفك
وورثتك على أجمعين

وغير صفات آنجا و زاید و پ و حدت و ذاند و محض خلیا نه مرآت اولی قدر
مع بیرون رعد و دکانانت دلم بهد برتر از آقا طاهر جانست دلم
 مرآت خطرات دلم باین با شکریه شک درینت و هر یک معارف او که
 ملک نشی و در هر یک زینتی از روی تو و اشک چو بر دین منست سنگ بود که
 آینه دنا و نیم اکرا سکندر مراد بود که عالم خلقه باعث عشق و محبت او گشت
 و هر خصوصیک شرفی و زینتی عاشق و معشوق ایدر که هر طالب جانش و مطلوب
 معشوق پس حسن نظام و کمال نظام بوالیک مدن در لاجرم عاشق و معشوق
 او در نزد جهت جامع و آرد در بواک سبک افتد نه مناسب **بیت**
 اجتماع بار بار آن خوش است بای معنی کبر صورت سرشت نامرغش تو
 بنیم سخن و این داد تا سنگ عشق سوز یکم نعلین و میردی خلق را و در نهاده
 مد و سخن منست **عشق** وردی بسان نیم مد و سخن منست در مراد کمال ایل
 انصاف از رفیق و فضل الیه در یکدیگر به الحقیقه مد و محبوب اولد **شعر**
 فکر عجب به مفری بچوب بدین لاجبهم که قدانو و ما فطنو دوست فخر خدا
 با عین او را نه دار فخر و بدین باری بکالاتین دوست کین کرامت سب
 جنت و نعلین منست که بکرست نیم جنتک و قدرت و قدر و کل سبید
 مراد بود که عذرا دنیا بالمال و عذرا الاخرة بالاعمال حبیب دای الفتوا البقر
 حب الله تعالى **بیت** مفتی سب فخر سب عذرا **بیت** با فخر بزم
 که مراد فخر و شرف که چه ندارم چه دارم **بیت** باری رود کن به
 نیام کردن و زان فخر و فخرم کرد آن قدر فخری باید و کی بفرم کرد

من

مفت بولوب ابراهیم ادهم الدی و برب سلطنت و اعطاشی شناس
 این عظمت کو مغرورش سینه ستاس وصف بکبر و وصف و اعطاش
 شخه بی و اعطاشی شخه بی و اعطاشی بو عظمت صندرس زاکو منکر
 سلطان دل کین منست ریز اسطکان منزل کاهی نیم مکن کو کله
 مراد بود که مرانب معارف الیه و در جات مقامات حقیقه و ادب
 مرید قاور او لایان بکتر است لایق و کله که لایق قلب عبد المؤمن النبی
 النبی الوداع حبیب نیم قلب مکنیم و مفر الیه **بیت** لایق را این
 معنی جرنیت که سلطان جهان با ما است امروز باری آن کعبه مقصود
 تا شاکست باری اول مقصود کعبه بی ملک تا شاکا حیدر که مقلان طریقی
 کل شری منست که آن طریقی مقلان نیم کل شری منست در مراد کعبه مقصود
 جناب قدر در و آنی منست سبب اسنن طریقی مقلان احبنا لک
 کرک بکد این عین راحت بکد کرک **بیت** کوی باده لحن دشنندن فخر
 و آرزو فخر کعبه و آرزو فخر حار مقلان فخر **بیت** سوم دین کنی کعب
 صفای چکر مقلان جناسن از که در باری آموخت حبال منکر
 کعبه دزد ایکن او کردی حبال مکره تا بشی شده این اشک چو حنین منست
 این قول غازی اولش نیم بوفانو اشکدر مراد بود که حبال کنی بوفانو
 عین و عین ایدر کویا در انجا ایدر و ایجا کبر غل منکله بونک کبی شاک
 اسناد سزا و عذرا اسناد کم باید بکد نیم اشک محض در مکر و عذله
 اکابور راه نماه و اسناد او شد بکلامه کند و کفرن با سنده و اشک کبی

حزین اولدغه نفع دارد و بگویند شبیه ایبر که انسان کفر و عیبان ایچون
و عاقبت کاری نامعلوم ایچون چوق اغلفه لایندز برکنه ایچون چون هم
نچو بذر اغلفه حق کنه ایچون نچو بذر اغلفه حق باک آخو محو دایکین ایدی
عز چوق قیام سس بر خط دورب آخو کچون با سا حافظه از حشمت بروین
در فقه خوان ای حافظه بروین که هیندن دج فقه اوین که لبش جرقش
حسرو شیرین منت که کنه بی بنم جرقه چکچکی حسرو شیریند و اولبدن کلام
آلهی و الهام بر آید و جردن مراد اسرار و احوال طریقت و بقیه ذوق کتبت
بو غفلت فتنه اولور که سلطان سکالین کلام و جانبد اسرار لطیفه اشرا بیده
بود ایچون شیخ شنبلی دیش لو علم الملوک ما نحن فیبه کار بون بالثوق
ولما یفک که منم که کوشه میانه خاناه منت یقین با اولک بن میانه
کوشه بی بنم خاناه میانه دج اولور باحد بو کلام قبلندز یقین منم کوشه
میانه منت خاناه بکا کوشه میانه در که اندک مشرب عشق الکهای نوش ایدو
سکینه اولدم دعای پیری میانه و در صبحگاه منت پیر میانه دعای بنم صبا و فنی
در و در مراد بود که شیخ و مرشد تلین اندو که دعای بنم سحر و فتنه و در و در که
من لا و در لا و در اولد حسنی و صبا و حد و مشغول اولورین که من ترانه عجبیک
صبوح نیت چه پاک اگر صبح و جنگی ترانه سی بوق ایسه بنم نو ای من سحر
عز حوا منت بنم صدام سحر و فتنه اگر جز را اندو که آداب عادی ایده
مرسم بنم صدام اتم تنو ایچون عز حوا **قطعه** در صحرای کانت تقصیر
ای که با که به بقدر نوید عز من منت عز تقصیر عمو که به سبب غفور نوید

شما عالی قیام خانای صلات

ز پادشاه که فارغم بحمد الله پادشاه دن و کدادن فارغن الحمد لله
ای حال در دست پادشاه منت دوست فیوضی طبرانی که ای بنم پادشاه
مراد بود که پادشاه مال و مسغب استغنی و اگر عرض حاجت انزین لایم
اندو فارغین و کد کبی اظهار تنو انزین و انی مسکنه کفرن سیر اندو دج
فارغین اما شغل که حضرت حق یابنده کد اولور که رجالین ایده بنم
پادشاه اولور که اندو فیض و بهت بها ایدین **بای** هر دو عالم پادشاهی
میکنم که چه ار ایزد کد ای میکنم لا تظن انی فیه مغلس چون
نیکمیت و بهنمایا میکنم عرض ز سجد و میخانه ام وصال حاجت
یعنی عبادت خانه اهل کامردن و معبد اهل سکودن بنم غرض و صل
ایمانه در جریب صیال نذارم حد اکواه منت یقین بودن عزیزی جالم بودن
حضرت حق کندوسی و انت علی کل شیئ شهید قدیر حسنی شهید و عالم
بیت که متکلف و دیرم و کد ساکن مسجده یعنی ترا میطلبم خانه بخانه
مر که ای تو بودن سلطنت بهتر بکاسنک کد اک سلطنتن یکر که کد دل
جور و جهای مؤخر و جاه منت که شکافه لاک و جور و جفاک بنم غفر
و منضم در **بیت** بند و حوا تو ام یک حد آوند جهان نه جان کد ساکن
و در بند جهان نه جهان نشاد که او سته و در بند جهان از ان زمانه
برین استانه نام روی اول زمانه که بلا ستانه اوزده عزم بوز فرایند
حسبید که کاه منت کنش مسدک بد فاروسی بنم سو یکجک بر صدر
مراد بود که شغل که استانه حضرت حظه بحسب الظاهر ذلیل او نور

عند الله عز وجل اولو که آن اگر کم عند الله انتم کم مکنج اجل
چون برکم درن مکنج اجل بنم جادرم قوتیه بوجه رعبه از در دست
در رسم امانت دوست قبول شدن اورمک بنم عاظم و بولم و کلد
بوند تیشه واردر که استانه حفته حظه اولم و خدمت عبادت قلم
دلت نشانی **س** هر که در دولت کاه دولت شاه آید بدولت میر
رو بجد کرجاچی منقب غفرانرا کناه اگر چه بنود احباً را حافظ یعنی
سجده تیره من واقع او کشف معراج نایز اولنده اولان نه لفظنده اول
مناسب بر خود طریق ادب باش کونکناست کناه اگر چه بنم احباً هم و کل آید
دیگر که نصیحه کند و غالب منزله تنزل اید و ب تا بخیزد طریق ایشاهی
استانندن سوبلر کی کند و نشسته عطا اید و ب در که ای حافظ سن ادب طریقه
اولدی بنم کنا حده **و لا یقنا** گفتند کل عمر آگشت لب لب است
اجل دی قتل کل و اولدی است مراد کل احرون مشوق حقیقیدر و انک اجلدی
کثرة فیض و قبی و کشف جمال غنی در و بلبیدن مراد شیخ و مرشد در دست
اولدی و غنی شراب تجلی و کشف این بچو دقلد و غنی در **ب آ** باب دل پاک و جان
اکا حرم دینه ایش و ناله سحر کا حرم در آه حرم بچو کنی و انک بچو در حرم
بچو در احمده صبا ایسر حشیش ای صوفیان بادیر است سر حشیش صلاسی
یعنی سر حشیش کلک ای طالب کیمیت اولان صوفیه مراد باب فیضان مشوه
اولوب قلب مرشد مشوه اولدی زکانه جانه حقه توفیق و اقبال و فضل
کیفیت اشتغال ایدوب و یکدر **بیت** که فرشت عزیز است چون فوت شدی

بیت چرت به ندان بری اساس توبه که در کجی چو سنگ عود کعبه بنیادی
که حکم کلمه طاش کبی کور نور ایدی مراد بود که قوت قلب و افزون رجو
کا جازه بل استند قنوه موجنی برک ایدی به بین جام زجاجی طریق اشک
بیشکشت کور که مرجه قنوج آینه نجیب صدی مراد جام جاحیدین قلب
صافیدر که انک تا شیرین تائی و آرد **س** ادرق قلب المرأة دعا و الیه
المقصود اسرگامه سد الاجرم سنگدل اولاندر که قنای صافی طریقه
نکر صبیقی اید سنگر اولور **س** قلبی بزم اولاندر که اید صحبت ایت ایضا
ملیک اچینه قنای اولمده قلب قلب بیار بار که در بارگاه استغنا
کنور شریکه استغنا در کاهنده مراد بارگاه استغنا در جناب
قدس که والد الفتی و انتم الفقراء بنی جله غنی مستغنی در چو پاستان
وجه سلطان چو شبا و چرت مراد بود که در کاه الکهمیده فقیر اید غنی
و عاقل اید غنی و ناقص عقل کیاندر فاذا انهم فی الصور فلا انساب
بینهم مقتضا سوسنوب و حشیش معینه و کلد **قطعه** بادشاه هم
دیو مغرور اولما یستاه جهان باب حظه شاهل در ویش یکسان اولور
اولر غلبین ای فیزی بیکس وید چیز اولان فقیر اول باده سلطان اولور
درین رباط رودر چون ضرورت رقیب بویکی فیه لو کار بانس اید
چون ضروریدر کوچ روان طاق متوسس چو سربلند چو پست مونس چو در
وصف نریو و از اچنی یعنی چو نایز یوقدر مراد بود که دنیا دار بطریق
و کلد بوند تکلف بنا حرم نایز و ام لغو در **ب آ** دنیا که رو نبات کم می بینم

با هر فرشتی از آرم می بینم و در بیا در آخری بودند قرار انده قرار بنا کنند
 او گفته که **ربانی** اگر دل از غم دنیا جدا تو ای کرد مقام عیش مستر شود و بیخ
 مراد بود که مقام عیش که انس حضرت در بیا در جنت در زنت از اولی که جوده
 وارد او شد در جا و اجنت بلا غل نوع من الطون بی بی حکیم بلا بسند اندک
 بای است بر یکم عهد بی بلا بیست و یک در که الوالد و البلاء **قطعه** مرد در نا بلا و بیخ
 نه بر بر با شاد طاراه نشد تا نشد سفته که هر از لاس در حور تاج شاه
 شد بهشت و نیت مرجان خبر خوش می باشد و کار ابله یون ابله اخبر خبری
 خوش او که که نیست سر جام هر کمال که هست که یوقلم در هر کمال آخری
 که وارد مراد بود که دیای و فاد بود که ایوان غم چنگ حصار **قطعه** عاقلاه
 میل بهوت نکند ای دینی هم امید کرم و لطف تو جاهل دارد که
 خواهد بکند از تو مراد ای حاصل حاصل آنت که اندیشه باطل
 دارد شکوه آهنی و اصف ب باد و شطن طر اصفان هیبتی و بلای
 و خوش دیل پیاده رفت از و حور آه صبح طرف نیت یک کندی اندن حلاج
 یعنی سبانه عم هیچ از و جن حقه غلبه می بودند مراد بیت سائیکه مضبوطی
 تحقیق **قطعه** هر دم زبان مردن می گوید این سخن کین و خوش خوش
 نه آری که بشنوی دل در جهان منبکد با کس و فاکد هر روز بر سر غلبه
 تاج هر روی پال و بر مراد زده که بر تاج و خورق و فاد ایکه بولد
 که بر نا و او بی هوا گرفت زمانه و بی جایک نشست بود تزی بر زمانه و بی طرفه
 او نوزدی یعنی بر معقل زمانه هواد اکفورا اما اخریره این **نظم** و لو کانت

این شعر را در کتاب
 الفیه فی شرح
 الفیه فی شرح
 الفیه فی شرح

این شعر را در کتاب
 الفیه فی شرح
 الفیه فی شرح

و لو کانت الدنیا ندوم لو احد **نظم** لکان رسول الله فیها محکما زبانه کک زحافه
 چه شکر آن گوید شد فکمی در حافظه که اگر شرب اید که گفته سخن می بین
 دست به دست که انوک سوزیک سولینینی النزاله **بیت** سرور با
 فکمی نچه بوکاشتر قل که باز طاعنی او قد تا که حشر او بی فک **ولایضا**
 استغف و حوی کرده و حندان لب دست یعنی دیگر که رفت فرشت فرشت
 اولش و نیش و لبی کچی دست و پیرهن چاک غزل خول و مرادی در
 که کک یرت غزل او بی و مرادی الله نرکش و بد جوی لبش **نظم**
 کوزی جنت از ارجی و لبی لطیف اید بی نیت دوشن بی کین من اندیش
 نصف لیده و دوی کج بهیم صید و غی کلدی او نوزدی سر فر کوش من آورد
 با و از حزن با سنی بو فار و نیم قولا که نوزدی عین او از اید گفت ای عاشق
 بیچاره من جوابت هستیدی ای نیم پیاره عاشقم او متوک و اربو حله
 غلام بیان تشبیه مرتب بالمرتبه دید کلدی و ارد که امور متقد دن مشرق
 اولان یعنی بر امور متقد دن اولان عین تشبیه اید بر بونده دبی جناب دگر
 عین جزینی غیره میتر اولوب و هدایت ساک مجد و ساجی اولوب و الکابط
 و عین ایدوب و کج بکریا کشف ایدوب و شوق و ذوق و بر مک صده دنده
 اولوب گاه حلال کاله جال کوکرت کج حال نونده غفلتدن ابتاک
 اندکک یعنی که امور متقد دن مشرق اثر در با و به رسته مذکور اولان
 بر جیوک او صافنی که امور محسوس در اندر دن مشرق اولان عین تشبیه
 ساک فیهن الراهی غالب اولوب اکانتون ایچون حالات عین فضل اندون

سخن که در ادب کلامه سولینینی
 بسلا و سولینینی و سولینینی
 گفته در سولینینی اولان اکسینی
 ناکفته در اولان اکسینی
 سخن لفظه
 لفظه از ایدوب

چون غزل سافله که کز
 به و زاده که کز
 بیایا اید

سابقه بنی بر سیکل شرایه فزده دکی این نقش حکم که چه خوش کرد و بیت
 بویشلوی کور که نه خوش بقا فده با غلدي مراد ساقیدن واعظا و شیع و شوق و شای
 و بر ندر شرایدن مراد کوی حکمت و عشق الاهی در و پیال دن مراد قلب سز شده
 و طالب بر و زکندن مراد فنون عبارات و علوم از ادای طرف سکود و بقا فدن مراد
 طالب و مرید در بونده اولان بنشدن مراد کلام و ساکین صابره و طوایر بونده
 اولان علوم و معارف و مراتب و سلوک و درجها و انکرک بوندرده اولان غایب
 و تها و تبیر یارب چه نغز کرد مرادی که خون غم یارب نه نغز او روی مرادی که
 کو یک قانی بیغی شراب با نغزهای قلقلش اندر کلو بیت انکرک قلقل نغزای
 ریل بوغزده با غلغلی بیغی بنجتر و منفقد اولدی مراد جیدن مراد کالبر و کوی
 مراد عشق الاهی و علم حقیقت سولین واعظا طریقت و مرشد حقیقت در روقا
 نند ما سیفی شرایدن مراد اول عشق و علم در و مرادی که قلقل و بی علم صوری
 و موفت غایب بری طلیبند ما بنجد و ساعی اولوب علمه کا حیل اولدی و بی و علم
 بلا اعلی بی نفع اولوب و عام ابله عمل قلمین طریقتدن عروم قلل و بی ایچون شند
 و ناصح لال اولوب نغنی و تلمذ و غلغلی غنی و تلور **بیت** زمان غایب
 مکن از علم و صورت مکر چند آنکه در معنی بری راه چه معنی یافتی صورت رهکای
 که ان کثرت و این سرسره گاه اگر بخواه جوی نماند بنغز ابری بر وجه فزده گاه
 مطرب چه پرده ساحت که در پرده سحای مطرب نه پرده و وزدی که سماع چه
 سده برا حیل جلال و زره ما و هو فیوسن با غلدي مراد مطربدن
 شوق و بر ندر و انکرک استغفار و استغراب اولفاده پرده سده مراد شاهد

شاهد و صی و استغراق افاده این افاده سبدر لاجرم من عرفانی
 کلان و حبیب اهل حال اولان نظیر حال اولان **بیت** شوق غلغلی من لوی
 فکام را بیت بهت فلم امکن **بیت** و لا نطقا کفتم که حسن و جبین او را صفت
 کتم دیدم بیکی کند و نشد دیدم که انکرک حسن و صورتی و صف ایدم او روی
 خود غلغلی و در گفت و گو بیت او که کند و یوزنی که سوز و ساق و فیوسن
 با غلدي مراد بونده بود که قائل و ناصح جمال الاهی و صفه شروع ایدوب مشاهده
 و استغراق و در غیب کنگ و لال اولور **بیت** بسیار سخن در دل بهر تو کتم
 حاضر چون روی نوی بینم آنها رو دادا حاکم طر حافظ هر آنکه عشق نور زبده و
 سال خواست ای حافظ هر اول که که صناعی و وصل السندی
 اخرام طوق کعبه دل به و صنویت کو کل کعبه بی طه افه اخرا منی اید سنن
 با غلدي مراد بود که وصول الی الله کمال و نظافت اید او کنگ شری عشق **بیت**
ایضا خدا چه صورت ابروی دکت آبی توبیت حق نای چون سنگ کو کل
 ایچو فاشنگ صورتی با غلدي یعنی لیل خلق ایلدی کشاد کایند اندر کسره جای
 توبیت بنم این کلام بی سنی سنگ ناز ایل نظر کرده ایلدی مراد بوند نقش
 انشاک رو و انشای نبیه خطایه در که در حضرت حق کر سنگ چشم ابرو کنگ
 صورتی ایجا ایلدی بنم جناب خدایان عاکل فقی سنگ انشای کده و عین عینا ینکده
 ایلدی **بیت** چون که ایها اید کای خدای رو و ابرو نقش نقیب چوق فتود مراد
 چون راه بجای راه نشانی و سر و چینی پول طر آغنده و کدی زمانه تا غضب
 سرکس و فیای توبیت زمانه تا سنگ سرکس و با کنگ قضی بنلیدی مراد بود که

سنا عظمی علی نمانده
 سنا عظمی علی نمانده

نقیض مناسبت کلور و ادوت بالدری
 مناسبت کلور بونده مراد
 فده و فاضل نه

نفس و چو درین و سر و چو حرکتی در کوزین بدین و ستر و سر و چو
 سن که روح سن چشم فک و وار در این کور و حرکت ایدین **بیت** چون بدن
 قلز عمل مرکز جهانده جانسز باین کار اید به بیم ای کوکل جانان **بیت** زکار
 مآدول غنچه بس که بکشود بزم اشخردن و غنچه کوکلن پنجه دوکم اجدی
 نسیم کل چو دل اندر پد معوی نوبت کول بی چون کوکلن شک هوک ایچ **بیت**
 مراد نسیم کلن هفت صدن واد اولان باد عا سید چون انوک میلی سوک
 محبت اولان باد عا سید نسیم با غلو اسفین و غنچه کبی لکنک اولکن
 فکینی آچ مرابند نودوران چو رازی کردی شک بندک دور آن چو راضی
 ابلدی و یچه سود سر رشته در رضای نوبت و یچه فایده که ایچک
 باشی بیغی اختیار ی سکد رضا که با غلدی مراد بود که نفس روح فیدنده بینی
 بدیده مغتد در بوکار خاص آرد در زیاده آن که التدر اما مطلق العنان اولیو
 وایا کند و بهد اسه کتک روح مایه در اول جهنم غام رضا اوزره دکلدر
بیت نفس که چو روح مائوس است یک در بنده اوست محبوب است
 چو نایب دل جوین سن که مکلن نایب کبی نیم قتلو کوکلر دو کوم بر آفر چو عا
 باس زلف کره شای نوبت چو عا ی شک کره ایچی زلنگ ابل با غلدی مراد
 بود که ایچ روح چون ترف شک قبضه قدر سکده در سن بنی قبضه و و شور
 فخر و کشف الکری به منظر فک سچ اید نوح و حیات در بودی ای زمان و حال
 سحر و حیات دبی اید ای وصال زمانه خطا نگر که دل احید و فای نوبت
 خطای کور که کوکل امیدی شک وفا که غلدی معنی حیات و عره و فاد و حسدی

مراد بود که زمان وصال و مناهده حال علی الدوام او که مشاهد الابرار
 بین النجی و الانس **بیت** شوی که دایما او مایل او شاست عزیز است
 چه حاصل که یوفاست ز دست چو نه کفتم ز شهر جو اهرم رفت سکل چو
 دور که اندن دیدم که شردن کتک استر کفتم که حافظ برو که پای
 نوبت کوکل ابل دیدی که حافظ بوری کم سکل ایا فک با غلدی مراد بود
 نفس روح بدن اید مغتد در اختیار انکال انکر السده و کلدر که مصراع
 ثانی مضوی علی وجه الطبیع بلکه بچو طریقی اوزد **بیت** ایضا درین زمان رفیق
 که خلا از خللست بوزمانه بولد اشک خلل من خال در مصراع وی صاف و سینه
 خلست مرای دبی شراب صافی دبی غزل کبی در مصراع اول نهوست و
 اشارت و آرد که بوزمانه رفیق یه خلل بولتر **بیت** ایچ یک دوست چنانکه
 دو سیر اشتایه نامد بکفت و امید نیست کاتبه ایچله بر آنکه دوستی طلبند
 بر حال نشسته باری بیگانه مراد بونده مرا خیدن قبلدر و شراب صافدن علم
 ربا و بی طلب دنیا در و غنی الکری و حب صغیری در و سفینه غزلدن مراد کتاید
بیت در زمانه زوانش باز نیست مرد و انار ازین به کار نیست سفینه
 نعلی انش رند که مراد کتاب شریعت در که رسول الله عم بیومش انام مثل
 شریعتی بیکی مثل سفینه نوح فن رکیمایا بها و من تخلف عنها غرق جریده
 رو که کند کاه عاقبت نکست جریده بونده علایقن مجرد معناسه در و
 راحت کک معناسه در بیعی مجرد کت را حنک مراد و آغی طاردر بونده نیست
 و آرد که مال و مکی اولیوب علایقن و عا نهدن مجرد اولان را حنکی زیاده در

یک پیرانند درین ده کدر هر که نبی که سر آسوده نرسید که که عزیز
 به بدست فزج دوت که عزیز به بدست بهی شراب عشق الهی نوشند فزج دوت
 که عزیز به بدست بهی شراب عشق الهی بولند و طاعت و عبادت حروشه مشغول
 اول عزیزی ضایع اند اند که سر کاثر به بدست بهی **ربانی** لاخذ عن بامنه آله و اعظم
 فزضا قبل نهاد الو ثانی که اوله ال شهره انطفت کا بجل شکار کما و الو
 نه من زی علی در جهان ملوم و بس ملول عزیزی اعتبار او نیج او صافی منشا
 در مقام او صفتی منشا نه در فارسی اعتبار او نیج عفتو منشا نه در مقام
 عفتو نمک منشا نه در بونده معنای فارسی مناسبت بهی بکوز بن عل سر
 نکلن عفتو لو د کولم ایجی ملامت علما هم علم بهی علمت علماک ملاک
 و بی علم بهی علمند مراد بوندن عل عزیز در و علماء افراد بالکثر ریزا بر که
 علی او بوب علی او لکن کبی عیب **در معنی** در رف غیب کوشه نه در جمع کنت می شود
 رف غیب در علی کتاب نشیا حشبی یکی کن عو را و عدله اند و شب چشم عل وین
 ره که از پر آشوب غل کوزی ایل بوفتنه واضطایب جوفی او خافده جهان کار
 جهان به ثبات به حلت جهان دی جهان اینی ثبات نه در مراد که کدر پر آشوب
 موند که اند جهان کار جبرال نفو محض **بیت** ان لخط که دست اجل از پاکند نه بفر
 در سینه در فرزند بامر آد بوندن طریقت و وصول ال الله در که اند جهان و کلا
 جهان کار کرد کلا در آجرم علی به اخلاص **بیت** چون ترا صدبت بود در زیر
 دلق چون نایب خوش را صوفی بخلق دلم امید فراوان بوصول روی تو نشین
 کوکلم و افرا میدی لکن بوزک وصله دوش رویه اجل بره عمره زن امل است

امل است و به اجل فر بونده امل بهی نه بدست مراد بود که وصول ال امل
 ایچون عمل آنکه املنده این **بیت** چند روزی به سر برام اقامت از دست
 ای اجل سرعت کن دی عزیز بجل میباش بکیر طرعه مهره و فقه خوان
 ز معنی و فقه او قبی بهی دیکه سعد و سخن ز ثانی نه هر روز حلت که سعد
 ز بهر سخن و سخن حکم ثانی نه مراد بود که غیب بود بوندن عرفت و فقی دوست
 نقره حضرت حکم قبضه فزین نه در ثانی نه کو اکید و کلا **فصل** علم نجوم
 چون بخانه آید در چکس را در آن کو کچون صلی حقی فتن اند لیکن ایچون
 افلاک ایدر غل هر کاری ایلین در رات حضرت بهی ده و نه خواصند یافت
 حشباشش چه دورده این بولم اگر که آنی چنین که حافظ نامت
 باد و از است بود بهی حافظ انزل شرایب منی در بونده و تنب و ارد که حاد کلا
 عزیز نه در اند و کچو شراب و نیا شرایب دکلدر و تنب و ارد که حاد کلا
 عزیز نه در اند و کچو شراب و نیا شرایب دکلدر و تنب و ارد که حاد کلا
 اولوست شراب از به ای بی ست قبله و معنای ساین غل لاحق مطالعده
 منوم او بود **و لایقنا** مار از حیل نه چه وای شرابست بزه سکه حیا کده
 نه شراب بهی و ای در غر کو سر حاد کیر که حنی نه حر آبست کوبه ویدی کده
 با سکه دوت بهی کده و نه سیر کده اول حنی نه یعنی میانه خرا کیر مراد بود که شول
 کده که اند حبت الهی و ارد اولست از به اولو عزیزی شراب احتیاج او عز
 پس اول که که میخانه معور فلک **بیت** مسجدی معور ایدر مؤمن کلام حق
 بودر بو بخی فاسد در میخانه معور ایدر کفر بهشت بر سرید که بود

[Faint handwritten text in Arabic script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

اگر جنت شراید اچا اولور دوست دو گل که دوست سز هر شربت قدیم که
 که دهه عین عدایت هر طایفه شربت که بجا آورده حسن عین عدایت
 بودند تنبیه وار در که دوست رضا سمنز هر شراب و شربت و الو آن نوت
 مقبول عاشق دکلر افسوس که شد دیر و در دیده که یان صفا که کند یی
 و اغلیاچی کوزده خنجر خیال خطا و نقش بر آب است آنکه عقلی خیال به خنجر صو
 او زره نقش در مراد بود که دیر صوری کند و کند نظر افسوس خوب معاش
 و مصراع نایب مصنوع اید آنکه عدم ثباتن بیان اید که کل شیخ حاکم الاوجه
 بیت زان نه داده عافلان دل جز یاد کل شیخ حاکم الاوجه بیدار نوبی
 دیر که افسس نتوان بود ای یان اید کوز که افسس اولمن او مر زین سبل و دام
 که درین منزل جواب است بر نقش نفس و فانیان سبلن که بواند و شربت
 در مراد منزل خواب و دنیا در که نخل غفلت در و سبلن مراد حادث و اسباب است
 چه قدر لاجرم غفلت را و با نوب بهر یزات اخوت فانی لازم در ناگاه اجل کل
 موت اید او یغزون او که بن که التماس بنام فاذا ما نوالا انشدها شعر و کم فنی
 بی بی و بیع ضاحک و قد شجبت الکائن و هو لا بدی معنوی عیان میکند
 بر نو و کلین معنوی انکاره که چر سکه او زو که اما اخبار حسی پیدا اید سبت
 نشانست اخبار کور اینچنین نقاب با غلظت مراد بود که حضرت حق جمیع مظاهر
 ظاهر و انقباط عالم تا بدن اظهر در کن نورن کند و به سبب وجه جمیله نقاب
 انقدر که نوری کند و سبب سازد و به خصوص عاشق صا و فدن و نقاب لا نوت
 کند و به سبب اینچون دکل بکه اخبار السنا و احتجاب اینچنین سبب کون فنی

کون قبی طاهر اکین که بوزن کور مر اس **بو عجب** سر در که نوری کند و بوزن
حجاب که کل بر رخ رنگین تو تا لطف عرف دیر گل سنگ رنگوار حک اوزره
تا عرف لطف نس که دردی تا انش رنک زغم دل عرف کلا بیت کو به باشند
کو کل غنم عرف کلا به مر آد بوزن صنعی قبی اس نوا بد که خاک بنه دن صورت
منبه خلق ایدر رو کده رنک و بود کله ده رنک و ایجا ایدر و کله رخ رخنه
عرف پید اکلی اول غنم از به عرف ایلوب بلکه اریدوب کلا ایدر کین دماغ
مطلب جای بصوت نیم دماغ کوش سند است بر کن کین چرد پراز زمره
حک و ریاب است که بو عجب و افلا او آده سدن کلو در مر و چکن
پیری طریقت و ریاب صاب و حد و حالت در و حکا عقل معاش و آهل
دنیا به **دیت** ای بکا نفع ایدین کفب لالو جا ایچون سید بر بون فویع بلف
اید کل است ایچون راه چو آهیت که از غایت عظیم سنگی بو ک نه بود که عیان
عظمتندن و ریای عجب ککش عین است الی بر صو با شندن معنی بید
که جهان عین سر آب در مر آد سبز دن تازه ک زمانید پس بوزمانه سب
کسی نیست عت نادر در بزم دل از روی نوصد شعع پرافر و عت
صحنه کو کل سنگ بوز کدن بوز جوافی با قندی وین طرفه که بر روی نوصد کونک
بو عجب که سنگ بوزک اوزره بوز در لکجا واردر مراد بو که نور ظاهر فی نفس مظهر
لیفه مد بویل اکین افنا یک بوزنه نقابدر افنا بوز عجب که سنگ بوزک اوزره
بوز در لکجا مراد بو که نور ظاهر فی نفس و مظهر لیفه در بویل اکین افنا یک
بوزنه نقابدر افنا عجبی که حضرت صا در نوزند پی قلب روشن حاصل اکین

سبحانک یا غفلت منان
سر آب کسی که در دهان دارد
صحنه کبریا
منتهی دار
بدر

بوسه الهی است با هزار اولاد ای که بی شک بر بهشتی فرزند از خود
در بهشتی فرزند از خود در آن روز ویت نامشک معطر اولاد
حساب کرد و بیاورد ویت نامشک معطر اولاد
نقشه اضافت اولاد اول غریب
یعنی بشارت در حوائج بیخشی دیگر
پس

وجه باقی نوری ابر مسور در بی روی دلارای نوای شمع و نورش
 شد که کل بزی بوز کسزای کوکل نوری لند زنی شمع دل رفص کنان بر سر
 آتش چو کباب است کوکل رفص اید یحیدر او داوره کباب کبی مراد بود که
 د که نور جلالتن مهر او لا مضطر اولور بیت آتش رخساری نوزدن اولور
 دور نوزد کوکل دوش بهر پر آتش اوزره چون کباب حافظ چه شد از عاشق
 ورنست و نظر باز یعنی نولا حافظ اگر عاشق ورنه و نظر باز آیه پس طور
 حجب لازم اتمام شب است پنج عجب طور بکنک ایا مزل از مدر مراد ورنه
 اعماله التفاتی او ملین در و نظر باز عین عبرت اید در و شب است مراد که
 میند بر چون سکت فوی طلب و عالی حق اول عاشق صادق و اعانه
 غیر معقد و عین عبرت اید ناظر اولور و **ایضا** کنون که بر کف کل جام باد
 صافست سفت بیک کل آب منده ستراب صافی فذی دارد در بعد هزار زبان پیش
 در او صافست بوز بیک دل اید بلبل او که او صافند و مراد کله ن مشوق
 حقی در و جام باد و صافی الله اولن عشق یزبان فنی اند که در و بلبله ن
 مراد عاشق چون محبوب صافی صافی اول عاشق حامد و صاف اولور
بیت چو شاد ز لطف خود صافی باشد که با شکر احتیاجی با شکر
 خواه دفر اشعار در راه هو اگر است اشعار و فتر فی و هو ابولنی دوست
 چو وقت مدر و بخت کشف و کشف است نه وقت مدر و بخت کشف
 کشف خود مراد دفر اشعار نول کتاب در که شکر احوانی و عشق اگر بی فو فی
 بلذره و صراون مراد جانب حق و اخوت در که شکر سنان و بادن اعراض منور

مناظره صلات صلات صلات ، صا و صا فتنه کشف

این بیت را
 در کتاب
 در کتاب
 در کتاب
 در کتاب

صور بندر لاجرم چون نوبتی الکی رفیع اول نقیض کنان است بوب جانب
 حقه نوبه جنب علم ظاهر است غلاب وید علی قیل و قاب شرک است که **قطعه**
 ای دل طلب کمال در مدر سه چند با خفیل اصول و حکمت و چند چند فکر
 فکر خدا و سوس است شری ز خدا اید ارکین و سوسه چند سیر خط و
 ز عتقا قیاس کار بیکر کسل خفدن و عتقادن امین قیاس و دوت که صید
 کوشه شش با زفا قی قافست که کوشه شش کس آوزره سی قافدن
 قافدر مراد بود که زنت تر عیب که زنت ایچند و زنت اولام لطف بندر
قطعه حجب عامیانه نیست و آتش زده منقطع می باشد آتشند کسوی
 کوشه کبر چو مرده بر سر دیده حاشا نندت فیه مدر سه دی مست
 و فتوی داد و رد و کف فتنه بود که کبی حرام و لیه ز مال اوقافست که شراب
 هر آید انا کیدر مال اوقافدن مراد بود که مال اوقافده حق عید خطا اولن و آذر
 ایک ضربی از شد و بدر و صاف ترا حکم نیست حوش و کشف بوبه بدو
 و صافی به سکت هکمل بود حوش چو کبزی نوش اید که هر چه صافی ماکر و
 عین الطافست که هر نه که بزم ساقی ابدی عین الطاف و محض است اند
 مراد بودن قضا به رعنا به ترغیب در و جانب الیه دن هر نه صولت جریلو
 نوش است نرید در که خرد و وار و اندر من لم بشکر علی نعمانی و لم یبصر علی
 و لم یبصر فیضی قلب طلب رتبا سوای **بیت** صبر او در کم بلایه قتل پس
 اینه بیکه عطا در که اگر رضا حدیث مد عبا و حبال هم کاران مدعی سوزی و بریل
 عله من که اول اند حبال عیان حکایت زردوز و بور یا با صفت هلدوز

حجب

و حیر و بقی حکایتی در بویته لفت شیر خیز مرتب و اور مراد بود که بر ملک آرد
 مسی اولاند زرد و زکی انار غیب اظهار ایدند و مدخل جی کبی اعالی
 ابراز ایدند **در بیت** بور با بافت اگر چه بافته است بر زش بکارگاه جیر
 خوش حافظ این نکته های چون ز سرخ سر به زر سکه اول ای حافظ و بوقزل
 النون کبی نکت ای نگاه و اگر که قلاب شمر صرافت صندک شمر که فلک
 صرافت مراد بوقزل النون کبی نکت اردن کند و کلمات صندک صورت جایز و ذکر اند که
 و قایق طریقت در قلاب شمر در مراد کند و شمر نه و اعطای شیخ صورت
 اولاند پس بوندی اندن صندک الوب سر با اید بوب غلق **در بیت** و بای
 بوسیده تر قی از این حای چند بد نام کشند و کونای چند **و بیت** ایضا اگر
 بلطف بخوابد مرید الطاف اگر لطف اید او فرسک دعوت ایدر سک زیاده لطیف
 و اگر بهر اید در دن ماصاف و اگر خرابد سوره سن یعنی رز اید سس بزوم
 ایچر صاف در مراد حضرت حق خطاب اید و بفضایر حسان بیایه اید **نظم** کبی خیا
 از نو جنت دور یکی جاهد که از دوزخ شود دور و لیکن ماخو اجماع با و آید
 مراد با هم می شنود بخت بنام وصف نو کردن نه حد امکانست نامرستند
 وصفین انکه خط مکان دکلر چرا که وصف نو بیرون ز حد او صافست چو ک
 سینک و صندک طر در او صاف خندن مراد بی حضرت حق خطاب اید و توصیف
 حضرت خندن عجزی بیاند **در بیت** از خود در صفت و ذات هذا لیس کنایه ای ادا
 چشم عشق توان دید روی شاهد ما کوزی اید کور کور او نور بر زم محبو بکار
 بزرگ کوزی که نور دیده جوان ز قایق ناخاست که جوهر کوزی نوری قادن

بویته لفت شیر خیز مرتب
 مسی اولاند زرد و زکی
 انار غیب اظهار ایدند
 مدخل جی کبی اعالی
 ابراز ایدند
 در بیت
 بور با بافت
 اگر چه بافته
 است بر زش
 بکارگاه جیر
 خوش حافظ
 این نکته های
 چون ز سرخ
 سر به زر
 سکه اول
 ای حافظ
 و بوقزل
 النون کبی
 نکت ای نگاه
 و اگر که
 قلاب شمر
 صرافت
 صندک شمر
 که فلک
 صرافت
 مراد بوقزل
 النون کبی
 نکت اردن
 کند و کلمات
 صندک صورت
 جایز و ذکر
 اند که
 و قایق
 طریقت
 در قلاب
 شمر در
 مراد کند
 و شمر نه
 و اعطای
 شیخ صورت
 اولاند
 پس بوندی
 اندن صندک
 الوب سر
 با اید
 بوب غلق
 در بیت
 و بای
 بوسیده
 تر قی
 از این
 حای چند
 بد نام
 کشند
 و کونای
 چند
 و بیت
 ایضا
 اگر
 بلطف
 بخوابد
 مرید
 الطاف
 اگر لطف
 اید
 او فرسک
 دعوت
 ایدر
 سک
 زیاده
 لطیف
 و اگر
 بهر
 اید
 در دن
 ماصاف
 و اگر
 خرابد
 سوره
 سن
 یعنی
 رز
 اید
 سس
 بزوم
 ایچر
 صاف
 در
 مراد
 حضرت
 حق
 خطاب
 اید
 و بفضایر
 حسان
 بیایه
 اید
 نظم
 کبی
 خیا
 از نو
 جنت
 دور
 یکی
 جاهد
 که
 از
 دوزخ
 شود
 دور
 و لیکن
 ماخو
 اجماع
 با
 و
 آید
 مراد
 با
 هم
 می
 شنود
 بخت
 بنام
 وصف
 نو
 کردن
 نه
 حد
 امکانست
 نامرستند
 وصفین
 انکه
 خط
 مکان
 دکلر
 چرا
 که
 وصف
 نو
 بیرون
 ز
 حد
 او
 صافست
 چو
 ک
 سینک
 و
 صندک
 طر
 در
 او
 صاف
 خندن
 مراد
 بی
 حضرت
 حق
 خطاب
 اید
 و
 توصیف
 حضرت
 خندن
 عجزی
 بیاند
 در
 بیت
 از
 خود
 در
 صفت
 و
 ذات
 هذا
 لیس
 کنایه
 ای
 ادا
 چشم
 عشق
 توان
 دید
 روی
 شاهد
 ما
 کوزی
 اید
 کور
 کور
 او
 نور
 بر
 زم
 محبو
 بکار
 بزرگ
 کوزی
 که
 نور
 دیده
 جوان
 ز
 قایق
 ناخاست
 که
 جوهر
 کوزی
 نوری
 قادن

قادن قادن مراد بر زم محبو بزدن حضرت حذر و عشق کوزدن مراد کبی
 اید بینا اولان کوزد و جوهر کوزی و بکلن مراد حیل و بینا اولان کوز
 و جوهر کوزی کوزیک کوزد لاجم اندک نوری زیاده او نور **در بیت** آن دیده کوز
 نور بر بر داورا هرزه بود اینست دوست عاز و دفتر رخ و لدر از اینی بر خوان و لدر
 رچی دفترند و برایت او بی مراد اول ایدن انداعلم شوی بخود آیت کرب در
 و مت الشرف و المویث فاینا نو تو فتم وجه اند که آن بیان مقامات گفت
 شرافت که اول گفت کشتی مقامی بیکند مراد بیکند مقامات گفت
 و کشتی مراد معنای لغوی سببی اصل کشتی در و انکشتی اکا اولان خفی
 و فتح در مقامات بر سر زده شاهد حق قلد و بی **در بیت** جهان مرآت
 حسن شاهد است شاهد وجهه فی کل زرات جوهر و سر کشتی ای بار سنگ
 دل با سر و کبی کشتی سن ای طاش کونلو بار بر زم اید چو چشم حاست
 که بر روی ز اطرافت کوزد و کوزد که سنگ بود که اطرافت در یعنی بخور کوزد و کوزد
 سنگ بود که اطرافت در ناظر در مراد بوندن کند و بقیض و استنار
 اولد و غنچه نخره و غیره بقیض اولد و غنچه خست **در بیت** غایب ری
 باخبر و بین بی حال است این اگر کوبید که دل بر دلم از مهرت بحال است این
 تر که مایه غلظ و نزل حسانیت یعنی سکا مایه غلظ و نزل معاند از آن
 مثال که و نیم روان در اعراف اندن اکام اگر بویکا جان یعنی نیم جانم اعراف
 اید مراد بود که وصلند اولان فرزند اولان حالی بلور **در بیت** خوش
 از لال و دور بان لا بوف حال من جو عطفان عدد که منطلق حافظ طبع کند
 در شعر

بزرگ استاد و درایت ایا مسعود اولان بویته لفت شیر خیز مرتب
 و کبی صفت از اینم را اگر کشتی حیدر بیت مذکور بود
 و اید اولان که مایه غلظت نزل و حسانیت
 یعنی سکا مایه غلظت نزل و حسانیت
 مثال که و نیم روان در اعراف
 اندن اکام اگر بویکا جان
 یعنی نیم جانم اعراف
 اید مراد بود که
 وصلند اولان فرزند
 اولان حالی بلور
 در بیت
 خوش
 از لال و دور
 بان لا بوف
 حال من جو
 عطفان عدد
 که منطلق
 حافظ طبع
 کند
 در شعر

عدو که حافظ شریف علی ایدر شوره همان حدیث صحابی و طریق حفاظت صحابه
ها حکایتی و فلاحتی بود بر بیانی که کند او را سندن تفاوت فاحش وارور
مراد بود که بود که بنوم کلام شعر صورت داشت در لاجرم همانند اول و بی
کمی بود که کلام اعلا در و دشمنی که بکانتی فقه ایدر آنکه کلام شعر حق در پس
بو کلام مرسم شغل کلامی مدح که اندر معنوی ایدر اول و آون احسن قولاً حق
و عالی ایدر و هو مؤمن لاجرم کند و بی مدح اعتراف **بیت** دعوت حق ایلین سوز دریم
مدح اند غم که چه اول سوز دینی کند و کلام مدحیم **و ایضا** خلوت کذب را بقاشا
چه حاجت خلوت اختیار عشق کسکه عاشابه ز حاجتی وارور بپوشند ارور که
خلوت اختیار کی نماید ماسوی در زیر خلوت محلی نشاند و حضرت خدا در **بیت**
هر که در خلوت نشیند بر صانع میکند آنکه بیرون میرود مصنوعی بیند همان
چون کوی دوست منت بجزای حاجت چون دوست محلی وارور محراب درخت
وارور اگر دل نشود مایل عاشا کاه بر و بسجده جامع که جای سیر است
جای حاجتی که تراحت با خدا ای جان بر حاجت که سکاوارور حق تعالی
آفریدی بر پس که مارا چه حاجت آفریدم صور کبریه ز حاجت چه جگر کنی
با کسی جز ای جز نمود آنکه گفت اند حدیثی که اندر آن ای پادشاه حسن
خدا را بسو ختم ای حسن پادشاه ای اندر ایچون باندنی از سون کن که ار آچه
حاجت از صور که آنکه ز حاجتی وارور بیت سابق لطف و جوی ایدر حکایت
عالم در بیت حسن و خاص شاه صور به حاکم در پس سنی اولدر که
شایسته احوال که اندر و اکا خدمت لازم سن ادا قلا **بیت**

بیت چه جگر کنی با کسی جز ای جز نمود آن که گفت اند حدیثی که اندر آن ای پادشاه حسن
ای پادشاه حسن خدا را بسو ختم ای حسن پادشاه ای اندر ایچون باندنی از سون کن که ار آچه
سؤل کن که که ار آچه حاجت است از صور که آنکه ز حاجتی وارور بیت
لطف و جوی ایدر حکایت عالم در بیت حسن و خاص شاه صور به حاکم در پس سنی
اولدر که شاه شایسته احوال که اندر و اکا خدمت لازم سن ادا قلا **بیت**
پادشاه ار سینه لازم در خدا آنکه خدمتی خدمتی بود که اول ایدر که آنکه خدمتی
ار باب حاجتیم در بیان سؤل **بیت** اهل حاجت سؤل و یه بود در خدمت
حضرت کریم خدا چه حاجت صبی کریم حضرتند غنا به حاجت بود در بیت سابق
معنوی تحقیق که پادشاه احوال فخر از تقوی لازم در و جانب الاهی به تمیخ
در که **بیت** عالم اندر و حاجتی صفت حضرت اوست پس چه حاجت که کنی حال
او را تقصیل اهل عبادت فقیه نیست کران فقیه جان مات بونده خطاب حضرت
عزیزه مراد بود که تقصیل و جنبه اختیار بود که کارزم جاغز و خدمت
وارور ایچون رفت از آن منت بخواه حاجت چون مناع و اسباب
سنگدل بخواه ز حاجت وارور **بیت** چون خان از آن منت چه حاجت بقال
فیل و فقی که حواسنی بنویسم سبکیم جابه جهان غاست ضمیر میزد و دست
چون که بود در اظهار اختیار چه حاجت که اندر که حاجتی اظهار آنکه اندر
شاه اختیار وارور **بیت** دانسته بودم به دل هر که رسم با وصل نه خدمت
کشت حاصل ایچون در دل داشتیم آنکه که بآمنت سلاج بر دبی اول
کنده که کنی بوکن جگر ایدم چه جودست وارور به حاجت که هر چه بودی

۱۸۸۸
 ۱۸۸۹
 ۱۸۹۰
 ۱۸۹۱
 ۱۸۹۲
 ۱۸۹۳
 ۱۸۹۴
 ۱۸۹۵
 ۱۸۹۶
 ۱۸۹۷
 ۱۸۹۸
 ۱۸۹۹
 ۱۹۰۰
 ۱۹۰۱
 ۱۹۰۲
 ۱۹۰۳
 ۱۹۰۴
 ۱۹۰۵
 ۱۹۰۶
 ۱۹۰۷
 ۱۹۰۸
 ۱۹۰۹
 ۱۹۱۰
 ۱۹۱۱
 ۱۹۱۲
 ۱۹۱۳
 ۱۹۱۴
 ۱۹۱۵
 ۱۹۱۶
 ۱۹۱۷
 ۱۹۱۸
 ۱۹۱۹
 ۱۹۲۰
 ۱۹۲۱
 ۱۹۲۲
 ۱۹۲۳
 ۱۹۲۴
 ۱۹۲۵
 ۱۹۲۶
 ۱۹۲۷
 ۱۹۲۸
 ۱۹۲۹
 ۱۹۳۰
 ۱۹۳۱
 ۱۹۳۲
 ۱۹۳۳
 ۱۹۳۴
 ۱۹۳۵
 ۱۹۳۶
 ۱۹۳۷
 ۱۹۳۸
 ۱۹۳۹
 ۱۹۴۰
 ۱۹۴۱
 ۱۹۴۲
 ۱۹۴۳
 ۱۹۴۴
 ۱۹۴۵
 ۱۹۴۶
 ۱۹۴۷
 ۱۹۴۸
 ۱۹۴۹
 ۱۹۵۰
 ۱۹۵۱
 ۱۹۵۲
 ۱۹۵۳
 ۱۹۵۴
 ۱۹۵۵
 ۱۹۵۶
 ۱۹۵۷
 ۱۹۵۸
 ۱۹۵۹
 ۱۹۶۰
 ۱۹۶۱
 ۱۹۶۲
 ۱۹۶۳
 ۱۹۶۴
 ۱۹۶۵
 ۱۹۶۶
 ۱۹۶۷
 ۱۹۶۸
 ۱۹۶۹
 ۱۹۷۰
 ۱۹۷۱
 ۱۹۷۲
 ۱۹۷۳
 ۱۹۷۴
 ۱۹۷۵
 ۱۹۷۶
 ۱۹۷۷
 ۱۹۷۸
 ۱۹۷۹
 ۱۹۸۰
 ۱۹۸۱
 ۱۹۸۲
 ۱۹۸۳
 ۱۹۸۴
 ۱۹۸۵
 ۱۹۸۶
 ۱۹۸۷
 ۱۹۸۸
 ۱۹۸۹
 ۱۹۹۰
 ۱۹۹۱
 ۱۹۹۲
 ۱۹۹۳
 ۱۹۹۴
 ۱۹۹۵
 ۱۹۹۶
 ۱۹۹۷
 ۱۹۹۸
 ۱۹۹۹
 ۲۰۰۰
 ۲۰۰۱
 ۲۰۰۲
 ۲۰۰۳
 ۲۰۰۴
 ۲۰۰۵
 ۲۰۰۶
 ۲۰۰۷
 ۲۰۰۸
 ۲۰۰۹
 ۲۰۱۰
 ۲۰۱۱
 ۲۰۱۲
 ۲۰۱۳
 ۲۰۱۴
 ۲۰۱۵
 ۲۰۱۶
 ۲۰۱۷
 ۲۰۱۸
 ۲۰۱۹
 ۲۰۲۰
 ۲۰۲۱
 ۲۰۲۲
 ۲۰۲۳
 ۲۰۲۴
 ۲۰۲۵
 ۲۰۲۶
 ۲۰۲۷
 ۲۰۲۸
 ۲۰۲۹
 ۲۰۳۰
 ۲۰۳۱
 ۲۰۳۲
 ۲۰۳۳
 ۲۰۳۴
 ۲۰۳۵
 ۲۰۳۶
 ۲۰۳۷
 ۲۰۳۸
 ۲۰۳۹
 ۲۰۴۰
 ۲۰۴۱
 ۲۰۴۲
 ۲۰۴۳
 ۲۰۴۴
 ۲۰۴۵
 ۲۰۴۶
 ۲۰۴۷
 ۲۰۴۸
 ۲۰۴۹
 ۲۰۵۰
 ۲۰۵۱
 ۲۰۵۲
 ۲۰۵۳
 ۲۰۵۴
 ۲۰۵۵
 ۲۰۵۶
 ۲۰۵۷
 ۲۰۵۸
 ۲۰۵۹
 ۲۰۶۰
 ۲۰۶۱
 ۲۰۶۲
 ۲۰۶۳
 ۲۰۶۴
 ۲۰۶۵
 ۲۰۶۶
 ۲۰۶۷
 ۲۰۶۸
 ۲۰۶۹
 ۲۰۷۰
 ۲۰۷۱
 ۲۰۷۲
 ۲۰۷۳
 ۲۰۷۴
 ۲۰۷۵
 ۲۰۷۶
 ۲۰۷۷
 ۲۰۷۸
 ۲۰۷۹
 ۲۰۸۰
 ۲۰۸۱
 ۲۰۸۲
 ۲۰۸۳
 ۲۰۸۴
 ۲۰۸۵
 ۲۰۸۶
 ۲۰۸۷
 ۲۰۸۸
 ۲۰۸۹
 ۲۰۹۰
 ۲۰۹۱
 ۲۰۹۲
 ۲۰۹۳
 ۲۰۹۴
 ۲۰۹۵
 ۲۰۹۶
 ۲۰۹۷
 ۲۰۹۸
 ۲۰۹۹
 ۲۱۰۰
 ۲۱۰۱
 ۲۱۰۲
 ۲۱۰۳
 ۲۱۰۴
 ۲۱۰۵
 ۲۱۰۶
 ۲۱۰۷
 ۲۱۰۸
 ۲۱۰۹
 ۲۱۱۰
 ۲۱۱۱
 ۲۱۱۲
 ۲۱۱۳
 ۲۱۱۴
 ۲۱۱۵
 ۲۱۱۶
 ۲۱۱۷
 ۲۱۱۸
 ۲۱۱۹
 ۲۱۲۰
 ۲۱۲۱
 ۲۱۲۲
 ۲۱۲۳
 ۲۱۲۴
 ۲۱۲۵
 ۲۱۲۶
 ۲۱۲۷
 ۲۱۲۸
 ۲۱۲۹
 ۲۱۳۰
 ۲۱۳۱
 ۲۱۳۲
 ۲۱۳۳
 ۲۱۳۴
 ۲۱۳۵
 ۲۱۳۶
 ۲۱۳۷
 ۲۱۳۸
 ۲۱۳۹
 ۲۱۴۰
 ۲۱۴۱
 ۲۱۴۲
 ۲۱۴۳
 ۲۱۴۴
 ۲۱۴۵
 ۲۱۴۶
 ۲۱۴۷
 ۲۱۴۸
 ۲۱۴۹
 ۲۱۵۰
 ۲۱۵۱
 ۲۱۵۲
 ۲۱۵۳
 ۲۱۵۴
 ۲۱۵۵
 ۲۱۵۶
 ۲۱۵۷
 ۲۱۵۸
 ۲۱۵۹
 ۲۱۶۰
 ۲۱۶۱
 ۲۱۶۲
 ۲۱۶۳
 ۲۱۶۴
 ۲۱۶۵
 ۲۱۶۶
 ۲۱۶۷
 ۲۱۶۸
 ۲۱۶۹
 ۲۱۷۰
 ۲۱۷۱
 ۲۱۷۲
 ۲۱۷۳
 ۲۱۷۴
 ۲۱۷۵
 ۲۱۷۶
 ۲۱۷۷
 ۲۱۷۸
 ۲۱۷۹
 ۲۱۸۰
 ۲۱۸۱
 ۲۱۸۲
 ۲۱۸۳
 ۲۱۸۴
 ۲۱۸۵
 ۲۱۸۶
 ۲۱۸۷
 ۲۱۸۸
 ۲۱۸۹
 ۲۱۹۰
 ۲۱۹۱
 ۲۱۹۲
 ۲۱۹۳
 ۲۱۹۴
 ۲۱۹۵
 ۲۱۹۶
 ۲۱۹۷
 ۲۱۹۸
 ۲۱۹۹
 ۲۲۰۰
 ۲۲۰۱
 ۲۲۰۲

64

پروم اکبر بونزه هر وقت معالنه امانت
ایده طبع و انفس
معنا آخر اعتباری
ایمانت

دوست او با شکری که بری ناله لری خوشتر مراد مرغ شب خواندن احباب
سبیل اید و پ ناکاهه فزاید قیوب دعا الیه در و حضرت حق و المستقرین با
حسب و خوشتر بیت ناله دارم هر شبی من ناله که نید شامه شنیدم
دوست دارد دوست این فریاد را از زبان سخن ازاده کند و ناله کله ی فلان
کانه بدین ویرکها کار سبکباران خوشتر که با اسکی کلب آده بویک بیانی اولاندر
کاتر خوشتر مراد فیه اولاندر حسن حالنی بیاند **قطعه** زانای و هر وقت کسی
خوش نمی شود خوش وقت آه مستف کف عز نیست هر سفله ی یکم فاعت
کابر این نقل در حرانه از باب هشت نیست در بازار عالم خوش و بدور
زانکه هست بودند بازار عالم و خوش دلک اگر دارا اید شیفته رندی و خوش
باشی عبارات خوشتر رند که شوخی و عیار کرک خوش اولی خوشتر مراد
رندن اعماله التفاتی و اعتمادی اولین در و انوک شده سنده مراد انوک لطف
حق صفا یی و حاطط طریقه اید توجهی در و عیار کردن مراد اخلاص اید عمل اید و پ
دنیا و اینست اید قناعت ایلوب اخوت عکله الشفا که نیر اولاندر بیت و بیطلب
ناحق و نیست باشد دنیا طلبی آن و اینست باشد حافظه سر جهان گفتن طریقی
خوشتر نیست ای حافظه سر جهان در یک خوش و نکد بولیدر تانینداری که احوال
جهان دارد خوشتر ناصیقه بین که جهان درونشک احوال خوشتر **قطعه**
بآل جو خواجه کنی جمع مال بسی خج بر خوش با به کاشه پس از هر آن نهانند
جای شب و بر روی بی بابت پاست داشت وزیر جلای حال منکر تر
که اگر بر خیزد بیاید که داشت بیت نیکه بانی ملک و دولت بلاست که اید

Handwritten notes in Persian script, likely bleed-through from the reverse side of the page.

از ادا ام بعد بکوش سوسن حج

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

مجلسه در روز شنبه
روز بیستم ماه ذی قعدة
سال ۱۲۸۵ هجری

پادشاهت نامش بود است **اولا ایضا** یارب این شمع و دیووز کاغذ از دینش
نقطه دیووز و صف ترکیبی در وصف شمع در کاغذ بر پنج معنای کلور
جوده دولت خانه معنای معنای سیدر معنای مطهر بود در کعبه
بو کوکل بالکلندر رشیج یکجک سعادت خانه سندن در جان ماسخت پیر سیدر
جانه یکجکست بزم خایر یغزی صور که ملک جابانه سیدر مراد شمع و دیووز در
عقل معاد در که دیووز از آله ای دن کلمت در که کلی نور لندر و جانی بونی نشانی
ریاضت ابد بفریب خوش آن انش که چون در دل فروزد بخیر حق هر جوی کعبه
حالی بر انداز دل و دین منت سندی نیم کوکلک و دیکه خانه سنی ابی و حجاب
ایرپی در تاحم اغوش که بی باشد و هم و هم خانه شینت تا یکدیگر فوغاندن
اولور و یکجک هم خانه سنی در مراد بود که عقل معاد کوکل طول امل ابد یا پوب
و نفس دین دیوانه که اینی بزوب خواب و روح انسانیه ابد هم اغوش و هم
جودریس این سک نشی و شوم و بدگاه که هم اغوش نخست حوآره پیش از انا
کوز اینی در جست محکم نشی بنده کن که دشمنی منت باد و لعل لعل
کرب من دور میباد اکل لعل لب شرای نیم لیدن اران اولسون رایح روح که
و پیانده و پیانده یکجکست که انوک نازک که کلی ملک اف آه سینه ملک رو حکم نشی
و عهد و بر کعبی و ملک فدخی در مراد بود که عقل معاد لیک کلاهی که باده کی کعبی
و بر اهل عدالت روح شک شرای و بار موافقی و بر شراب فدجی در که منت حق
ابدر مبدع هر کشش افسونیه و معلوم نشد و بر هر که اکا افسون و معلوم
اولدی که دل نازک او با بل اف آه یکجکست که انوک نازک کوکلی ملک اف آه سینه

اول زنی و ربا و کاندز جال و حذر ز نور چشم است مکر اوزم چینی قزق جال
بزم کوز منور بدر مکر که در نقاب زجاجی و پرده عینیت که زجاجی نقاب
و عینیت پرده در بیک که صیغای عین انسانیت بدی طبع و اوج رطوبت در ترکیب
که بوزنرب اوزده در طبقه صلب و طبقه شبنم و طبقه شکفته و رطوبت
جلبته و طبقه عکسوتیه و رطوبت بیضیه و طبقه عینیت و طبقه قزق و طبقه
ملخه نیکم شاعر و عین **قطعه** که در افرید کار نقاب بلطف حوش چشم برافت
پرده و صیغای تنفس صلب و منبهم و شکفته زجاجی و پس جلید پیش عکسوتیه
و بیضیه و عین و ملخه و بوزنرب باطنه اعتبار و عین اول در لاجرم و سینه
شاید هر چه فزوده اولی و پرده عینیت که صیغای اعتبار بر رطوبت اول طبع
از رتبه ایدر و معقول است مختل الضیق و مدح اصحاب و ارفق اصحاب و اردوی
و در اکسوز از ان متفرج کند و در دکان اول مؤقدن الس که در راجی صیغی
و شبنم جلینست که چینی هر چه و جلین شبنم و در بویکت معقول
مختل الضیق و در **بیت** هر چه در شراب صوبه چون خرابد خرابد و در شراب صوبه
شاید در هزاره عقل و ادب و انشمن ای حواجه بیک عقل و ادب و در ایدر بیتم
ای حواجه کنون کرم و حرام صلابی ای دبیت شنبه کیمت و خرابی ای دبیت
صلا مراد بود که لا اثم احکم قنی بقول الناس انما یخون بنو حنظل
حق شود که ذکر کرد که من و لا یعقل اولاس و ترک مختلف و نشع ایدر که ذکر کرد
به ادبیک اول **بیت**

این بیت در شرح
و در شرح
و در شرح

این بیت در شرح
و در شرح
و در شرح

طیف ما عینم کیمت که بی ادب شوم بیایدی که چه جفا که ما هم نشمار
نعم بکره سحر و نیازیم کیمت سحر یا غلظه و نصف لیل نیازند و در مراد
بود ما نصف لیلده نیازم مرغیب و سحر و سحر و کداز و سحر و سحر و سحر
ملکیت ملک صیغای که بایه مغفرت از فضل شاهی از زاری کنی آه دم بشویش

در آن خط بیاید و چو جوی عجب و قنیت و قنیت و قنیت نیز پس از قنیت
 پادشاهی گریز کرد با شمشیر و عصیان یکن تو به جواب می گاه **وله ایضا**
 خوشتر عیش و صحبت باغ و بهار چیت باغ و بهار عیش و صحبت باغ و بهار
 نذر مراد عیش و صحبت دوام عیش و بهار عیش و بهار عیش و بهار عیش و بهار
 سطر و الساطور در لاجرم کشف و عالم و بسط و دوام انس و صحبت الیه و کون
 نوار در سبزه گاه است کوسبب انتظار چیت ساقی فن در دی سبب انتظار
 نذر مراد شوق و ذوق و بر سر که قنیه فریبی فون **نکته** که دیگر **فقط** مدد فرصت
 از دست اگر بگذرد که کو به سعادت و مبدان بر یک فرصت عزیز است اگر فرصت
 شد بی دست عید به نذر لای بری هر وقت که خوش است و عهد مفتی شمار
 هر خوشی و قنیه که ال و برده غنیمت صبا ی کس او قوف نیست که انجام کار چیت
 که به علم بود که از کار نذر مراد بود که شاید بوقتن صکره مرض و غرض
 و مانع از خواج او لوب طاعت قوت اول **بیت** تا این وقت فرصت غنیمت
 شمار که فزاید است بیاید کار پیوند عمر سینه بویست خوشی در غرض
 بر قبل الی با غلفش در عقل و دین یعنی عقی جمع است غرض از جایش باش غم روز
 کار چیت کند و غنیمت که سچی اول غم روز کار نذر **بیت** در میر خود امروز کن
 ای حوا که فزاید هر چند که فزاید کنی سود ندارد معنی آب زنده که در وضو ایم
 آب حیوان و جنت با غنیمت معنی جگر طرف جویبار و روضه اسرار و قدر و مراد بود که
 آب خلوت عشق الهی و طاعت پادشاهی در زیر امون چینی که عذاب آخر نذر
 اندن خلاص بود و جان مؤید مؤیدی اول و و اراق کنان زنده یعنی صفای خاطر

حاضر اولان مکنانه صبا و ن حکان با فضل جنت و رحمت و مصلحت **بیت**
 اکام ابد و حق یقین طاعت مانده ر کم اول و اهل جنت تسویمت هر دو
 یک قبیل اند و نور اولان که دست اولان که به اکبر به بر قبیلند
 مادل بعثت که در هم چیت چیت بهر کو که یکی مکن شیوه سینه اخبر و می آید
 مراد بود که اهل کسوت و طریقت اولان یا از احد خشک اولان و صبا که
 طریقت اولان و عارف مشرب اولان الطرا و الله به بعد انفا س اولان و جوی
 طالب حق اولان و بر قبیل و نذر قنیه که کس مسکنه سکون ایدم می آید و در
 دیو استغفار اید **بیت** شراب عشق معنی به اگر مشرب بود قابل و کرد
 راه عشق باران بیکر و در حال کن جدر از درون پرده چه اندک ملک خوش
 پروان بچین را زنده نیلور ملک سوس ای مدعی شراع نو با پرده و در چیت ای مدعی
 سکندر ترا انگ پروان دوشن اید نذر مراد بود که معنی انار که اوضاع ملکیت و ن
 ظهور ایدر آن حزن بیکر که ملک اید نذر مراد بود که معنی انار که اوضاع ملکیت و ن
 اخبار سلف نذر بو کلام که گنبد نصیاح و مو غطوده با زل نذر قال ایدر اولان
 لم یسقی قال هل من یزقی فان الذی و رای ما خلقه و رای **بیت** سر و خطای
 سبزه گش سبب اعتبار فو کس سر و خطای سبزه اگر انگ اولی سبزه معنی غنیمت
 امور کار چیت بار لبیک عفو رحمت معنی سبزه مراد بود که معنی انار که اوضاع ملکیت و ن
 مراد غزان حضرت رحمت در که لولم تبتوا انتم طاه الله بنوم بنیون فیغفر لهم
 سبزه عبادت عبادت حضرت غفار که سبزه غفر ایدر و بوند معنی غنیمت
 نذر غنیمت که کدر بیکر نذر نوب ایدر رحمت غنیمت ایدر که کدر

نظر تمام علایق فاعل آن ضلالت

بیت سر و اگر چه من کنز کارم منظر غم و غم خوش که دایم زاهد غراب که فرو
حافظ بیا خواست زاهد غراب کوز و حافظ فتح دلیلی نادر بیان خواست
کرد که چو بیت تا آورده حق تعالی و یکی زمره بود که هر کس که بر منبیه اراده
و اور اما اراده است فنی سینه مقلد اینه اول اول و **بیت** یکی خواست که باشد
اهل جنت یکی خواست که باید فنی فضیلت نباشد هر از اینها خدا یکی را کرد
نوبت ارادت **وله ایضا** ما هو این غنچه شد از شهر و چشم سالت بنام
بوهنه کندهی شهر دن کوزم بر بیدر حال همچون بوجه دانه که شکل حالت
چراغ حالنی سن زیلو رس که در شکل خالدر مراد به بدن فرقت محبوب بجای
صور تنده فراق معشوق حینی بیان کرد که الوصل و سینه بواستنه جو
محبوب بکبر هفت فنی بیک کلو و بر عاشق و عیش **بیت** بیک روز در فراق صدال
می نماید زبنا فباس میکن با خود حساب سال اولید محبوب حینی فنی مدته مدیده
دن هر دو واقع اولش در رکنه زبانه کثر و فزونی عید در معشوق منافع نایب و کا
دلالت اندر که هر کس بود چون حالنی بلز کنجه در حضرت مولانا در **بیت** بشو این
چون کاتب میکند از جدا ایسا حکایت میکنند مردم دیده زلف رخ او در
او کوز یکی آنکه در لطافتی و هفتی لطافتش در آنکه رخنه عکس خود دید
کان بر که مشکین حایت کند و عکس کوزی ظن ایلدی که حال مشکین
یعنی رقی اینی که مصطفی در که کوز یکی آنکه نظر اید که کند و عکس کوزی که
ظن اید که اندر خال سیاه و او را بر بود که حسن ظاهر غلط اندازد حسن
بود که غلط فاحش **بیت** ز ناب روی چو شبنم هزاران خوش

سود با لای از ان اتشی که بنه است بچه شبر هنوز از لب چو
شکرش سود طر هنوز شکر کی لب دن که در و سینه کوی هر
ایش فالت است اگر چه شپوه اید یکیده هر که یکی فتن اید بی در که صاحب حسن
طاهر است کنندن مهک اولور اکا ربط قلب انکا کند ویم و رطه هلاک
اتنی در و لایق با بد بیکم ای الی که حین بنه اندن احتساب لازم **بیت** سافت
از لب زینتی طبر شایه نگاه طرف شربت که آرد و لبش صندرا بخور
ساخت ای که کشت نمایم بیکم در و شهر آید که شمار اید بالیانه
سن عینی بر برین ایل که ستره نوزن کرم ایل و یکی شهر ده ده که در کار غیبا
عجب احوال است و ای که غریب است شده سنگ عجب احوال ادر مراد بود که
که یک کوی سو فتن ده واقع اولیچین مدیه و نافع اولیچین **بیت** ز کان آن لب
میکنون بی پرستانده قبول خبر محالات اگر در محلت بعد از نیم بنود شایه
جو هر فرد بودند حکمره بکافر و شبره اولیچین که برین نکته دهان خوش الله الیت
که بونکته اوزره سکا خوش خوش اسند لالدر یعنی هر جو هر فرد که اگر در لایچینی
ویر یعنی شغل خبر که اصلا انفا که قابل اولیچین شکمون بود اثبات اید و پ
هر جسم بر پنجه و لایچینی دن مرکب در در حکا بود که انکار اید و پ هر جسم لند
مرکتب و کله در عیوب و صورت دن مرکب در در لایچینی حافظ دیگر که سن بعد به
بنم جو لایچینی که وجود دنده سکتم فالمدی که سکا خوش چو لایچینی در غایت
صفره اصلا است که نفا نه قابل کله مراد بود که حسن ظاهر بی طبع
نظر اعیوب الت سلا خط قلیوب قلوب اندن مسکله علیه به انتقال اعلی که

بیت چو پاک آمدی بر هذر باش و پاک که عیبست ناپاک رفیق چاک بر سر
شده پیر و پیر شیت خون افشان سپهر فلک در هر شده بوفه و اویش
یعنی اعلا و کدر پر دین را که در حنا افشان وصف ترکیب در وصف پر دین
معنا به معراج بود که فلکها علی اکبر ران صباچی که ریزه اش کسری و نایح پر دین
ریزه اوان دیر نه دن دو کمن خود و کسری سوز محروم باد نایح
اولی اطلاق اولی و مطلقا پر دین و هر نایح شکر و کسری در معنای معراج بود که
از دن دو کمن خود کسری نیک باشی و پر دین که نایح در مراد بود که عمر اعتماد
اغیوب نیز اخوت طلق که فکر نسبت فزایدی ضعیف در انسان خود نشد
ضعیف در **بیت** پیخا که بیت آدمی زاد خاکست که بت کنی بر باد مجوسی
عیش خوش از دور و انگر کون سپهر است خوش عشرت فلک مکمل در دین
که صاف این سرخم جلوه در ای امیرت که بوکوب باشک صافی جلد بود فرشته
قطعه سپهر که هر چینی بد این که خفا که گردنش بر سن بر نیت که این مر و بقا
و او ساقی ز خوشی چون جوهر که هم در آن جگر خون کند چون ساغر عرق نایح
کفنی بنوع خوش حافظ عارف و لایق و فارس ملکوت بن دو رنگ خوش شوای
حافظ نیک نیت بغداد و دقت بر بریت کل بند آذوبی و تبریز دقتی در مراد
شعر و شعر ارشاد ایدند و عارف و دیوب عارف و عارف فارس و بوب شیراز
دیباچه مراد است که با یکی و لایق قوی قابل ارشاد و او بوب خفی قبول نشد
اما بعد از آن که شمع ارشاد زبانی کلمی در **بیت** ایستاد نال لب لک را بابت
سرایست اکمل بلبل اگر بنده سنگ بارنگ باشی و اراسته که مادام عاشق

بیت چو پاک آمدی بر هذر باش و پاک که عیبست ناپاک رفیق چاک بر سر
شده پیر و پیر شیت خون افشان سپهر فلک در هر شده بوفه و اویش
یعنی اعلا و کدر پر دین را که در حنا افشان وصف ترکیب در وصف پر دین
معنا به معراج بود که فلکها علی اکبر ران صباچی که ریزه اش کسری و نایح پر دین
ریزه اوان دیر نه دن دو کمن خود و کسری سوز محروم باد نایح
اولی اطلاق اولی و مطلقا پر دین و هر نایح شکر و کسری در معنای معراج بود که
از دن دو کمن خود کسری نیک باشی و پر دین که نایح در مراد بود که عمر اعتماد
اغیوب نیز اخوت طلق که فکر نسبت فزایدی ضعیف در انسان خود نشد
ضعیف در **بیت** پیخا که بیت آدمی زاد خاکست که بت کنی بر باد مجوسی
عیش خوش از دور و انگر کون سپهر است خوش عشرت فلک مکمل در دین
که صاف این سرخم جلوه در ای امیرت که بوکوب باشک صافی جلد بود فرشته
قطعه سپهر که هر چینی بد این که خفا که گردنش بر سن بر نیت که این مر و بقا
و او ساقی ز خوشی چون جوهر که هم در آن جگر خون کند چون ساغر عرق نایح
کفنی بنوع خوش حافظ عارف و لایق و فارس ملکوت بن دو رنگ خوش شوای
حافظ نیک نیت بغداد و دقت بر بریت کل بند آذوبی و تبریز دقتی در مراد
شعر و شعر ارشاد ایدند و عارف و دیوب عارف و عارف فارس و بوب شیراز
دیباچه مراد است که با یکی و لایق قوی قابل ارشاد و او بوب خفی قبول نشد
اما بعد از آن که شمع ارشاد زبانی کلمی در **بیت** ایستاد نال لب لک را بابت
سرایست اکمل بلبل اگر بنده سنگ بارنگ باشی و اراسته که مادام عاشق

که مادام عاشق زاریم کار ما از **بیت** که بگویم از اینک عاشق زار است
زار بغیر بونده تنبیه دارد که عاشق نیاز صفت لازم دمی **بیت**
من و بختون دو غم که غم شارب است هر که این مکتب داشت از ادب
ماست در آن زمان که کسری و زوز طره است اول برده بر نال است و کس
طرت ندان چو جای دم زد نای نای است نای نای نای نای نای نای نای نای نای
اورا چینی بر در مراد و بندن عیان نیکر عبد الکی در و طره غیب هو است
در چون اول طرفین بر شت و اصل اول حصار در و طره طیت دن اول **بیت**
باطره نوبت شنبی شور بد حال چیست جای که ابروی نو نایح حلال چیست
بیار با که ز کین کینم جامه زرق کنور شارب که بو با بوم ربا فنا نایح کس
جام غوریم مقام عشق **بیت** که جام غور رستی نایح و هشیار لغز
مراد بود که بحر حق پوشش لک کال دکدر کال اولد که عشق آتشی ایله **بیت**
اولوب غور دن عیان اول **بیت** ای خوش آن هشیار لا عقل
که بود از جوهر آن غافل خیال زلف نر چمن ز کار فاه مانت سنگ لک
خیال بنور کو خامه اش ککدر که **بیت** رفتن طریق عیار بیت که غیر
السنده که کک کک عیار لک بولید مراد بود که **بیت** طریقت النده
مرورند غافل اولاند طریق **بیت** عاقل اولد رنک ایدوب فانی بول راد
بانی بول و ساک اولاد علی بقا اولوب ککری غیری اولوب **بیت** عبادت
کزی و نوا پست ان یارت ران بر عارف نر حبت انک هفت ان عین
چراشش لطیف است نایح که عشق از و غیر و خلیه مؤخر میندا و لطیف است

این کتاب در بیان معانی و اصطلاحات
و تفسیر کلمات و عبارات است
و در بیان معانی و اصطلاحات
و تفسیر کلمات و عبارات است

مقدم خود در معنی بر کوز لو حالت لطیف و ارور که عشق و محبت اندن فکر معنی پیدا
اولور که نام آن لب لعل و خط زنگار است که آنکه اری لب لعل و خط
زنگار معنی دکلر برود بود که عشق اگر بی صورت دکلر که حسن ظاهر اید در آن اولور
بیب مانده آشفته و تشبیه که در آب و کلاست نظر پاک باشد کلاست
بر خط و حال قلندر آن حقیقت بینم چون خیزند حقیقت قلندر اری بام
انته الحار بقای اطلس آن کس که از مهر عاریت اول کس که اطلس
فتنه ای که بزدن و بکشد مراد بود که هنر معرکه است منجی اول معدر لباس فاقد
اعتبار بود **قطعه** کویم خبری با نوز و رویش و نو آنکه نایج بنگار که کشی
از پید دنیا قارون بخیل بنده عرض فرود شد عیسی ز جرد زده بر او جملک پاجال
شخص چشم و موی و عارض خط سحر که جال کوز و قبل و خط دکلر
هر از نکته درین کار بارت و لو است بیک نکته بود لاف کار بارنده و اور
مراد بود که اعتبار حسن صورت و کل حسن سیرت را جرم صورتن منور
محض لطف اولان حضرت ربط قلب آنکه **بیب** مت و لو اربان خاطر
و خاطر جاکه دل بی ندهد خاطر او عاظر نیست با سزا نوسنل توان
رسید اری سنک اشکله ایر سنک شکل دلی عروج بر منک سروری بر تو
است سرور لاف نکته جفتی که جک اید و مراد غرت حضرت حق حاصل
فمن اسائن اید او عرود یکد **بیب** کجا بر من وصل دوست من بر سر که
پایه نو بلند است دوست من کوناه حو کاش و صلتن خواب میدم صبا
زمانند آنکه وصلی نظر من و دوشند کوردم ز جی بر آب حو اید که زیند

ریت افری بوا یغو مرتبه اید که او یا یغیدن کیدر مراد و بای صراط در
و صا و در و آنکه او یا اید و کن بیاند **بیب** که تو صبح داری با و بر
بجوب خواب حوش باشد ترا هر شب بخت جانی دوست بعایت رسد
ی ترسم دوست جناسی غایت اید شدی و هر فری که انزای جهای اید
میدار است که جنانک نهایی بیز از انگار اید اسیدر مراد جنان قنق و او
حذر اول علی و کمال اولن غنچه و دلال و کل بلکه علامت اعراض کلی
العباد بایف خالی **دش** ناله مبار و هنم کن حافظ کو کلنی ناله اید بخت و هنم
اید حافظ که **رنگار** جادی جاوید در کم از ایت که ایدی خلاص از انجمن در
مراد حضرت حق طلب دنیا چون ناله اید و پ انجمن کن نهی که سعادت اید
فتنه عده در **قطعه** از رون حق است بدان این که از و دینی طبعی نه عیبی
وز خال آن به از و جوبه خبر زانش ثابینی و عیبی بنو آید بکمال **ولها نصاعیه**
رندان مکن ای زاهد پاکیزه برشت رند اری عیب که ای طبیعت پاکیزه
زاهد که کناه دیگری بر نوخته اید نوشت که عی که کنا همین سنک اوز که
یازمه ار که مراد بودند غیر که عیب نظرون منع در و نهی که طوفی کن شغل
عیوب عن عیوب غره و کند عیبی اصلا آه غریب در که کشید عذاب
و ضرر کند و کنا هندن ایر زیر و لاتر و از رة وزره اخری حبیبی عری کناج
اکا ضرر انز اینچون دیر من اگر نیکم و اگر به تو بر و در اباش بن اگر آیین و بر
و اگر برترین سن بوزی کلدک ایچون اول معنی کند و تدبیر که اول هر کسی اندرود
عاقبت کار گشت هر که اید بر عاقبت کار که ایدی **بیب** اینچنین گفت

مصدر

پیری عقی ای برادر هر کاری بد روی مراد بوندن نهی میگردن نهی کلدر زهرامیکی
 ترک کند و کل کناچی در بیک مراد بود که نهی میگردن نهی کلدر زهرامیکی
 نه غیب ابد اما رحمت ارحم الراحمین و نه نوسید انکل و جوی اوزره سوبله انکل
 نا امیدم کن از سبب لطف ازل بنی نیاوس لطف از ک رحمت سبب
 که جرده وارد او شد که حق تعالی از لده عرش اوزره قدم قدرت ایل باز شد
 اتی انا الله سبقت عقی غضبی نو پس پرده چه دایه که جوشست و کشت
 س پرده اردنه نه بیلوس که کم کوزلدن کم چکن در بیت که جرم من
 از و پیشست سبقت رحمت از ان پیش است که کس طالب یارند چه عیال
 چمت و کلکی که باره طالب در نه این دست جو جا خانه عشقت چه سجده
 چه کشت و کلکی بر عقی اوید نه سجده که کلبسا مراد بود که اعتبار مکار و کل
 اول مکانه اولان عبادت در **بیت** بر حاقه بود که بواسته دیام هر روزه نماز
 قلا اوله روان من از خلوت تقوی بد را فنام دم و بس بن تقوی خلوت شده
 طشه دشمنم اینجا پذیرم نیز بهشت ابد از دست بهشت بیام دی
 جنته ابدی الدن خودی یعنی آدم عم عصیان کبی ابل جنته نه جندی
 که دینش در اول الناس اول الناس **بیت** که عصیان کرد آدم بعد از ان
 او نوبه کرد ماخلف باشد کسی که جوی بابا که اشد سر بنیم من جنت
 در مبلکه بنوم سلیم باشی بخانه لریبوسی کچی یعنی سرتیلی اول قیوبه
 نوشتم مراد بخانه لریبوسی خاندن لرد لاجرم که کند که مرید سر بنیم
 وار ادیه اول قیوبه قیوبه پس معنی آرد بود مدتی که کند فراموش کن جنت

این بیت را در جایی که
 میگویند که در جایی که
 میگویند که در جایی که

حش متدی اگر سوزی فهم اغراب دی باش و کی مراد بوندن نهی میگردن
 و شمشدر اگر بنیم مراد اولان سوز مراد اغراب دی باش و کی مراد بوندن
شعر لا یبصر الحبت العیب کل لا یبصره و کان منکر اصبا لکذیری
 الفضل علیک عین العبد و ان کان قاصبا باغ فردوس لطیفست و لیکن
 زینهار و غافل تا غنیمت ثمری ساپه بید و لب کشت غنیمت صیه من سکود
 کو کل من و اکن کنین مراد بود که حالبا عاقبتی او لوب نعت عبادت
 سکود کو کلست که سنده و اکن کنین مراد بود که حالبا عاقبتی او لوب نعت عبادت
 و سبیل در **قطعه** کجاست درین خاک که در کون نکبذ ان کنج حراب از پید این
 کج بهانه است لعل بر کنس که درین خانه رحمت یافت سلطان زمینست
 و سلیمان زمانه است بر عکلیه کن ز انکه در ان روز ازل عکلیه زهر اول
 ازل کوننده نوچه دانی فلم صنع بناست چو نوشت سن بلورین فلم صنع
 سبک او که نه بزدی رسول الله عم بیورش در ان اهدکم بجمع خلق فی بطن امه
 اربعین یوما ثم یكون علقه مثل دغ ثم یكون مضغه مثل دغ ثم یرى الله
 الملك فینزع فی الرق و یومر باریک کتب رزقه و اجد و عله و تنی او عید
 نواله ان اهدکم او الرجل لعل لعل اهل النار حتی یاکون بینهم و بینهم
 غرر رابع او زراعین فیسبق علیه الکتاب فیسبق لعل اهل الجنة فیدخلها
 و عبد الله انصاره عیش هرگز از آخر نرسد عبدالله از اول **بیت** شاید که
 روده ما بر این چگون تا عاقبت کار نوچون باشد چون حافظار و راجل
 که یکت آری جاتی ای حافظا اگر اهل کوننده آیه که کورسک بر فنج

این بیت را در جایی که
 میگویند که در جایی که
 میگویند که در جایی که

این بیت را در جایی که
 میگویند که در جایی که
 میگویند که در جایی که

بکسر از کوی خدایان بر نیت پیراست بر کردن و بر او غور و جوابات
 محله کنند از نزار سنی جنت مراد بود که روز اجلده بر جامدن اخروقتند
 کلرک شهادتند که جرده وارد او گشتند که من کان اخرا کلامه لا اله الا انت
 فدخل الجنة و مراد کوی خدایان محله دنیا در هر گاه اخرومد لاله الاله
 اینک محمد رسول الله ایلد حتم اولابو جوابات جهانند در وقت جنازه وارر **بیت**
 بوقت اخرو خدا یا میت گن که باز گشت بمیرم گنهادت هو اینست زحی
 خوب برشت و اگر طبیعتک و یو غور که دو کبی بوا یب زحی بو بنیاد و درشت
 هو اینست خوب طبیعت و ترکیب **قطعه** هر کرا صورتش بود محبوب
 سیرنش هم از ان بود خوشتر من چو بخت غنیمت دان که نیاید کسی از ان
 بهتر و **ایضا** کنون به مدله بولستانا نسیم بهشت سفیدی اسیر بستانا
 جنت بی من و شراب فرج بخش بار ذور درشت بن دبی فرج بخش بی شراب
 دبی حور درشت بن دبی فرج بخش بی شراب دبی حور طبیعتو بار مراد بود که
 بهار اولوب فانظر الی انار و آینه کبف بجی الارض بعد موتها جنتی انار جنت
 ظهور ایدوب بولستاندن جنت بی اسجک بن شراب عشق الهی کنم و نیاید
 فراموش اندر ب سرور و حور طبیعتو بار یعنی ایتنا شتاب النار که
 شهوت لاجلی است عندی بمنزله ملائکتی موجب بو کند کبی یا اید فریاد او
بیت چون کوشه ذاعت اول بهار اول غار اولد که اهل عیانل
 بار اولد که اید از نذر لاف سلطنت امروز که انچون سلطنت لاف
 بو کون که جی ساید ایرست و بر که لب کشت که جادریوت کوک کسیر

و صحبت بی آن کنایه مراد بود بر فیکر که حقایق فراغنده و مکان غلستند
 طاعت و عبادت اولد یاد شتا خلق لاف اولد لایق در **بیت** در پیش
 را که ملک قناعت مسلم است در و پیش نام دارد و سلطان عالم اوست چو حکایت
 اره بهشت بی کوبد چین آورد بهارای حکایتن ایلر یعنی لسان حال ایلد انکه
 فزون سولبره عارفست که نسبت خدیجه و نقد بهشت عارف و کلدر
 اولد که که مدیجی الدی نقدی قودی مراد بود که جبار و صفای دهن خاطر نیاید
 اولیچ کسب و مال و تحفیل جاه ایدوب بعده حضوره اسیر یک است غیوب
 خایه عین مال بیوب عبادت بهشتن که مک سی آنک گر **بیت** آرد خدو اجم
 نور جاک بایک طرف چو حصت با نذر بهشتن و فاجحی ز دشمن که پیروی
 نه حد و فاسد و دشمنی که بر ضیاء میر که شمع صومعه اخروزی ارچر آغ
 کشت که صومعه اخروزی سیمی کلید چو اخندن مراد بود که نفس که اعدای
 عدو ک نفک الدی بین چینی یک جی بنی دشمن قوی در اندن و فالتو که کلبا
 چراغی مباد سنده در اندن خانقاه صنیاسی حاصل اولد **بیت** فزین نفس
 حکار است ایلدن نکرده حد انشر مرد و بی عارت دل کن ای جهان حراب
 شراب ایلد کوکلی جو یار که بو غراب جهان بران سرست که از خاک مایه سازد جنت
 اول سودا اوزله در که بزم طراغ و دن کپیچ دوز مراد بود که هکک المة فو
 مقتضا بنی علقه بالقوة قبل الموت و علقه بالقوة قبل الموت سفوتی
 نیز جک نوبه و طاعت و عشق الهی و عبادت ایلر فیکب حاصل زمیجدر نظر ایلر
 حاصل حسن ایلر معور قلوب بوم لا ینفع مال ولا بنون الا من ایت قلب

که بزرگ نفعی بزرگ
 مقلدانه حقیقت در

موجب سلاحت حاصل آید من مکن بنام سباجی حقارت من مفت نام سباجی
 ایل بن سباجی حقارت و سلامت از که اگر هست که تقدیر بر سرش چوشت
 کم واقف که تقدیر باشد نه باز دی مراد بودن عزل یا جده اولان سباجی
 بسته بیان اولان در که حدیث شریف دزری ایل شرح انوش ایل بی قدم
 درین مدار از جبار حافظ قدی درین دوت حافظ جبار سند اگر چه
 عرف کنا هست میرود میرشت اگر چه کناست غفر جنت کبر مراد بود
 اناعند طق عبدی بی موجب کند و این جنت و رحمت رجا ایل و پ تالدر
بیت بنام از من آلوده طاعنی خالص و بر رحمت و فضلت ایل واری
حکایت شود روایت اولی که حواج حافظ و فانت اند و که کونا بعضی عزیز
 نازنه حاضر اولی عزیمین ایل و پ بر غلیظ کند کنگدن امتناع ایل و پ
 که اول محضره دیوان قاهر ایش اول کسبیل دیوانند و تال قلدیش
 اول دای دیوانه ایچ بیت سز بر کلش و **له ایضا** بروای زاهد و عشق
 مکن سوی بهشت پوری ای زاهد بنی دعوت اند جنت جاننده که حد اول
 اهل باشند نه سرشت که حضرت حق از لده بنی بهشت دن بوغمدی مراد بود
 اند بنام خرام علی اهل الاخرة خرام علی اهل الدنیا و کلاصا و اما ن
 علی اهل الدنیا حبه بنی حق تعالی کند و به عاشق اولان لدن قلدی طالب بهشت
 قلدی لاجرم بک جنت که کز دیدار ک **س** روی تو بایدم نه باغ بهشت
 چه کنم بوسان دیرینه یک جواز حسن صبی نتواند برداشت بر آرد
 و این حسن دن قالد و درین هر که در راه فنا در حق دانست هر که

صحت این حدیث
 در بعضی نسخ
 در بعضی نسخ
 در بعضی نسخ

فنا بولند در طریق جده دانند آندی تو و سباجی مصلی و ره زاهد و درع سن
 تسبیح و تسبیح و زاهد و پرهیزگاری بولند سباجی و بس بار و ده کشت
 بن و میخانه و ایچ بار و کلیب ای مضاری و کلیب ای مجودی بولند مراد بود که
 بکاشی حلی و بار طلی و سلامت طریقی که که طریق اصلاص ستر حال **بیت**
 زاهد در صومعه و در زیدان من زیدی نیست زیدی انست که قد میکده زاهد
 منع از مکن المصوفی صافی که حکیم بنی شد ایل من ایل ای صوفی صافی که خدا و حکم
 در ازل طلیت مار ای ناب **سرشت** از لده بزم جبرمزی شایه صافی ایل بوغمدی
 مراد بود که بنی عشق و شور نشدن منع ایل ای صوفی سآده و عشق دن عالم که خست
 حق بزم جلیت زده عشق و شور قوشد **بیت** حضور ملک وجود از شب
 عدم طالع نکشته بود که بودم صومعه عدم عشق صوفی صافی بهشتی بنو دهر که چون
 اهل جنت صوفی صافی او لمر هر که بنم کی خوف در میکده هادر کرو باد بهشت
 حرقه میخانه لده شراب رهند و فومدی مراد بود که صوفی صافی اهل بهشت
 او و عشق الهی ایچون لباس ریایی نرک **ایچین بیت** بستان نظر باز ان نظما
 دار دآن چشمان کردی از زاهد که جوید عقل و حسابی را خست از عیش
بهشت و لب و حورش نبود عیش بهشت و لب خوردن راضی او لمر هر که او
 دلدار خود از دست **بهشت** هر که او ک کند و دل لیدی اکتن الدن خودی
 مراد بود که هر که نبل حق تشبیت اتمه مراد و اصل او **بیت** ای بنام عالم
 چون بود هر چیز با فرمان تو زان روحی کویم زادت من وزان بو حافظ
 لطف حق اربان و عیانت دارد ای حافظ اگر حقک لطفی کاعنایت دوت

با پنج فارغ ز غم و زح و ایمین ز بهشت فارغ اول جهنم غنم و امین اول
 جنتن مراد بود که من نقش در صابہ نقد عذت صبحی هر که حسابنده
 اوله عطا و نفعی ای ظاهر اولوب مقرب اولور لاجرم رحمت و راحت بولان
 ساحه و عتاب حق ایله بود **اول ایضا** ای بیستم سحر اسک باریکات ای بیجی
 بیک فرار کرب فند در منزل آنده عاشق کس عبا کجاست عاشق کس وصف
 ترکیب در وصف ممد در عبا چاک و پاک مناسب در وصف بعد وصف در
 معای مصراع بود که اول عاشق اولدی بی عینه ایک منزله فند در مراد بی جردن
 فیض سحر در و بآردن و مدد مراد مجرب حقیقی در اگر چه مکان و منزله فند در
 اما بونجی محلی و ارد در نه کم موسی عم دیش این اجدک باری عطا غنم و دیش
 انا عند الکثرة فلو هم والمندرسته فلو هم **بیت** در بیده برم کوکبی
 صغیر اولور دن بزم بل بقل شب ناست و ره وادی ایمین در پیش
 فر کو کج وادی ایمین بوی او کده انش طور کجا موعده دیدار کجاست طراش
 فند دیدار و عده بی بری فند در موسی عم حانیه ابله شیب پیغام عدم دیار
 صلح و هم ایچون کبر کن فر کو کج ایچند حانوشنک جوری و تب ناز احتیاج
 اولوب طور اغندن نور الکی ظهور ایدوب موسی ای ناز جنوب اهلش
 بونده دورک دیوب اول جانیه متوجه اولوب انده کلیک کلام زبی اشندی
 نه کم حق تعالی حکایت اید فلما ایتها نودی باموسی ای انا بک فاخلع ثلبک انک
 بالواد المقدرس طوی لاجرم ساکله نسبت بودینا بر فر کو کج وادی
 ایمین که عالم آخرت را کده در و لغمان انوار الکریمه و فیضان رب العالمین

اول جانبیدن ظاهر اولوب ساکله ذاهب اولور اما مقصود اصلی
 دیدار و **بیت** عاشق ارا مد بکوش دینی و عینی خواهست جانب طور ملا
 مقصود موسی دیگرست هر که آمد چنان نقش هر آید دارد هر که کلدی
 همانه و ابلی نقش دوتر عینی اخو خراب اولور در حرات پیر کبر
 هشبار کجاست بخاندن صور کی آبن فند در بیکه صفت در لاجرم
 دار فناده اولاندر جلفانی اول کدر **بیت** هر که آمد چنان اهل فنا
 خواهد بود اکل پائیند و باقینت خدا خواهد بود و عیب بود که اهل
 جهان حاسن القیة کبر او نور کن کبر **بیت** بنشسته در دیر فانی
 می روی و می ای انکس است اهل اشارت که بشارت داند انکس است
 مقدم جز در اهل اشارت مؤخر میند او در و جلد میند او در اشارت داند
 خبر در یعنی اهل اشارت اول کس در که بشارت بیلور نکتها صحت بی
 محرم اسرار کجاست مکنه او در در جوق محرم اسرار فند در **بیت** دی
 در باید اسراری معانی که روشن شد بنور جاودانی اولاس آردن بری بود
 نفس فند در بخوابد که فقر سبک بار اولقدر و صاب سیر و اگر کثیرا
 اولقدر علامتی در **بیت** از باب سود کلکی دست بنوی سود و حین بس که نهی
 دست شوی و بری بود که اولاد مو تندن اجنور بونی بکثر نفا اموالکم و اولادکم
 فند موهبی اولاد فند در پس موت اولاد غنمان فند در و اهل حبت
 با عینی در که من مات له ثلثه صفا و حبت احمی در عیش و ایشان بار سوله
 دیش **بیت** چون موت ولد اولور عیش باعث رحمت صبر ابله که کرجه

و بری بود که عزت استر دلند ن بقر بود بکمر که عزت اخوت دت نفس ابله
 بودند **قطعه** ز حکمت پیامورست نکشت که در هر دو عالم شوی بی نیاز لباس
 طریقت چو در کفنی ز دولت تیغ و بوزنت مناز و بری بود که موندن فقر
 نجات استر بود بکمر که غیب دنیادن خلاص و وصول حضرت بود که سیب
 اید او که موت باب آخر **بیت** چون حیات فایده بو حیات اولی ایزد
 بایده هر سر موی مرایا تو هفتاد ان کارست بنم هر بر قلم باشک سنگ ابله
 بیک اینی دارد در ماکجا بیم و سلامت کر بیکار کجاست بیز فتنه یوز ملامت آید
 اینش بیز فتنه در مراد هزار اندن کشتند دینین عدد دکلر لاجرمین کارون
 او لیوب سنگ ذکر و فکر که اولوب جمع اعضام و اجزایم سکامتجه اولوب
 و اگر روشا کر در مثلاً بوقم موجود اولد و غی اجلدن لسان حاله بر شکر ایدر
 و جو هر بنی قایم بذاته اولد و غی سبدن بر شکر ایدر و چشم اولد و غی اجلدن
 بر شکر ایدر و غل عرض اولد و غی اجلدن بر شکر ایدر و نفس علی هذا
 پس کار اخوندن بحال اولوب ذکر حضرت خدا العیوب بود که کبی کار و اناردن غافل
 اولاه ابله بزم او غرقه تفاوت فاضل و ار در عقل دیوان سندان سلسله
 مشکین کو عقل دیوان اولدی اول مشکین ز خیر قبی دل زنا کوشه گرفت ابروی
 دلدار کجاست کو کل بزدن کوشه دندی دلدار قاشی فتنه و در مراد بود که
 عقل دیوان اولوب دنیا عاشق اولای فتنه غیبت هدیه گرفتار انگار که
بیت چو دل دیوانه دل دیوانه شد می باید آن رلف که خرفه خیر او را
 ندبیر و کوکل که کوشه اعتبار ایدر بر بریدر که کوشه محراب اعتبار ایدر

اعتبار ایدر باد و طرب و کل جلد مهیا است و لی سینی جلد اسباب محبت حافظ
 اما عیش بی بار مهیا نشود و بار کجاست عشرت بار سحر حافظ اولمز یار فتنه در
 مراد بود که هر کد اسباب غنا و امتداد دنیا اول اما قرب حق حاصل اولمش اید
 حفظ اخوت اکامیت را اولمز حافظ از باد حوران در چین و هر برج ای حافظ
 حراة بلند فائز مان بچند ان بختی فکر معقول بخر ماکل بی خار کجاست فکر حقل
 بیور کنت ز کل فتنه در مراد بود که حرا سحر بار اولمز ننگم خار سحر کل اولمز
 و غی ز ادم اولمز **بیت** جو دشمن چه کند کر نکشند طالب دوست
 بکنج ماکل و فار و غم و شادی برهنه **ول** **اجتناب** حق که لبروی شوخ تو در کان
 انداخت بر اگر بکلی که شک شوخ یار اندی و بر افندی بی بی بای جگر کبی اگر بی قصد
 خون من زار نا توان انداخت بنا ضعیفک فایده فتنه آن دی و بر افندی مراد
 فاشدن و انک اگر بر اول سنده سالک در جسد سندن سقوی اول لا سرنی
 حلاک و ارار اندن کند و ذائق بلوب نذارک فتنه کر **قطعه** کر غودی و مار
 جاده بلند خطا بدیدی مکر زان مقام افکندی حق کیم بیاب تو ز به و زاری
 با ما مقام و کر با سنده را میندی شراب حور و خوئی کرد چون شدی چین
 شراب اچش و تر او غش اولد و غش خالده چون کمتش ایدک چند که آب و ی
 توانش در ارغوان انداخت که بشک بود که سویه اشنی ارغوان اندی و بر افندی
 بیک کرشمه که کرشمه جود فردشی کرد بر ناز نظر بیکه کرشمه کند و بی صتیجی
 قریب چشم نرفته در جهان انداخت سنگ کو زک الدمه مسی یوز فتنه جاده
 اندی و بر افندی ز سرم انک بر روی تو بکش کردند انک جابندن که

هم نشانی جمع اسباب است
 حواسند مشهور به پنج صیغه الحش و شکر و کلام
 و عیش و نشاط و خوراک و بیغ و بیکم مناسبه در
 انداختن و انداختن و انداختن و انداختن
 انداختن و انداختن و انداختن و انداختن
 انداختن و انداختن و انداختن و انداختن

بیت کرشمه
 چو کس کوز او جلد و ناز ابله بر نظری و آرد
 او کس سببی اید کند و بی صتیجی کرشمه کرد که
 یوز فتنه بر افندی

سنگ بزرگ نسبت ابد بر حسن بدست صبا حاکم در دهان انداخت
 سخن صبا الی ایل طو برانی اغوا ندی بنفشه طریقه مقتول بخت میزد بنفشه آتش
 زلف دوکم اور را بریدی بیکی کند وید تزیین اید را بریدی صبا حکایت زلف نود و مباح
 انداخت صبا سنگ زلف حکایت اوردید اندی و برافزیدی بیکی انوک و صبی ابدی
 بودت بینه نشیب مرکب بالمرکت وارد شد کم بود فریبند و تقبیل او نشسته
 لاجرم مراد جناب قدس شوق ویر کمال و ساکد امر نده جدی ای حکم ابد
 فضا به فیضی نوبه معنوی اندک و اول حاکم لطافتی رنگین و لطیف اولاد
 شوق ویر دکن و عین انده قلوبی معنوی دست اندک و من حسن حسن
 اکانتب شمسار اولاد و غن و غیب حقیت جیمت کلام انده اصعب اید و کن
 بیا ندر من از و دوعی مطرب ندیدی زین پیش بپر هیز کار نده نزار و مطرب
 کور عشق ایدم بونده اول هوای منی کاتم درین و آن انداخت منی که تجوی بی
 بوکا واکا اندی و برافزیدی مراد بود که بن مفرقند اجتناب اید و پ شراب عشق
 الهی نوش اعیوب بند و اعط و شیمی کوش اعیوب بو فالدن عاقل ایدم تاده
 طالبی کورب اندک شوقی بکا سرایت اید و پ هم و اعط و شیمی کلام من
 استماع هم شراب عشق ایل استماع اندم کفون باب بی عمل خرفه می شویم
 شمد و عمل شراب صوب ایل خرفه بوزر معنی عشق الهی به مستغرق اولدیز
 نقیبته ازل از خودی توان انداخت معنی تقدیر ازل ایل اولاد حصه معینه
 کند و دن اعف او کمر مراد اولان بود که تقدیر الهی در اولدیز که المقدر کائن
 حسب مقتدر اولاد البت اول که کرد بیت امضاء قضاء تقدیر خدا روی

این بیت در
 دیوانه
 ص ۱۰۰
 شماره ۱۰۰
 در کتاب
 دیوانه
 ص ۱۰۰

در دیوانه
 ص ۱۰۰
 شماره ۱۰۰

می شود بر و رضا ده نبود رنگ و عالم کشفش لغت بود ایکی عالم رنگی بون ابد
 که اشق نقشی دار ابدی بیفی الارواح جنود محننه فاعرف منها ایتلف و مانا
 که منها ایتلف موجبی بیت کوردم ای جان پاره بی کوزم ایچدی لکلی اشق
 کبی بخله عالم ارواح دن زکام طرح محبت نه این زمان انداخت زمان محبت
 بنیاد بوزمان برافزیدی معنی حق تعالی به محبت از پد که صوبند ن **ربا بی**
 مستود که کس سر جالش نشاخت در ملک ازل لوابه حوبه انداخت
 نه طاس چهار بود و نه می هر هم خود یاد نرد محبت می با حبت بهرم گاه
 چن دوشنست بکرتشم چن محبت کاهن دون بکمت او غدم
 جوار و دهان توام غنچه در کان انداخت که سنگ انگر کن غنچه طننه برافزیدی
 بیغی غنچه نک و حکایت بکی دار اولاد بر کان دوشوب بوندن مست اولدم مراد بر
 چندن انتش حق طالب اولکانی مجلس در غنچه دن مراد فتح کلام قلیل
 و کشف فیض سیر در لاجرم ساکد طالب انس ایکن فیض خری ظهور
 مست اولد **بیت** کفتم از شیح پیرسم چه بود چاره صبر دیدم آن نیز
 چو من پیچرد و لا یقبل و حجاب خط عذار توام غایب انت سنگ عذار ک
 حاکم هوا بدین غایب انت چه کو کلام بود که این نقش و لستان ایداخت نه قلم
 ابدی کوکل ای نقشی اندی و برافزیدی مراد بونده قلم صنع حقین در که عذار
 بافت او که اوزره خط حوب بیز **بیت** بافت کامل بر بی خط نوشت او در
 کامل ترست انکس که بر بافت بند سید مع کر بکشت آتش جاف و درین حد
 بود مکر حاکم فتح و کشتی بر خدا ابدی که که بخشش از من می خانه انداخت

که اینازل عطاسی مفان شرابند اندی مراد بود که فیضا آلهی و کشف و فضل حق شایسته
 احتیاج به این نیست اول و دوم که حافظه فیض سبکی عشق از اینش عطای ازین شوق
 ویرایش ازین آید و شوروی مرشد یاس ایند مایوس اندی **بیت** و این
 پیر معانی که در این یاریدست من سرکش چو طالب مرشد باشم جهان
 بکام من اکنون خود که در زمان جهانم مراد می بخدی اول و دوم که دوزمان مراد می
 کی آصف زمان اند **اغت** بی آصف زمان یعنی و نیز به حد که فو تفت اندی
 شوبله حکایت ایدر که هر اید حلقی گاه شیراز پادشاهی و گاه یزد پادشاهی
 دعوت ایدر و صاحب و کب فضیلت ایدر و گاه پادشاهی که در پیری
 اهل فضل صاحبین سعادت بلوب حواله ایدر صاحب و مصاحبت ایدر و بوند
 نمیند و استغاده ایدر از اینش زین زمان بوموال اوزره حواله حافظ ایل
 مصاحب ایدر از اینش حواله حافظ دمی من بشکر که لم بفکرانه صبح شکر غنم فلوب
 بو محصلدن صکر باز این انوک خفته سوبلش **و ابضا** بگوی میگرد هر ساکی
 کرده دانست بجهان تخلصه هر بر ساکی که بول بولدی دری در کردن این
بیت دانست بر نبودنی او دخی باطل فکر بلدی حلال میکند مقام مناجات
 و محل تجلی تدر لاجرم ساکی که بونک بولن بد بخری قبولی قانع و غیر قبولی عرض
 حاجت آنکه فکر فاسد در **بیت** بدر خرد که بار خدایم رفتن جیف باشد که این
 فکر فاسد باشم بر استانه بختاز هر که یافت رهی بجهان انکسکی اوزره
 هر که بولدی بر بول زینقی جامی **اسرار** حانفاه دانست شراب فدی بقیقه
 اسرار خانفای بلدی مراد می آید و حالیا که مراد اند و جام میدان مراد می آید

الهی ایدر با اولان قلب در پس مد که اول مقام استینه بول بولدی قلب
 فیضدن اسرار خانفای بلدی و بولور که فضل فنی حاصل فلور زمان
 رندی بر می آید و یکی زمان رند که ناجی ویردی شولک و ن خیر که سفری
 عالم درین کل نیست که عاقل سر فر از کنن بولکلامه بلدی مراد بود که فخر و زدی
 نایب بر نایب دوست در که زمانه آبی انوک قدرین بلجینه ویر **قطعه** فخر و زدی
 باشد که با فخر و زدی مردم مردم استغنا غایب که نیست انکه چون سینه غنی را بزاری
 حاجت خود و انایه و بلدی طاعت دیوانه کان مطلب و لول طاعتی زده غنی
 بزدن است که **بیت** مدح ماعا فلیک دانست که بزم مذحج که
 سخی عاقل اینی کناه بلدی مراد بود که امحباب طریقت و ارباب حقیقت فتنده
 عاقل این بیوفت معاش حاجی اولن کنه هر که عقل معاش العقل فعال طری
 صبر آخوندن عوق ایدر **بیت** عاقل دیوانه اولد که اولمیه دیوانه و سن
 اولد در مجنون عاقل کم اولد مجنون حق هر که از دو عالم زحمت سانی خواند
 هر اول که که انکی علم آذینه سانی عطشدن او قدی رموز جام جم از نقش خاک
 نه دانست جام جم رموزان بولطرا آبی نشسته بلدی مراد صاحبدن که شوق
 الهی و بر ندر انوک حلی بود **مصلح** فنا دی بوجها ندر رموز و اشارتدن بولطرا آبی
 نشندن او خور بیلور **قطعه** اگر تمام جم اول حد ذو قو فرج اما نظر بکن کاخ
 غار آید از حوصل جم بودند بسن شایان بودند این زمان خاکند بپرس
 احوال این شایان که از خاک و گاه از و کل دلم ز سر کس ساقه امان غارتی
 کو کلم ساقه کوزندن امان دلی جان چو اکاش **بیت** که آه ترک دل سیه دانست

پنجم که اول قره کوکلو تر که کوه سن یعنی عادی بلدی مراد ساجند مراد
 مذکور اول آنرا آنکه ترکیبی عینی عینانی در آنکه شبیهی قبیل نفس در و لب
 دل و دیگر تغییر با لنتی در یعنی آنکه روشن و لکلی بود اقتضای آنکه اما لنتی
 احیاءها صبیح نفس اول آن که حیات و بره پس مرید صادق لازم که تسلیم
 اول **بیت** در و لب بود لایتم شجسته اول تسلیم تثنیی بود کالتیت
 لنتی زو است که کب طالع سحر که ان چشم طالع بلدی الله ن سحر و قدره
 بنم کورنم چنان که بیت که نا عیب و دیر دانست او بد اغدی که زهر
 کور دی و آی بلدی مراد بود که طالع شوم بختن و عبادت و تصور و خوش
 سعادت آفریدن سحر کرده اخلق کر که فریاد اسما ن ابره **بیت** چون قدره
 بنم اول لنتی کنتش برید که کجوز آهوا فنامیم خوش آن نظر که
 لب جام و روی سافر او شد اول نظر که فدی لبی و ساقی بوزنی حلال کشید
 و ما چارده دانست بر کجک حلال و ابوک او ن دردی بلدی مراد بودند
 هکس یعنی جویدر اول نظر که حلال فدی لبی و بد رای ساقی بوزنی بلوب عزت
 عبادت فلک با مراد بود که بودند انزده انتقال ابوب نظری عین عزت اول
بیت در بزم فدی نشان چون ساقی و مییم یکل نو پندارم ساقیش
 مراد اتم حدیث و حافظ و سافر که می زند پنهان حافظ و ساقی سوزنی
 کم کز او ر یعنی کم کز سوسیلر چه جای محنت و شخ پادشاه دانست
 نه محنت و صوابی نای پادشاه بلدی مراد بود که عاشق اولان و شراب محبت
 منش فلن اعلاک و اطهار ایک سخن در بعد از امروز انکار دوست می دارم

دارم تر از تو چون پر ششم که پیدا دوست می دارم تر از لب مرید ساجی
 که رواق سپهر بلند مرتبه بلند در و رواق فاعلی دانست در و جرمیندا
 مجموع در و رواق سپهر و مضمون معراج تا بند را عینی غوغا و زخم طانی بار که دانست
 معنای بیت بود که مرتبه سی بود پادشاه که فلک طاق کند و پادشاه کا
 کمری اگر یککند ن بر غوغا بلدی معنای ساجی به حل اول نور کند و با شرفی
 علی وجه الوجه المباله مدح و در عادی و زون مخلص بیت در صکره اولان بسته
 ذکر اولن شد اما مراد معنای غنی در که حضرت حق بر بلند مرتبه پادشاه حذر و طوق
 ملک آنکه غلت و جلای و کبر بای و کجای بار کا صکت کمری غوغا سی در **اول بیت**
 سینه ام زاننش دل در دغ جانانه بسوخت تبسم سیم کمال نشندن جانانه
 غنچه باندی آتش بود درین خانه که کاشانه بسوخت برانش و آرایدی
 بود و ده که او باندی یا او باندی معراج تا به معراج اول مغرب کجی مراد بود که حرارت
 قلب شوبه غاب که کنگه سینه و انده اولان فکری ماسوی جلد یا نوبت حواله
بیت ای خوش آن آتش که در سینه فروخت هر چه عید دوست باشد جلد
 بسوخت تم از و اسطه دوری دیر بکد اخت بدیم دیر اقلی از پیری جانم
 از آتش هر رخ جانانه بسوخت جانم جانم که رخ عجبی آتشند باندی مراد بود
 تن فروخت در دندن خفیف و لطیف اولن کر که کنتش جو و فانی اول **نظم**
 رو ر مندی مکن ای خواجہ بزر که اخر کار زبون خواجی رفت و زبنت کرده عجبی
 و ناز آن بیدیش که چون خواجی رفت با چنین جسته ندلم که چه سآن بدر که
 برون خواجی رفت هر چه بر زلف بر روی دید هر کجک بر روی بوزلو

کند ز لای او بی زنجیر کوردی دل سود آردد انش بر من دیوانه بهو خشت آنک
 سودا او ریش کوی بن دیوانه به باندی مراد که کفنا اولان بیور کفنا خالی
 بیت خبر بهادر دی کویم در دیوانه بود کم یارب آمد در دیوانه سوز دل بین کویس
 انش عشق دل شمع کوی کل در ازین کوی که عشق انش که کفر شدن شمع کوی کل دوش
 بر من رسد و چه پروانه بسوخت دوش کوی بنم از در محبت او بندن
 پروانه کوی بنی مراد بود که سوز عشق و آتش عشق غالب اولی سبب
 و شفت اولی بیت نقل مرغت اولی سبب عقی کم در داهی اولی هر برده حرم
 انش بایک نه خربید که دل سوز منند انش از غیب دکل ادر که بکا کوی کل بیانی در
 بیانی انش که بکا کوی کل بایک سبب دکل چون من از حوش بر فم دل بیانی
 بسوخت چون بن کند من کند م باد کوی کل باندی مراد بود که غلبه حارست
 بوی که کوی کل مندا اولان مرحوم حرم عام اولی بیت اگر چه دیده دل شد ز فتن
 حرم ز انش و سوز منم نزد هر کسی مرحوم در فتنه مراد از آبان میر
 بنم زهدم خرفتن بخت صوبه الهی یعنی نو بر لب لب لب کنده خانه عقل مرا
 انش فغان بسوخت بنم عظم او اولی بیانی یا فدی مراد زهد حکم لباس چیت
 اتمی آید کید و پ بخت عشق منرب ابدی و عقل معاشم خانه انش محبت من
 خانه اید و پ عاشق دیوانه الدم که عاقل طریقت بود در بیت زاهد اولی زهد
 بایکس و یکده عاقل اولی کار دنیا بلیب چون بیال دلم از نوبه که کردم تنگ
 ندج کوی کوی کم اندک نوبه دن صندی چه باده حکرم بی بی بی باده بسوخت باده صده
 قابض خرابه دیر یعنی فتنش شراب کوی حکرم شراب و فتنه باندی مراد

مراد که قلب نوبدن منکر او لب بی حضور اولی زور بر آنک
 هوای نفس در و جگر دخی شراب ابله مرطوب اولی نور کن انش
 اولی نور کن متاثر اولی ریس علاج بود که بز عشق را جگر عشق
 ذکر حبیبی نعم البذل قلنه بیت سبب دبه و انار بر تریب لب و فتنه
 دل معده و جگر را معوی اند ما جگر کم کن باز که مراد مردم چشم
 حواجر ای اکس ابله و کوی کل که بنم کوزم یکی فرقه از سر بدر
 آورد و بکرات بسوخت فرقه باشند جگر دی و شکرانه
 سببی ابله شوبله کلایت ایدر که حواجر حافظک بردوشی
 و ارایش مایلر ندره شکراب واقع اولی لب اولی دوسته بوندن
 بوندن منقطع اولی لب بعد زمان مکتوب مایلر ندره واقع
 اولان حواجر ای ذکر انش حواجر حافظه انک مکتوب و جرمندن
 زیاده حفظ اید و ب کوزی نور انش و ز ما سابقه عادت انش که
 بر کسبه فرج واقع اولی اسکی بیاسی جگر بک انش او رب لباس
 فاخر کیوب اظهار سر و لایدر انش لا بزم اول اولی عادت بناء
 در باجرای اکس قل یعنی مضی مضی دیوب انی فراموش اید و
 کوی معنا حبست کل که خبر کون کوزم مردی کمال سرور بولوب کهنه
 لباسی احراق اید و بیت بازه لباس کیوب سرور او انش در مراد بود که
 چون از لده دوست حقیقی ابله حقد مودت او انش اید و بیت بی و تنگ

کسبه فی الموده مستور و عین عالم بحسن الدین
 عارفان و افاضان قبل ان یخلق طین آدم اما کثرت معیار
 باعث اولو کتب مبتلای بلا اولمش ایدم شدم از بار جدا
 بلا افتادم چه بلا بود که از بار جدا افتادم در ایکن
 چون اندن لعه غایت نلهور ایدوب عینی بر نوراندی
 بدیدامد بدیده نور از ان نور شد این دیده دل خوش
 بین و سرور لازم اولدر رغبت و طلب زیاده دیم
 میا سا که من مستمند رار توام کرجه نیست بیا زوی بی
 قرار توام ترک افسانه بکوی حافظ و می نوش دی
 ترک قصه دی یعنی افسانه و حکایتی ترک ملای حافظ
 و شراب ایچ بردم که نه نفینم شب و شمع ز فسانه سوخت
 که یا تمیق و او میدق کچه و شمع افسانه ایله یا ندن یعنی کچه
 یا تمیق و او میدق اما عبادت اندک مکایت و حصه سوباشد
 سوم جراق اول حال عبت یا ندی مراد بود که او یا ندق اولیچ
 لغوسوز سوباشم شراب عشق نوش ایلوب یعنی
 در عبادت اشتغال کرک **را** سکا سبیده دم خروسی سحر
 دانی که جبرای کند او نو کرس یعنی نمود در اینه جم از عمر شبی
 کز شت نونی خبری **را** عارف از بر تو برار مانی دانست

عارف

عارف شراب ضایعندن کز نورانی بلدی کور کسین
 لعل توانی دانست بر کسنگ جوهرن بولعلدن بلک بولور
 شرابندن مراد عشق الیهدر و سلوک طریقت در روانوک
 نسیمی انده حاصل اولان نور و صفای قلبه روانوک ایله
 مشایده و فتح مکاشفه اسراری حاصل اولور و ساکرا اولنکر
 مشارب لری مختلف و استعداد لری مشایده که بعضی ادنی
 نوجها بله جوف نرقی ایدر و بعضی متوسط الحال و بعضی
 حوق سعی ایدر فیض انا اولور زیر افیضان الهی بحسب
 الاستعداد در لاجرم بر کسنگ جوهری بولعل عشق دن
 معلوم اولور **بیت** بحد و جهد میر کجا شود دصلت که قرب
 بادشاهان جز بسی لالت نیست قدر مجموع کل مرع سحر
 داند و بس کل مجموع کسنگ قدیری بلبل بلور انجق که هر کردی
 خواند معانی دانست که هر ورق او قین معانی بیلور
 دکلمه مراد بود که کتاب تصوف قدرتی عاشق ساک
 اولان بیلور انجق باطل ظاہر و علم عادی او قین بلنر
 ورق روی نوع عاشق شکوی خوانند دیکران ارضط خوب
 تو مشوش دانند عرضه کردم دو جهان بردل کار افتاده
 عرض ایلدم کی جهانی ایشد و شمش و تجره انشی کوکله بخزان
 عشق توانی همه فانی دانست سکر عشق کدن غیری دو کله

عالمی بلدی مراد بود که مجرب نمود کادان اولان عشق الهی
 غیر بر علی فانی بلکه که بیت بفر عشق او مکننا جودانی عشق
 فی والعرفانی. شک و کلا کند از بین نظر لعل عقیق طالع
 و با جفی نظر بر کردن لعل عقیق اید و هر که قدر نفس با دیمانی داشت
 هر که با دیمانی نفس قدری بلدی مراد بود که رسول الله صلی الله
 علیه و سلم من جاننده و یس الفانی را یکه سن طویوب
 انی لا جدر مع الرحمن من قبل الیمن دیر ایدی س هر کس اهل
 رایحه سن طویوب و آنک قدری بلوب انکر که اهل فیض و له اگر
 سز و کل کی سخت و ظلمانی اوله جو کر نما اید بیت
 کر تو شک حخره و مر مر شوی چون با ایل دلستی جوهر شوی
 ان شد اکنون که زبانه عوام اندیشیم اول کندی شمرد عوام و غلام
 غصه لبیم محبت درین عیش نهانی دشت محبت دخی بو
 عیش نهانی بلدی مراد بود که اخبار سلوک در واسر الهیه دن
 دو نم اولوب بو باید تکلم ایدوب اما عوام الناس تصور و فہلند
 بکه سوء ظن ایدوب ضرریشدر لر دیو و ہم ایدردم حالیا محبت
 و حاکم بنی بو اخبار و اسرارده ایدکم و صورت مجازده سولیکم
 حقیقت ایدکن بیلدی ایل اولجاف عوام الناس دن غم قائمدر
 اهل عرض و لوق سرمقال قدر حالی بمنز الا اهل حال ای که از دفتر
 عشق این عقل موزی ای که که عشق دفترندن عقل این

جمع اولوب
 بعضی مانی
 فانی درین
 فانی درین

سید بولده رفت
 سفارسته در سه

او کوردر

او کوردر سن ترسم این نکته تحقیق نتوانی دانست قوردر
 بو نکته تحقیق ایلد بلکه قادر اولیه سن مراد بود که حکما و عقلا
 علم الله و الهیادین ادله عقلیه و کونوب سلوک و منابده ایلد حق
 بلدی غالب بود که تحقیق ایلد قادر اولی بیت حق دلیل علی ایلد
 بلکه بعید در قنقی دلیل و ارکه که منع دخل یوقی ییارد که
 نازد بکل از باغ جهان شراب کتور که کوثر کل ایلد جهان باغدن
 هر که عادت کردی با دخرانی دانست هر کس خزان یلنک نیما جلفند
 بلدی شرابدن مراد عسوی الهی و عبادت در عاقل اولان آگه قایم اولو
 عمره اعتماد نمز که ناگاه با داجل اسوب با دخران کی کل عمری فایه
 و بیت جو باغست باغ جهانی کر امن با سدا ز با دخرانی
 لطف سایش ما وقت مصلحت ندید انوک لطفی بزم راحت لغری مصلحت
 وقتی کورمدی و رنه از جانب عادات کفرانی دانست بو خرم جانمزدن
 کو کل تعلق بلدی مراد بزم عاشق ایدیزی بلدی مراد بود که مقتضای
 حکمت الهیه بوایش که شمردی بزم راحت اولیوب محبت طاعت
 اولوب اولوب زمان قلیله محبت بسبب ایلد ابدال با دراضه و اصل
 اولو بیت محبت بیاید مدنی نارد نما اید راحتی هر که او نید ظلمتی در
 حیوان کی رسد حافظ این کوهر منظوم که از طبع انکتخت حافظ
 بو کوهر منظومی که طبعدن قوردری اصف تربیت اصف ثانی
 اصف ثانی تربیتی اثری بلدی مراد بود که اهل فضل اولان کند فضله

مغروا و ایوب فضل حق فاش غیر ملک که **س** هر چند اترم
 نوشته چندین وقت از من فقیرنی حکمت حقیقت و بونده تنبه
 وارد که وزیر اولان ابل فضل تربیت و رعایت ایدوب صفای
 خاطر و بروب کندوسی دخی مدوح اول یعنی مدوح لسان قلم
 و مذکور افواه امم اول **بیت** بزرگیت بنزدیک ابل فضل کس
 مکر کس که **ک** بزرگ کرد اند **بیت** احسن باتفاق ملاحظت
 جهان گرفت سنگ حسنک ملاحظت و لطافت اتفاقی ایل جهان طوندی
 اری باتفاق جهان توان گرفت **بیت** ایل اتفاق ایل جهانی ملونق
 اولور و مراد بود که و تعاون و نواعلی بر و التوی حسب ایل صلاح
 اتفاق ایدوب جهان افرق طوثر و قوای روحانیه اتفاق ایدوب
 خواص بدنه ایل دولت دارین طوثر **بیت** باشاه عقل شکرش کرشوندی
 باتندر اتفاق جنبین هر جهان گرفت **بیت** افشای راز خلوت ما خواست **بیت**
 فاست و کرد لفظ لری نک فاعل شمع در حلی سبل التاراع یعنی نرم
 خلوتی تری اجق دیلدی شمع شکر خدا که سر دشو در زبان گرفت
 شکر الهه که کو کلنگ سرنی دنده طوندی یعنی حضرت خدا مرده بود که
 بز سبج نوده خلوت نده اند کعبادنی خلق دن کتم ایدر ایدک شمع دن
 خبری که بلندی و اول افشای راز ایدر **بیت** دگ حق تعالی انی سولمده
 که اخبارش بخدن در لا بد من کتمان الطاعات اذ بها ترجوا النجا
بیت ضیان که معصیت خویش میکن نویسهان بکن طاعت و عبادت

مجنین سهران **بیت** بخواست کل که دم زنده زنگ و بوی تو کل
 دیلدی که نفس ادره یعنی سوبلیه سنگ رنگ بویدن و زخیرت
 صبا بخشش و ردان گرفت **بیت** صا غیر تنن انوک سوزنی اغزده طوندی
 که اغزا جدر مدی که کل جلدی مراد بود که افشای ستر بارش در
 مفتی بلا به منتهی در **بیت** افشای سربار کناه غطدر منصور اول
 اول کناه ایل بردار اندیلر **بیت** زین انش نهفته که درسته مست بوکلر
 انش دن که بنم سمندر خورشید شعله ایست که در سمان گرفت
 بو مصرع خبر در کوشش بر شعله در که اسمانده طوندی حدیث قدسی
 سو جنبی که لاسعنی ارضی و لاسما و لایسعنی قلب عبدی المؤمن
 النقی النقی الورع قلب المؤمن متقی عرض اعظم دن اعظم در که مفر
 الهی و محل انش شوق در که اقیاب عالم **بیت** اندن بر شعله در **بیت**
 اقیاب نور مهر حق دن ایدر شوق و بات ظاهر اولم ذره زیور برا
 طوغی اقیاب اسوده بر کنار جو بر کار مر شدم کلمش کناره بر کار
 کبی ایدم دوران جو نقطه عاقبت در میان گرفت دوران نقطه
 کبی سنی عاقبت آورنده طوندی مراد بود که دنیا دار بخشد
 بونده راحت متموب محنت صبر ایدوب دار آخره وصول ایچون سعی
 انکه کر که تا نبرده مرغ میسر نمی شود مردان گرفت جان برار که کار
 ازان روز عشق ساغری خرمن سوخت اول کون نرا سقدی

آمین اولوب خیرین کثاره یولور ایله ساقی بیا که مار زرخ
 برده بر گرفت ای ساقی کل که مار یا کندن برده کنوردی و قالدر
 کار جراح خلوتیان باز در گرفت خلوتی که جراحی کور و نیرندی
 یعنی باندی مراد ظهور تجلید که اول مانده اهل خلوت اولنار که
 قلبی جراحی نورلنور رشوق و برجی نک ترغیب عبادت ایدیک
 محلی اولور ان شمع گرفت مرد که جهر بر فروخت اول بانی
 طوئیش یعنی سوندرلش شمع دخی و کور و یوز یا کاندردی
 وین پیر سال خورده خورده جوانی ز سر گرفت بویانش یعنی
 چوق یا شمش پیر بیکلی باشدن طوندی یعنی کور و تازه بیک
 اولدی مراد بود که قلبک نورخه انطفاکلش ایدیک کور و نیرندی
 و سالک اولان پیر رجعت عبادت و نشاط طاعت ایدیک جوان اولوب
 باز لندی اول سون دردی عشق که نفوی بولندن کنیدی
 وان لطف کرد و دوست که دشمن خذر گرفت اول لطفی ایلدی
 دوست که دشمن خذر طوندی مراد بود که عشق الدشول
 جذب صالک که زاهد خنک عاشق مشرب اولدی و اهل ظاهرا لک
 طریقت اولدی و دوست اول قدر اظهار صیانت ایلدی که
 دشمن بزدن خذر اید و سلفلا لزدن مایوس اولدی
 موجب قرینست جذب دوست حر زهر حفر عظم است
 زینها دازین عبارت شیرین دل فریب صافن بو طاعت کوکل

از غنوه داد عشق زینها دازین

الدیجی عبارتدن یعنی حفظ اید و انا اهل صفاغه کوی
 که بسته تو سخن در سر گرفت کانه سنگ بستک یعنی اغز
 سوزی شکرده طوندی یعنی سکر ابله قبلندی مراد بود که
 اسرار الهیه عزیز و شریف درانی نا ابلدن ستر فل و کثار اید
 بی قدر عالم **نظم** سخن کرجه خیال انکیر باشد جویر کوس حلال انکیر
 باشد عزیز است زبکی باقوت باره زیبایر نامید خوره فاه
 بارغی که خاطر ما خسته کرده بوده برغم بوی که بزم خاطر نری
 خسته انمش ایدی عجبی می خدا بفرساده و بر گرفت بر عیش نفس
 کوندردی حق تعالی که اول غمی کو تووردی و قالدردی غمدن
 مراد حق و صولی درو عشی نفس دن مراد مرشد کامل و در
 بود هر کاری اسناد و شواره برو اسناد را اول بدست آر
 هر سر و هر که برمه و خر شید حس می فروخت بر سر و قدر که اید و نشو
 حسن صانرا بدی چون تو در آمدنی کار در گرفت چون سن باجو
 کلدک غیری ایش اردن طوندی یعنی حسن صانعی ترک اندی
 مراد بود که هر حسن و کمال حسن الهی ظهور ایدیک بحوا اولور
 ایدلن کون کبی اول من ظهوری ماره لکه ذرجه قلمدی ظهوری
 زین قصه عشق هفت کنده فلاک بر صداست بوقصه عشق
 افلاک اید قیسی صدا ابله طولود و کوه نظربین که سخن مشغول
 نظری قصه اولان کور که سوزی مختصر طوندی مراد بود که عشق الد

بیان اعلی و بلند مرتبه در اما بطریقی که اولی بوی ادنی و قلیل
 طوثر **رایسی** سخن بستر سخندان بزرگوار بود. از آسمان سخن
 اهره خوار بود. سخن چونیک کور بهر اریست. یک سخن چونیک کوی
 هزار بود. حافظ نو این دعا ز کما موخت که تحت ای حافظ سن
 بود عاده ای که بدن او کرندک که تحت تقوی ز کرد شعرت را
 و بزرگرفت جابل و بار بنوایدن سنگ شعری و التونده طونده
 یعنی التون طرف ای چند قودی مراد کلامک احبا حقیقت و اسرار
 طریقت ایکن بیان و اهل تحت یارا و لانانی حزر جان قلدر غن
ایضا بلبلای برک کلی خوش رنگ در منقار داشت. بر بلبل
 بر خوش رنگ کل میرا عن پور تنه طوندی. و اندران برک
 و تو خوش خاله و زار داشت. اول از فاد و نیت ده خوشو
 زار و ناله لری و ارایدی گفتش در عین وصل ناله و فریاد
 دیدم اول بلبله عین وصلنده سن ناله و فریاد ندر. گفت ما را جلف
 معشوق درین کار داشت. دیدم معشوق نازی وصال نفسی
 بزی بواشده طونده بلبلدن مراد ساک عاشق در و برک
 کلدن مراد وصول الی الله دن حاصل اولان حصه در لاجرم
 بر عاشق در که واصل ایکن نالان کسته کبی خوش ناله لراید **ایدی**
 پس سوال وارد اولدی که عاشق واصل ده بوناله و فریاد ندر اول
 عاشق صوبدن جواب باصوات اولدی که تغز و لیرای حفرت

حق تعالی

حق تعالی به عاشق واصل ایکن **ایدی** فریاد ندر **ایدی**
 عاشق صادق نولا فریاد و افغان ایله **ایدی** شیوه فغان عاشق نالان **ایدی**
 یار واصل در اگر چه خوف بحر و فکر قهر کوز لریان ابد و بن
 بغنی بریان ایدر **ایدی** یار گزشت با ما جای اعتراض یار اگر بزمه
 او نور مدی ایسه اعتراض بوی دکلدز پادشاه کامر داشت
 از کدایان عار داشت پادشاه کامر اندر کدالردن عار طوندی
 بوندن مراد عظمت کیرای حمرت حق بیاندر **ایدی**
 ارزوی صحبت نه نیست از داب کدایک نظر از ناه کویا
 کدایان را بس است در نمی گیر نیاز و ناز ما با حسن دوست
 اثراتم بزم نیاز و ناز مرد دوست حسنه حرم ان گزناز بیان
 تحت بر خوردار داشت حرم اول که که نازنین لردن
 نصیلو تحت طوندی مراد بود که بزم نیاز و ناز مراد اول
 حضرت تاثیر لایق دکلدز مکر حضرت خدا فضل و رحمت عشاء
 ایدر **ایدی** و ما توافق و صل الیه منا و یحب بلطقه
 الداعی خیزتا بر ملک ان نقاش جا و افغان کیم قالدق
 یو قرونا و نقاشک قلمی اوزره جان معلوم کین همه نقشی
 عجب بر کردش بر کار داشت که بود کل عجب نقشی بر کار
 دو شنده طوندی یعنی بود کل نقوش عجب نقشی اندی بوندن
 مراد عجایب صنع حق بیان و استحساندر **ایدی** بود کل نقاد **ایدی**

که یورین. نقاش همان بردار اول رب مصور که میرد راه عشق
فکر بر نای مکن اگر عشق یولنگ میری ایک بعدا ملک
فکری اتمه. شیخ صنعان خرقه رهن خانه خمار داشت
شیخ صنعان خرقه خمر صابخی اوینه رهن طوتدی یعنی
بوکاردن عارانیوب بزنا ملغی اختیار اندی ---
عشق ناموس صدیکد یکرند. هر دیکر جای جمع می نشوند
وقت آن شیرین قلندر خوش که در اطور سیر اول شیرین
قلندر که وقتی خوش که سیر طور لرزنده. ذکر و تسبیح ملک
در خلقه زنار داشت. ذکر و تسبیح ملکی زنار حلقه سنده
طوتدی مراد بود که اهل کسوت صورتند اولیوب
ملا میه مشهور پیشین ذکر و تسبیح اولان ریادن بیاد
باک در **بخت** سیر و سلوک آنکه بود باک زریانیکت وقت
نیکش بدید خدا چشم حافظ ریر بام نصران حوری گشت
حافظک کوزی اول حوری طبیعت محبوب که کوشک طایف
التنه دروغی و بنات حری حکمها الانهار داشت. خاتجی
من خنهای الانهار که رکن طوتدی قهر و آدینه راسی اناندر که دکلور
قوی و خواص انده مظاہر و مشاہد حضرت حق در کانه مسکن حق در
و بوقینک لنده حافظک عینی با علق ابله نه جسد بعینه لاندن آب
جاری اولور و بونده بنیه وار در که حق تعالی ای چون جاری اولان کور
نهی

یانی نه جنت کی عزیز و شرفی در **شمار** دیدی که بار جزیره و ستم نشنا
دیدی لفظک مفعولی اندن اشعه اولان جمله در اخره دک و نداشت
لفظک فاعلی ضمیر مستر در راجع ریاره و مفعولی جزیره ستم در ...
بشکت عهد و زخم مایه غم نداشت. بشکت لفظک فاعلی دخی راجع در ریاره
خبر بار در و مفعولی عهد در و نداشت لفظک فاعلی دخی بار در و مفعولی
وزخم مایه غم در بونده مراد یاردن نفس در و خطاب حضرت خدا یور
و مشکلم اولان روح در و عقل در و عهد مراد عالم ارواح ده اولان عهد
یس روح و عقل حق تعالی حضرتنه خطاب ایدوب دیر لور کور دک بار ب
بره عالم ارواح ده بار اولان و بدن مرکبه سواد اولان نفس نظام جور
و ستم باشند خیری کار طوتدی و عهد قدیمی صیدی بترم غمزدن غم زدگی
نفس ادا قنعت نفسی با سیر نتمه من المال یکفینی الی یوم یکفینی
وان هی لم تنفع فتلک معصیه. اجبت بها بالمال و الغفل و الدین ...
بارب مکبرش ار جدل و **بکبوتر** ترم یارب طوتدی اول یاری اگر چه
کو کرجن کی کوکلی **بکشد** گشت و غرت صید مرم نداشت اوج
فعلک فاعلی لری غیر مستر لری در که یاره راجع در واکي اولکی فعلک
مفعولی دل جو کبوترم در تنازع طریق ابله او جنبی فعلک مفعولی
غرت صید مرم در یعنی اول باره کبوتر کی کوکلی دو سردی و قیل الله
و صید غرت مرمن طوتدی مراد بود که یارب نفسی عذاب نتمه اگر چه
حرم خنکده اولان قلک غرتن بلایک اندی **قطع** دل بحر حرم

محرم و هم محرم است محرم از جنس صید محرم سد حرام نفس من آخر
 نیک ندانی بدست عفو تو جرم و لیک از در رب الانام بر من جفا
 ز خفت من آمد و گریه بازیم اوزرم جفا بستم بخمدن کلدی بوخت
 حاشا که رسم لطف و طریف کردم ندانست حاشا که لطف سنی و کرم طریف
 طومش اولابونده یاردن مراد حضرت خدا که شانی عطا دارا شایسته
 شوم طالمه و بدخت منعدی در پ بر به از حق برسد محض عطا و
 هر بلای که من رگسز از نفس نیست با این همه بر آنکه خوری کشید از و
 بود و کلی ایله اول که خور لقی جلدی اول یاردن بر جا که رفت حاج
 کشش محرم ندانست هر بره که کند هیچ که انی محرم طومند
 یعنی حرمت اندی بود و کلیدن مراد اندن لطف کن صادر المقد
 بس هر که بوجه ایله اول اندن خور لقی جکیه که عبودیت و عباد
 انیمه و لله الغه و لرسوله و المؤمنین حبیه عزیز و محترم اولما ز
 ساقی بیا باده و باید مدعی بگوید ای ساقی کتور سرای و مدعی ردی
 انکار ممکن چنین جام جم ندانست بزه انکار آنکه که بونک کبی قدح
 حکم یوق ایله ساقی دن مراد مرار معلوم اولاند و باده دن
 مراد عشق الهی و مدعی دن مراد دشمنی و قدح دن مراد قلب
 قلب صافی و زبس دشمنی و یک کو که بزه انکار آنکه که بونک کبی قدح
 جم طومند و مالک دخی او نمشد کدای دلت مختم می شمارم
 صفای دیش جام جم می شمارم هر راه که بگردم بر تو که کدای که انک

قبوی

قبوی حریم نامندی سکین برید وادی و ره در محرم ندانست
 سکین کدی دری بعضی قطع بر به ایله دی و یولی حریم ایلمندی
 بونده مراد شول سالکدر که قطع مافا آیدوب و وصول الی الله حاصل
 ایتمه که تحرن و تحسراید توله کرمانم طومند سالک محروم اولان
 یکدر ربیک گره اندن ناکر مراد اولان ساقی بر تو کوی سعادت
 مدعی ای حافظ ایلت من سعادت طومنی که مدعی بیجوش نبر نمود
 و خبر نیزیم ندانست بیج انوک نری اولیوب و خبر دخی طومند
 یعنی نردن خبری یوق ایله بوندن مراد علم و فصاحت و فضل
 ایله سعادت ایکن ذکر ایدوب انوک چون شکر اید بیت بعلم کوش
 ز عریان تنی مکش کسب که جرم میوه جوی توله نیز برست ایجاد
 ره رفت روز مرا نور نما ندست سنگ یوز گزیم که نوزده نور فلما شد
 وز عمر مرا جز شبیه بجور نما ندست عمر دن با که قوه کو کبچم دن غیری
 فلما شد بوندن مراد بدن فیلندن جان خطا بدر که چون افتا
 روح غایب اولان بدن کونک نوری فلما زلا جرم عمر دن قوه کو کبچم دن
 غیری فلما ز بعضی وقت مظلم اولور سن پیشین عبادت انک کر کرد
بیت بید هر آنکه ز مادر بزاد باید عبادت گرفتن برات
 شکام و دایع نوز بس کریم که کردم سنگ و دایع فتنه جوق اغلند
 دور از رخ نوز چشم مرا نور نما ندست سنگ خلدن اراق بنم کورم
 نور فلما شد بوندن دخی مراد جود بدن طرفدن روم خطا بدر

که درین و راع ایدوب کیدجک بن جوق اعزلن سنگ زک مغارقتن
که کوزیدن نورقلز فی الواقع روح بدیدن مفارقت اندکده کوزیدن
پاس تا قوتی نورفالور و بوندن بر مراد عالمک فکاس و روکل اشغال
بیان ایدرت خوشست قصر ضات و نکازانه عز و لی چه سود که کیش
خراب خواهد کرده می رفت خیال توز چشم من و می گفت کیدر ایدر
سنگ خالک بنم کوزیدن و دیر ایدر بیات ازین گوشه که معورمانند
مقول قول بومضاع در مراد روکل سان حال ایلکه کلا من حکایتد که
چون روح کوزیدن کیده بو گوشه خراب اولور جانرا بسود و غنیمت
این فرقت از تنست با و یکد صلتست وصل ترا جل از سرم
همی داشت سنگ وصلک اجلی نیم پلنمدن اراق طونرا ایدر از بجز تو
کنون دور نمافدست سنگ بجز که دولتدن شمردی اراق فالمد
فی الواقع مادام که روح بدنه متعلق و منوصل اوله اجل و موت بوندن
بعید اولور چون چون مفارقت اقل اصل قریب اولور روح و قوتدن
موت متلازمان در بونده تنبیه واردر که بجز دوست موی اسان ایدر
یعنی دوست بجزی موندن اصعب است عاشقانرا امر که جان کران
نه چندان مسکست یک بجز جانان از ترک جان مشکا ترست
نزدیک شدن دم که قریب نو بگوید یقین اولدی اولی دم که سنگ فیکد
دور از درت ان خسته و سبجور نمافدست سنگ قبوکدن اراق اوله
خسته و سبجور قالمشد یعنی اولامشد در نهان شد روز و وصل یار

ونام

ونام بجز بیدار شد کجایی ای اجل کاسباب مرگین میماند من بیدار
ار قدم رنج کند دوست من بعد فایده اگر قدم رنج ایدر دوست
کز جان رمقی در تن رنجور نمافدست رمق بقیه جانف در یعنی جانن
بر بقیه خسته تنه قالمشد مراد بود که چون اجل پره اجبا و اطباء فایده
دکدر چون اجل دامن کسی گیرد دست او بر نمی تواند پیچید در بجز تو
چشم مرا کرایب نمافد سنگ بجز کیده اگر نیم کوزیده صوفالمیه یعنی غلقدن
آب تمام اوله کوزیده خون جگری ریز که معذور نمافدست دی کوزیده جگری
دو که که معذور قالمشد ماطالسا ابراق و می بالین سنگا و سبل
علی الحذب مالحاجه ان تهرقه من بدنی مهلا فانا اهرقه من العین
حیرت مرا جاره بجز ان تو لیکن جردر پاک سنگ فراقک یارسی ما چون
جبهنتوان کرد که معذور نمافدست لفظ چون اماله ایلدر یعنی نیجه
جراتمکه اولور که قدرت قلماشد در بیجا رخت را بجز از خبرد و است
حیرت دوا من درد که مرا نیست حافظ زخم کر کرینه برداشت بخند
حافظ عمدن غلقدن فارغ اولدی کولکه ماتم زده راداعبه سور
نمافدست ماتم زده بید و کون باعش دکر قلماشد مراد موت ملاحظه
ترک سورالکه تنبیه در بهر بندت نیست و اعظ دیده کریم میکنم
از برای مردن خود قصد ماتم میکنم و ذکر کرده مردم چشم نمافدست
اعلمقدن کوزم بیک قاده مستغرق در به بین در طلبت حال من نیست
کوز که سنگ بلکده بنم حالم بجز در مراد بود که مردم چشم غرق دم اولدی

در این طلب چون در که وصول طلب شدید سزاوارتر نگه دارید و بستر
 نادر و دل خوش شود بجه سال را می نهند از فال بحال بیا و لعل تو
 بی چشم نیست میگویند سنگ بنگ بادی ایله شرب کبی مست کور سر
 ز جام غم می لعلی که می خورم خوش غم قد صدن لعل شرب که ایچم فاند
 لعلدن مراد بطون کلام و سرار الهیه در چشم مست دن ظهور نجلی
 بس سالک سرار الهیه بود ایدوب اما نجلی او لمیو بستر او بجای عشق
 مکر او و لوریت لعل با بک باده کرس لب میگویند نوش باده کم ایدم هر
 فاند و لور بکانه مشرق سر کوی توافقت طلعت تو سنگ محاکک بی مشرق
 یوز که کوشی اگر طلوع کند طالع هم با یوست اگر طلوع ایدر طلوع بکار
 سر کوبدن مراد جناب الهیه و افتاب طلعتدن مراد نجلی کفص در
 حون سالک فیض نجلی حاصل اوله سعادت طالع دریت حرم ان چشمی که هر
 شب نظر بر روی تست شادمان ان سر که هر دم درد ما غش بوی تست
 حکایت لبش برین حدیث قرادست حکایت میندا در مضاف در لبش
 حدیث فزه حدیث فریاد خبری در یعنی شرنیک بر حکایت فرهادک
 سوزید که فزه دانی سوزید مراد بود که من احب شیا اکثر ذکره حبیبی
 عاشق ذکر لب بار در شکر طره لبی مقام مجنونست لبز نک صای
 بوکلی مجنون که قافی در مراد بود که عاشق مقامی زلف نکارد
 و غیب پیوند در دلم که قدت هم سرود بگوست کو کلمه آره که فکر
 سرود بگوئی در قدن مراد استواء استواء الهی در که قلبی فرور مایل

و مجذوب بادی سخن بگو که کلامت لطیف و موزونست سوز سوز
 که کلامت لطیف و موزون و ندر سوزون مراد اسارت الهی در و فتح
 فضل در که محبوب و خوبدیت خوب رو باید نکو خلق و نکو گفتار هم
 ترانکه کار کسی مانند که او بود در دباد بجان راضی ریان ساقی
 شراب دوزن جان بر راحت ابرش در ساقی کر رخ خاطر از جو
 دور کرد نیست خاطر مرض ملک دور نکجی رند در و باده دن مر
 غلبان عشق در که اول منوی او بجای جود و زما ندانی فراموش
 اندر ب راحت و بریت می بده ساقی که بانی خود شوم ناغم ندارم
 از جود دوران از ان زمان که ز چشم گرفت رو در بر اول زمانه که
 کوز مدن بکند عشرت عزیز رود ارامق مناسنه و ابرو را ز کرس
 و عشرت مناسنه کلو ر بونده مناسنه اوله معانی را بعد در کنار
 داس می برز رود چرخ نیست بنم بایم و انکم طلوع در چرخون ارماعند
 بوندن مراد فراتک شدن بیاند در نقد ز قناره کلاشی فی ثانی امری
 الغراف چگونه شاد شود اندرون غمگیم بنجسه ساد او نور بنم علوا بحم
 با اختیار که از اختیار ببرد نیست اختیار اوله مصرع اوله مرفوعه را اختیار
 ثانی قدرت مناسنه در یعنی قدریدن خارج در مراد کند و عجزی بی
 و حضرت حقه تسلیم اظهار در دست ما چونست غنا ارادی
 بگو خستیم ناگرم اوجه میکنند بخودی طلب بار میکنند قطنی خود لوفن
 یار طلبین ایدر حافظ جو مقلد که طلبکار کج فاد نیست بر نفس کج

قرون طلبکار را که در مراد کند عمارت و جناب و در سبک عظمی بیاید
 لایحه ای عظام و اولیا کرام طلبکار را و لدغی حضرتان احاد است و اولی
 در سبک عظمی من دو صفت چه خیال است که در خاک درت نقش شاف
 شایسته می بینم **انسان مردم دیده** ماجر برقت ماطر نیست بنم کورم بیکر سنگ
 بوز کند غیری به ماطر دکلدر مردم دیده دن مراد عین عبرت ابد نظر اید و
 بر نشسته مشاهده حق اید و ب مردم اولان بوبله انک کر کرد
 کر پر شود جهان همه از ماه منظران و انده لست نظر بلوغا الی غیر سواک
 دل سرگشته غیر تو ذکر نیست بزم بانی و نوش کوکله سنگ غیری ذکر دکلدر
 ذکر بونده ذکر دند زخم وال ایلد اکنه در **نه** هر وقت بیار خاطر ای که خود
 هرگز نمی کردی خواموش عاشق مفلس اگر قلبش کر نشاز عاشق مفلس
 اگر قلب قلبش نشاز اندی ایت مکش عیب که بر ز قدر روان قادر نیست انی
 عیب که کج نفقه قادر دکلدر مراد عاشق فقیر که حضرت حق نشاز اید بکل نشسته
 یوسف ایدکن بیاند **بیت** کرمه شناعی جوق اولان ایدر و صله دامن عاشک
 جاندر مساعی انه شیء قلیل انکم احرام طواف حرمتی بندد بنم کوزم بانی
 سنگ در مک طوافی احرام با غلیر کرمه از خون دل پیش دی طاهر بیت اگر ص
 یاره یو کوکله فاشن بر دم طاهر دکلدر آثار اعمال تلوث و ریایا و ایدکن بیاند
 کل انما بشر شیخ با فیه صبیح در دن صاف اولمقدن ظاهر اولور **قطعه** پاک
 کردن خانه دل قادر اید شاید معنی دارد چون توصورت را بیارایش دل
 کی نماند شاید معنی رذ عاقبت درت بران سر و بلندت برسد عاقبت ال

سنگ

سنگ سر و بلند که ایدر شور بر کرد در طلب است ارفا حیرت
 سنگ طلبیده معنی قاصر دکلدر مراد عالی الهی من الایان حبیبه و حق
 المرء بطینر عینه مقتضای بنج و من طلب و جد و جد موجب عینه عالی است اولان
 ایل بیان اولور و جانانه و اصل و اصل و مرادی حاصل اولور
 بقدر **الکون** نکست المعالی و من طلب العلی سهر السالی **بیت**
 سر و عالی همنا اولغی ایجوف اولدی بلند اهل للرائی قدما ره نشیند
 از روان بخشی عیسی نریم پیش تو دم عیسی نک جان غلشدن نفس
 اورمزم سنگا و مکده زانکه در روح فرا بس جویت ماهر بیت
 زیرا جان ارتور مقده سنگا لیک کی ماهر یو قدر مراد بودر کاغذا
 جان دکلدر بیکه انو کله تحصیل مرا تبه در **بیت** هنر رساندن جانست
 باید نو که عرفان نه جانکه هست دون وجود هر حیوان من که در **بیت**
 سودای نو آهی بزم بن که سنگ سودا کاشنده بر آه اورمزم
 کی توان گفت که برداغ دلم صابر نیست قجن دیکلا و لور که داغ بنم
 کوکله صابر دکلدر مراد کند کلا بل صبر دکن بیاند و صبری مدح در
بیت بغایت صبر محمود دست از ان رو خدا فرمود بعلم العباد بقو
 بسته دام نفس باد جو مرغ و حشی قفس غنک با غلشن و لسون
 و حشی قفس کبی طایر سوره که کرد در طلبیت طایر نیست سوره قوش
 یعنی جیر تلخ سنگ طلبیده او جی کلا اید بوندن مراد طالب حق المین

مردم اولوب دعا علیه فایده محقق ایدکن یا ندرو
طالب قدری مطلوبیک مرتبه حسنی ایدکن ذکر در که قیمه الم
ماجب را در خانه غم بودن از بهت دون باشد اندردن
بخت اسرار تو چون باشد بر هر چه می لرزی می دان که همان از
زان روی دل عاشق از عرش فرودن باشد روز اول که
سز زلف تو دیدم گفتم اول کونده که سنگ زلف کنی کوردم دیدم
که در پاشی این سلسله را از نیست که یوزنجیر که بر پاشی
افرو بود مراد روح است بر یکم کونده غیب پیوسته تعلق
ایدوب و یونکذانی و صفائی و حب و مصنوعانی فی غایت
ایدکن فهم ایدوب از عیان اندکن بیان ایدوب ای خدا رتی نه
جز تو گشت درد و عالم جز تو تک موجود نیست سر پیوند تو
تنها نه دل حافظ راست سا که اتصال سودگی با کوز حافظ
کو کله دکلر کیست آنکس که سر پیوند تو در خاطر نیست
کید را اول کسی که سا که اتصال پیوسته آنک خاطر نه دکلر پیوندن
مراد علم تصوفک غایتن بیان در که وصول الی الله در پس بومطلب
بر طالبیک مطلوبی در بلکه اول همان بود در جهانده که هر عاشق
طو تر بر دست معشوق نمونک سودگی بر در و لیکن سودگی
راست راه عشق که پیچش گناه نیست بر یولدر عشق

یولی

یولی که هیچ که گناه بود بر بعضی محرم نیست
واقع اولمشدز و آنجا که جز آن که جان بسیار زند جان نیست
اول پرده جان اصغر لمقدن غیری جان بود در دایره
طریق عشق نهایت بولم دین جان و پر ملک بتدرا که بود
انتها مراد سیر فی الله مساوی دکلر ایدکن بیان در پستی برادر
فی نهایت در کشت بر رانجه می رس با به مایست ما را منع عقل
ترسان و می بیان بزی عقل منع ابله قور قتمه و شراب کنور
کان شحنه در ولایت در ولایت ما هیچ کاره نیست لفظ
کارده اولان ثانیافت و نسبت ایچون در یعنی اول صوباشاک
بزم ولا یتمزده هیچ این لایق دکلر و هیچ این نسبت و لنور
دکلر عقل دن مراد عقل معاشد که اول عشق الهی دن منع اید
مطلب دنیا به امر ایدر عاشق صادق لرو طالب محقق دلالت
حکم ایده مز لر عقل معاشش اندر معزول و زلف از پیر جهان دیده
کردم سوال بر معیشت زمال و بضاعت چه سرمایه سازم
که سودی دهد گفت کری توانی یافتی در فزناعت هر دم که دل
بعشق دبی خوش می بود بر دم که عشقه کوکل و پره سن اولدم
خوشدم ایچم اولوز در کار خیر هیچ استخاره حاجت نیست خبر
استخاره حاجت بود در استخاره برایت شروع انکدر له خبری در
شمری در دیونفال ایدوب خیر و اختیاری طلب آنکه در

چاره نیست نسبی

مراد بود که عشق الهی و طلب حضرت خیر محض را نوجون است
 آنکه حاجت یو قدر رس خیر لوانه شروع دلیجک توقف
 و استخاریه حاجت یو قدر **بیت** مافی بیانه باده چه جای نفکرت
 در کار خیر حاجت هیچ استخاریه نیست ارچشم خود پیرس
 ما را که می کشد آکنجی که لفظی که هم در و لفظ کشد هم کاف
 ابد غری در کشن لفظن فصل مناسعد ریغی کند
 کوزدن صور که بزی کم اولد رر جانکاه طالع و جرم
 ستاره نیست ای جان طالع کنایه و لیدرک
 جری یو قدر چشم من مراد عین در و عین لفظک
 معانی ذات شیء در یعنی هو الذی بحی و یحیت
 صبحه امانت حضرت حق که رهن ذات الله
 بلاکی یم و تاء شیر حضرت حقن بیاورم
 طالع ولادت و کو که اسناد اتمزم **بیت** تاثیر از حفت
 نه از طالع و نجوم بافتاب جای ظهور ستاره نیست
 رویش چشم پاک توان دیدن چون هلال انوک
 بوزنی بالی کوزا یک کور ملک اولور هلال کبی
 هر دپده جای جلوه آن ماه **پاره نیست**
 هر کوز اول ماه یارک

یارک جلوه می دهد مراد بود که بجای حال خفه نطافت کرد رنده کم جوا که کند و می
 دیر **بیت** غل در است زدم کا هل طریقت کوبنده پاک شورا و لو پس رده
 بر آن پاک اند از فرصت شمر طریقه رندی که این نشان فرصت صای بندک
 طریقه سن که بونشان چون راه کج بر حوکس انگار نیست دینه یو کبی
 هر که به انگاره و کله مراد رنده کدن اعانه ناظر او محبوب احلاص اربعات
 ایدوب ترک ربا انگار اما علل آ و فیه شایسته من الزبا موجب ریختن دقایق
 وار در هر که ای ادر که اید **بیت** کس افر نشد ز منوزده آن نور شربت
 این که هر حوکس انگار نیست گرفتند نو کرب و حافظان باجمعی اثر اغدی سکا
 حافظان اغدی صبح و جهل خیر آن دم که کم از سنگ خار نیست او کو ملک
 خیر این که شک خار و دن کله مراد می طبدن نفس در زیر اکا صلی سبی
 و کبدن نفس مراد ایدر ریغی نفس شویله برک و فایده در که اکاری و طایر زاری
 هر که اول **پاره** فریاد این نفس که خربد نکند یکدوره نیکی عن و خود
 نشاند از بهر فساد اعمای دارد از بهر صلاح خط که کند و **پاره** ساقا اعی
 مبارک باد ای ساقی بزم کلمی مبارک اولسون سکا و آن مواعید گاهیه کردی
 مراد از یاد اول و عدد که ایدر کمنه حاکم کدن مراد ساقین مراد اعلی
 اولاد شوق و حالت و بر سر شد که که که بیعت فلند فده چون ارشاد و خنسل
 فیهض و عده غمش اید چون رفقا کلا کندی و عبادت مشغول اولوب و ریغی
 ایچون خلوتده اولوب بر شاد و دل فارغ اولش ایدی لاجرم عبد کلچک
 مرید صادق و طالب عاشق اکا دعا مکتوب و عده برین تذکر ایدوب

طلب ارشاد ایدر شکستم که درین مدت ایام فراق عجبده بین که بوابام طرف
 متشنده بر کفری ز حریفان دل و دل میداد کتو کتو شوال چقدر دل کوکلی که
 سکا کوکل و بر و بر مراد زمانه اعکافد لند و عبا و تده مشغول اولوب مریدون
 فلن و غالیه فل اوله غندن نکابت ایدر کبی طلب و غبت اتمکدر برسان
 سیدیکه دوزر زرا کو بر آی خطاب سانی به در یعنی ارشاد از مچو غنی فزی بولند
 یعنی خدمت به بکلائی که دی طشده دوزر زدن شایر و شایر مراد غنی
 الکهای و شوق و قات در شینج قند و بندن حلال و بیدی شادی مجلسیان و در قدم
 مقدمت اهل مجلس شاد بونی سنگ متذکر خدمتده در جای غم یاد هر آن
 دل که خطا اهد شاد و تیرا اولسون اول کوکل که سنی شاد استمره مراد شوق
 و خالت ظهوری مرید طایبک سروری ایدر کمن بیاند و آذ اسنمن عثمان
 اولمق ایچون دعای علیه دیوالاف مست غنی اولمق کوکل غم دینا علی اوله **ریت**
 ریشو سخن نو باده کن خوش ناجله کنی فراموش شکر ایزد که ازین باد و آن چند
 نیافت نیافت لطف تو ناعلی شکر الله که بوجو آن بلندگ کوک بولدی یعنی
 اولدی بوسن سمن و کل و شمشاد و خطاب بوند و دی دوزر زدن سمن
 سمن و سر و کل و شمشاد که بوسن آن مراد شینج خلونده و فراعده اولوب
 مرید که احوال سبب اولدی و بیکر **ریت** حجت کلین ذات نو سبز و حدن
 باد میان باغ سلامت چنانکه فضل بهار چشم به و در کزین فزوق خوش بار
 آورده فقط چشم به دور جزه و عابد در آورده لطفک ناعلی طالع و اکا
 اولاند بر مرکوز راغ اولسون که بویربن لطفک که در کتور دی حال نامور

درین مدت ایام فراق عجبده بین که بوابام طرف
 متشنده بر کفری ز حریفان دل و دل میداد کتو کتو شوال چقدر دل کوکلی که
 سکا کوکل و بر و بر مراد زمانه اعکافد لند و عبا و تده مشغول اولوب مریدون
 فلن و غالیه فل اوله غندن نکابت ایدر کبی طلب و غبت اتمکدر برسان
 سیدیکه دوزر زرا کو بر آی خطاب سانی به در یعنی ارشاد از مچو غنی فزی بولند
 یعنی خدمت به بکلائی که دی طشده دوزر زدن شایر و شایر مراد غنی
 الکهای و شوق و قات در شینج قند و بندن حلال و بیدی شادی مجلسیان و در قدم
 مقدمت اهل مجلس شاد بونی سنگ متذکر خدمتده در جای غم یاد هر آن
 دل که خطا اهد شاد و تیرا اولسون اول کوکل که سنی شاد استمره مراد شوق
 و خالت ظهوری مرید طایبک سروری ایدر کمن بیاند و آذ اسنمن عثمان
 اولمق ایچون دعای علیه دیوالاف مست غنی اولمق کوکل غم دینا علی اوله **ریت**
 ریشو سخن نو باده کن خوش ناجله کنی فراموش شکر ایزد که ازین باد و آن چند
 نیافت نیافت لطف تو ناعلی شکر الله که بوجو آن بلندگ کوک بولدی یعنی
 اولدی بوسن سمن و کل و شمشاد و خطاب بوند و دی دوزر زدن سمن
 سمن و سر و کل و شمشاد که بوسن آن مراد شینج خلونده و فراعده اولوب
 مرید که احوال سبب اولدی و بیکر **ریت** حجت کلین ذات نو سبز و حدن
 باد میان باغ سلامت چنانکه فضل بهار چشم به و در کزین فزوق خوش بار
 آورده فقط چشم به دور جزه و عابد در آورده لطفک ناعلی طالع و اکا
 اولاند بر مرکوز راغ اولسون که بویربن لطفک که در کتور دی حال نامور

نامور دولت باز زادت دولت خالد معکوفدر سنگ نامدار خالک
 واندون بدو وغان بینی قری دو کتک مراد حبت الکهای بچرم و بچونه حبیبو قیم
 ونا و آرا اولوب وابتدا و طالب حدیث بنوی مویبخی از یه اوله و غین
 بیاند **ریت** نو بود تامن روزی که من نبودم کم کشته بودم از خود غنی توره
 غنوم رسول الله عم بیورش ان الی تعالی خلق الخلق فی طایفه ثم ریش
 علیهم من توره فن اصحابه فکف فدا صندی ومن اعطاء فدا غنی حافظ
 از دست من صحبت این کشته یونج ای حافظ الدن و میره و کیدر مره یونج
 کبی صحبتی ورنه طوفان حوادث بند و نیادت بحسب حوادث طوفانی الزکیر
 بنیاد که مراد یونج کندن ششور بیدر شکم بوفرو دینا بره بیان اولمشدر
 با خود طریقت در لاجرم شریعت و طریقت ایچند اولان حوادث و فاد
 طوفانندن ملائمتده اولور و نیاد وین که ایمان و اسلامدر سالم اولوب
 ایقانه مسلم اولور **ریت** می شوم غرق درین و رط بکوبید کامت کشتی یونج
 که در هر کله طوفانم **اوله ایضا** شنیده لم سخن خوش که پیر یونان گفت استغفر
 خوش سنور که پیر کنعان یعنی بقیع علی السلام بدی فراقی بآرنا ان میکنده
 بتوان گفت بار فراقی اینغز که دیکه کوچ بند مراد فراقی بارون حضرت حندن
 دورا و لغز که عالم الکهای در روح انسانیه حضرت عذرتب الکهایده ایدی بنجی
 دور و عاشق اولان دیو کاز و در و برالم و زار اولدی اول فرقتند **ریت**
 یکدم نشد که از غم بچون رفانزدل سبب با بنامد و فریادها زلفت حدیث
 حول قیامت که گفت واعظ شهر قیامت غور نوی حدیثی که در کتور دی

منظور مراد اوله مذکور اولان کت و لطفک معذ
 مراد باغ غنی و در و سمن
 فراقی که اولان کت لطف
 معذ و سمن استدر

مناجیت که از روزگار بچران گفت بر کتا بند که چو آن گشتند دیدی مراد
بود که حضرت همدن منافقت ای همدن قیامت است در **بیت** فراق یار دیدم
نشانش گفتم از دوزخ معاذ الله هلا گفتم که دوزخ زان نشان باشد و گو
وصلت حق و اصل قلش اول همدن میامند که اکا غم او **بیت** دیدم مراد
حساب مال ایدوب و صلیحون او کش چون دیدی واعظ و صلحون اول همدن
او غم نشان بار کس کرده از که پرسم باز سفر اینش یار نشان گفتم
صوم کرد و هر چه گشت بر بر صبا پریشان گفتم هر نه دیدی ای صبا پیکر
ویدی مراد سو اعلی یادون آفریده کیدن یار در که فرقی بی اطمینان و فرقی بی اطمینان
استمر حین او که نشان از دوزخ بیک غایتی رسید که نوبت سو گاه چن
حال و گاه خلاف خبر **بیت** بار آنکه یک یک از من میباید جدا شدند کس
و قوف نیست که هر یک جدا شدند غم گه بی سال خورده دفع کسند ای کس
خیل اینش یعنی ای کس شراب اید دفع ایند که غم خوش و اینست کس پر و فقا
گفت که کس کل خوش گفتک غم بود که آنچه فوج دیدی مراد غم که نه دن معای
فری در و شراب که نه دن مراد نوبه اید طلب معی رحمت از به در و لایب اید
اعتماد فضل لم یزلب در و پیر و صفایان مراد عمل صلا و بند مصالها اید در
نظم خوشدیشی ازین جای خواب بعد از ایدش جو اغردی خواب گفت با تو
چه کرد ای شکوت گفت چون شد در صام کار سخت رحمتش آمد بر ایجا
کیم پس بچشد از کرم یکبار که کیم فغان که آن نامهربان دشمن دوست
نامهربان لغتی و دشمن دوست لغتی و صفت کیمی در وصف آن مراد یعنی

یعنی فغان که اول ای که سفتنزد و دشمن دوستی و برترک صحبت یار آن خود
چه آسان گفت کند و باران به صحنی نرگینی آسان دیدی یعنی یار آن صحبتی
شکر آسان اید ایلدی مراد اول همدن نفس در که روح است آن به و قوای
بدنیت که محبوب در و مصیبت جدا ایدوب بونله عذاب ایدر که اقدام اید
به شفقت در و شیطانی دوست و دشمن و دشمن دوستی بر انقش شهرت
سبی اید روحی و قوای سر اید **بیت** مستم آنکه یار کرد در ملک سلیمان
که خاتم راز دست و یونش حوش بستان به منو مقام رضا بعد ازین شکر
یعنی بکامین بعد رضا مقام شده اولی و رفیق سکون قلن کرک دل بدر
و نوحه کرد و شرک روان گفت که سکر در که حوا ایلدی و شرک در که قلدی
مراد ی طبع در حضرت همدن چو قلن در دلهای اید عاقل و اولاد یار
شرک اید فضایه رضا و برپ میال اولاد ن شکایت است کرک **بیت** همدن
چه نمکونه اولان عالم و قاضی لایق اولاد که اوله فضایه را فنی کرک **بیت**
مرن کر چه مراد و در دبلد و کم اوده و اعتماد قلدی کر چه مراد اوزره
سرسره دی که این سخن بمنش باد با بکمان گفت که بوسوزی فقه و غنیل
اید بل بکمان دیدی مراد باد و دولت دنیا و عجز زوفا در که هر بری بی
بنا در بونده اعتماد قلن عطا در **بیت** چه باد و زنده است جهان اید
هر خطرو آن بودا زنده مرن ز چون و چرا دم که بند و مقبل مرن لفظ
مغوی و مدربنده مقبل مبتدا در یعنی نه و پیوندن نفس اوده که مقبل قول
قبول کرد بجان هر سخن که جانان گفت قبول کرد و خبر مبتدا در بجان غنلی

قبول کرده متعلقه یعنی قبول بلدی جانله هر سوزی که جانان دیدی مراد بود که
حق تعالی اعتراض اندازد به روی اید جان اید قبول فک که عبد مقبل
حالی بود در بیت بن سنانا و شطویشم خدمتند قائم خسروا هر که امر
وارا اید جان اوست باش اوست بهمانی که بهر زار اید و
بر همت سبب اید فک سکا و بر روی کن که نرا که گفت که این زال ترک
و سنان گفت شکیم دیدی که بودی نرا که مکر و جعل ایدی مراد بود که
مسعود و فک موزر الی و پ طریق مستقیم و جفتی که مسعود و فک مکر و
اکا فریفته او فک بلا دند **ربانی** موزر مکر و فک سفید باری بنامید که شود
باتو نکو ساز بسیار کسانم نبود دست نکون کشته بهر اید خود پیش بایر
گفت حافظ از آن جهت که باز آمد که دیدی حافظ سنگ نگردن که و کله می نمایان
نکفته ام آنکس که گفت بهمان گفت بن یونی و دیدم اول کسی که دیدی
بهمان دیدی مراد بود که عاشق صادق و تکرر سودی باز آنرا کابونی است و
بهمان دیدی که غمزه رنیت که بر عاشق و پیش **چیز نیست که در از**
مراد رسی بود کار نیست که تا اید مراد نیست **صبر دم می چن**
با کل نر فاست گفت سوز و فتنه بلبل یکی پیش کله دیدی نرا که کن که درین
باغی سی چون نه شکست نازکی اکس فک که بود باغی نیچ سنگی اید یکل
میخندید که از راست **نه نیم وی کله که دو نر و دن انچه و هیچ عاشق سفت**
سوز بهشت فاست عاشق قتی سوزی معشوقه دیدی بود کلام و فک و فک
طریق اید در بعضی اگر بلبل و کل صاحب فک و اید فک اوله که مایه نرا

رند به کل بی مکالمه اولو ایدی مراد بود که عاشق صادق حضرت خدا را
اعتیاد به جمع حاله عرض نیاز **اگر کرد انا انت غنی عن العالمین** حبیب
والله الغنی و انتم الفقراء و هیچ حضرت خدا غنی مطلق و بند و محتاج
و هر که اید مراد کار و در محل اعتراض و کله **بیت** چه نر زار عاشق غم کشم
کفون کس اید که گفت انکشم تا ایدی حجت **بیت** من ترسید شام
نر زار فک و در اک اید نر زار در اولانا فک هر که فک راجع به پس
بو معمل مراد رسی ایدی حجت شام مراد رسی هر که فک در میانه جزا
نر زار هر که میخانه فک و طیر اخین مکان اید سپور رسی مراد میخانه دن
مقام عشق و طلب در پس هر که حجت الهی اید اک اولین سیر و واروب
خدمت و عبادت انچه اول در اک محرم **نظم** و لاکه نر زار بند و جوهری بن
طلب کن یکی جوهری که بند در خدمت کمالی که از خدمت او شوی مقبل
خواهی بهر رو کن جوهری رکان کرد کمال داری از ان جام مرصع می
داری لعلش مغلوب می اید در مرصع اکا دیر که رند جوهر بر کشش لولا
بیچ اگر ملک و اید مراد اول مرصع فک و لعل شراب در و با فک سوز
باید سفت نوک لعلی فک و نون و سکون و اید هر کس که نشنید سوز او جند
دیر و مرصع اول مغلوب جزا در بعضی **بیت** و با فک کر بکجا ایدی اید دکل کر
مراد جام مهر مرصع فک و لعل مرصع کمال که اید جوهر بر کشش در و لعل شراب
مراد عشق آری در و اید مراد کوز باشی در که فک اوله و با فک در مراد کوز
کوز باشی در که فک اوله پس فک مرصع و عشق الهی **بیت** که زدن بانتر

و در کوب و قمار اعلیٰ کرد و کوز باشی کر بکره دیر مکر کرد **قطعه** کار نیکو کن اگر
 سرخو ی بلای کز خراهر چه نکوش نیکو کار دهند کار اگر نسبت نرا در طلب
 اجر مباحش مزد مزد و زیان اندازد کردار دهند در کمال نام ارم دوش جو
 از لطف هوا آفت کماننده دون که چون صفا لکافشند زین سبیل
 بنجم سحر یی آفت سبیل زلف سحر بلند فرسندی مراد کمال آن اراده
 عالم مکاشفه در و هوا دن مراد حب الکی در و زلف سبیل دن مراد غیب حقیقه
 و بنجم سحر یی نوچه سحر کاجی در چون حب الکی ده لطافت اوله عالم مکاشفه
 غیب حقیقت اوله نوچه قلب سحر یی عتق اوله فانی جهانیه مشاهده ایدوب
 ایدوب و بر کفتم ای سنجم جام جهانیه کودیدم ای جم جفنی شکوایم حیات
 یکفنی گفت فوس که آن دولت بیدار خفت دید یکی صفه که او با نطق
 دولت او بیدری مراد دولت و سلطنت بانی دکل ایدوکن بیا **بیت** مغرور
 اولم و دله ای پادشاه و هر فرعون چون بنیادی و یه بولیدی اندکن سخن عشق
 نه آشت که آید بزبان عشق موزی اول کلد که دله کله **بیت** زبان عشق
 نه اندازد بکنه شناس که این لغت نه باوصای تازی و عبت ساقیانی
 و کوناه کن این گفته و شفت ای ساقی شراب ویر و فقه اید و بر عیبی و شفتی
 مراد ساقی و شراب وین نه اید و کج مراد اید کور اول شد در خلاص مراد بود که
 ای و اعطای شمع ارشاد قوی تحلیل ایدوب ارشاد فی الملوپ تعلیم عل قلوب
 اعمال اند **قطعه** بانه بکوی عالم تنه کوی اعال شوالا و هم اعال بکوی
 چون توان بعل نه حد سود مراد خود پیش کون عبادت و کم کن باحی اسکر

اشک حاکم درد و صبر بر انداخت کوزی باشی غنی و صبری ذکر اندی چکنه بود
 غم عشق نیارست نهفت نلیون عشق غنک مرارتی قادر اولدی کرنگ
 مراد عقل و صبری در بایه انقدن اندری میوز سکر که بو غلبه عشق غنک
 اولور و بو حال عشاق ایچنده معتبر **مغزل** جهان کشتن زمینی و ما حرایه که حاکم
 مانعی از آزادی درین خانه غنی بایم کسی **نوبه** با عقلی بیا باشد بیاید و لا بویت
 هیچ آید بیکسی مکر در آتش عشقش کبابی **نیکداری** که مردم خوش عجبند
 که از دیوانگی بی خبر و حاکم بیا طن خوب و صبور بقیات **نظایری** نمایی که کرک
وله ایستاد دل و دینم شد و دیر عیالت بر جاست کولم و دینم کنیدی و دیر برینش
 فکند دور دی گفت باما منبش کز نوسلانت بر جاست دیدی بزم اولور که
 سنده سلامت قالیدی مراد ویندن معنی لغدی اعتبار اید طاعت و انقیاد در
 و دیردن مراد شیخ در که طالب صا دق کشتی بی عیب و مطلوب و دوتنر خلاصه مراد
 بود که غلبه عشق و حاکم کن کولم قبضه ارادت و جذب و شیخ اطاعت کنیدی
 شیخ دی بو حالنده کورپ صور ندان کورستردی **بیت** عشق چو پیش دید
 مراد طعنه زد حیب از بهر عشق طعنه محسوب خوشترست که شنیدی که درین
 بزم دی خوش بنشت اولدی که نفی اسم در و شنیدی خطاب عامد و معنی
 بیت استفاده امکار بیدر که زور اخراجت بند آمد بر جاست کجاشند که
 بو صحنه بر دم خوش او نور دی که صحبت آفرندن ندامت اید و لغدی بقی
 بو بزمده بر دم خوش او نور دی صحبت آفرنده ندامت اید و لغدی مراد بود که
 مکر سلوک طریقت ایدوب بزم الکی ده او نور سه طعن دشمن و عوام ایشدر

بیت کوی یاره طیف در شمع من بختن و از ریش کبیده و از من شرم که حار منیلا اندن
 خورشید اگر آن رخ هند از بهر بان کاف زدنش اگر اول کوی بوزون دل ابله
 لاف او روی ایست پیش عشاق نوشت با بغرامت بر قامت شکستگار که
 او کنده او که دوری بختی حلاسن بلبوب اعتنای را چون او روی دوری را
 بود که انوار ضعیف نور الهی هرگز منابه و کله ز طق مناهات عطا در **بیت** شمع
 شنبه ای در لبم بوجس کاشی شمع بر مغنول سر جان عشق آتشی در چن باده
 بهاری کنای کل سر چنده باری کل و سر کتا زنده به آوری آن عارض قامت
 بر قامت اول عارض قامت بود از این بیغی بختی ابله فاکدی مراد عشق الهی هرگز
 موی اولوب چو شمع فرو شده ای در کن بیا **بیت** آتش شمع گاندر
 آتش قامت بکشد شمع در ز حلو بنان ملکوت مست جلکد و ملکودن بنام شای توان
 قیامت بر قامت شکستگار که ابله فتنه و قیامت فالقیدی مراد است جلکد
 ظهور فردی در عوم و سعادت رحمت الهی **بیت** غم محو که چو کینه بالا و کاهی
 بست شد بخت و بالا سوز چون رحمت حق است نه پیش رخسار تو بکرفت
 از جلالت شکستور شکست او کنده ایان فله روی او متخذه سر و سر کشی بناد
 قدر قامت بر قامت باش کل سر که قدر قامت ناز ابله فالقیدی مراد فله روی
 حضرت علق انار افضالید که بعل با بشار و حکم مایه بر بخت هر که دیدار ایدر
 از باب جاه و دولت و اصحاب ملک سلطنت که کینه و تظلمی و ارا تا عرف
 و ایچانه قدرت را بیوفد و ایچا و متعلق اولکان امور و شرع و خیر اندر کای
 بی سرو پای ابله بکشد **بیت** سر از ادا از هوای قامت جاه پرورش شد

این بیت در
 شرح غزل
 است

شد چنان بختی که جگر دند مرغان بر سرش لاجرم اهل ملک و مال خوت
 و بکشته ایدر اما قدرت ایجاد و اخراجی بود **بیت** ای مقدر و تو تم قیدی
 ایدرس **بیت** سینه رخسارینی اندن نه تو بیا پس **بیت** حافظ این حرف
 بیند از مکر جان ببری ای حافظ بوحرف اتو مکر جان قدر تره سن کاشن از
 سانس و کرامت بر قامت که اشک ریا و کرامت حرمشند فالقیدی مراد
 رجا صوم و کرامت دعوی من سر که فله بکشد بقیه الکل لاجل الاکل مذموم
 و ترک الدنیا لکد بنا من جمیع الدنیا موجب حال اخوت ایل طلب با عا بنده مشوم
بیت زاهد اهل ربا و وز در وید یکی اگر ایما نوز سیک او شسته و اسن کوی
بیت ایضا روی تو کس نه بد و هزارت رقیب هست شکستور که کوی
 و بیک رقیب و ارد در غنچه هنوز و صدمت عند لب هست غنچه لنده سن
 بهر روز و بوز بلیک و ارد مراد حضرت حق بیس بر روی منور اکین ظهور و بختی
 انعکس بر محال و مانع و عاشق و طالب و یکدر او در درون خانه و غوغایان
 شهر آبی و ای ازان خاک که بیاز آرد در و در آمدم بکوی تو چند آن غریب **بیت**
 اگر شکست محکم کلام ایست اول کله غریب و کله در چون من درین دیار هزارت
 غریب هست بیکر کوی بودیا رده شکستیک غریب و ارد مراد روح انسانی در
 و کوی یار دن مراد حایب طلب مقدر و بودیا رده عاشق غیب چو **بیت**
 دلدار فرد و آهد و غانی بی عدد بود در غیب که هر بری اندن بولور مدد
 هر چند دورم از تو که دور از تو کس مباد نکل که از آغ سندن و شکست
 امید ی غن قریب کس از این اولسون کین امید وصل تو ام **بیت**

این بیت در
 شرح غزل
 است

لیکن شک و شکامه ای در قریب مراد بود که این الراب الجلیل و این البعد
 الذلیل صبیح طالب اول حضرت مجید در اما عات نصوف فاتی قریب حبیب
 دعوت الداع موجب وصول الیه اند در لاجرم رنج حبیب ایلانک وصول عن قریب بستر در
 در عشق حانفاه و حجابات فرق نیست ~~عشق حانفاه~~ عشقه حانفاه و یحی آن فرق بود
 هر جا که هست بر نور و بی حبیب هست هر یک که دارد حبیب بوزی صبا سی دارد
 مراد بود که حضرت حق خدای ^{عز و جل} موضع محض من شرط دکلر **بیت** بشو که مراد حق را
 غالب مشو این طالب در دیر حد که بند یکس که کوبد ای که کار صومعه را جلوه می دهند
 اول برده که حانفاه این شده صالحنه و بر راننا فوس و بر راب و نام صلیب
هست اهلان کلبا شکو چاک و جاک آری وار در مراد بود که حق خدای هادی
 اولدوغی که محض در لاجرم محض من بشاد و باندی من بشاد مقتضای صلیب
 نکر و نونی انوک هدایتی و کلبا نکر نا فوس و صلیبی انوک اصلا الیه ایلد در عاشق
 که شد یار یحیانش نظر نکرد که عاشق اولدی یار انوک حاله نظر اغدی ای **جواب**
 در نیست و لیکن طیب **هست** ای جواب در دیو قدر طیب و در در مرآع
 اولدن است تمام انکار بد پس مراد اولد که یار انوک حاله نظر قلدی لاجرم
 دردی اولد طیب بوسور **بیت** ای دل یار در دو جو بعد از آن طیب
 کجاک در د **هست** بنین دان طیب **هست** فریاد حافظ الی **هست** آخر هر نه نیست
 حافظ کل بود کله فریادی باطل نکدر **آخر** **هست** غریب **و** **هست** غریب **هست**
 هم غریب **هست** غریب خبر و آرد مراد بود که در دوزخ و حال در کونیه اولاه
 ناچار فریاد ایدر **بیت** ناله را هر چند **هست** که بنهان بر کشم سینه بیکو بود کند

شد آدم فریاد کن **و** **ایضا** به نام زلف نودل مبتلا چو بن رست سنگ
 ز لنگ آغنه که کل کند و مبتلا سی مراد قلب غیب حقوبه مفید و گرفتار او **عند**
 یکش بغزه که اینش سزای خویش است قتل فل غزه ای که بود کل کند و لا یقی
 در مراد غز و ن صفت قهر و غلبه و یعنی غیب حقوبه و ذات مطلق مطلق ایدر
 اطلاع قصد ایدر صفت و قهر و استیلا الیه انانی و وجودی قتل و **عند**
 اولدوغی که کافیه و عجز او یعنی ذات مطلق ظهور محل و منظر اولدوغی است
 اولدوغی بود بعضی لطف **هست** **بیت** آچکه زنا ز ظلمتش زو او قابل انوار چو
 آتش نشود که زرد **هست** بر آید مراد حاطر ما اگر سنو که اکدن کله و سبزم
 حاطر مراد بر ای بدست که جری بجای خویش است **و** **ایضا** که کفر که بر بریده چو در
 مراد طالب عاشقند فیض در بیع انک مقتضای حکمت الکلیه ایدر و کن در در
بیت بوسر و بریدن زکوة صیقلی منیع **هست** **بیت** مستحقینه و بر بدور و کسب زبل
 زکوة **بیت** ایست **بیت** شریک **هست** **بیت** شریک **هست** **بیت** شریک **هست** **بیت** شریک **هست**
 شیخ کبی شبان شیره مراد فانی خویش است **و** **ایضا** که کویچه لده مراد کند و
 مقام در مراد بود که ساکد طالب او یاقا اولوب فرکو کویچه رده عبادت ایدر
 نشکر دار لطف فانی انک **بیت** **بیت** چه شود ای شیخ هر ساعت فرودن فرس
 طاعت چو شولیه که بک جو آرد و جو خویش کاجی چو رای عشق زدی با تو گفتن ای
 بلبل چه عشق فلک سکا دیدم ای بلبل کن که آه کل خود و برای خویش
 است **عند** یعنی عشق که اول کند و بخی کل کند و فکری ایلد مراد بلبلدن
 عاشق طالب در و کل خود و در **هست** حضرت حذر که بغضی دانه وجوده **هست**

کند و وجودی کند و در لاجرم اکا طالب اولوب ساکن طریقت اولاد اکا
 تسلیم رضا کرک **بیت** اگر تو طالب یاری حبشین بکند ربه رفعا و بکون
 بخوان کن بخش چین و چکل نیست چین کل عیان چین بر سر هر ملک
 آید و بگویم تمنا کند و کل و کل نکر نکر و لا بنده بر کوزی چونی بر
 آید و بر چین و چکل عکس کند و کل و کل عیان و کل و کل نکر نکر
 قیای حبشین است که او که نکر نکر و قیای دو که نکر نکر مراد بود که
 حضرت حق بر حال جیل صابجی در که نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 ز بهر نکر نکر کامل بود و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 مراد نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 کند و سر آید و در **فصل** بدندان رهنه در پولاد کردن بنا حق را در کار بر
 با نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 صد نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 طیاران نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 عهد و وفا سی با نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 اراضی نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 مراد بود که نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 جردل نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر

همه آسان بخاید

حرن است نکر مراد نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 حواصده بیل از من بپای سوی او چون دلم را بینی ایجا که حراست باد وصل
 من چین و روم نو بپوشد مراد نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 حام طبعی بود که استخرا رفته از رقیبان نه هفتیم هوس است و نکر نکر
 حوصد مراد بود که عشق الهی ابدی اقامت مراد بود و نکر نکر و نکر نکر
 ایکن آمدن سر نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 روی زرد من چنان در عاشق بالاکرفت مراد و نکر نکر و نکر نکر
 ساهها جفون بکر دست نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 عزیز و شریف با نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 مراد بود و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 قنی کجیم اومه دن چانه نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 است نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 بر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 بچند که بن نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 ای صبا بوی بیا مدد بپوشد که نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
 مراد صبا دن بونده نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر
بیت اگر از جانب معشوق نباشد میلی کوشش عاشق بیجا بیا بپوشد
 از برای شرف بپوشد مراد و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر و نکر نکر

ایچون در پس نظم مذموم دکلر **بیت** پیش پس هر دو وصف کبریا پس انبیا
 سابقه بیا که هائف غنیمت بر ده گفت ای کل که هائف غیب بکا دیدی با در
 صبر کن که دوا می گشت در ده صبر فل که دوا کند ورم مراد و در غیب
نظم دلاور بند محنت صبر میکن مگر بیرون نهی جان از مهاک نهی جان از مهاک
 حیا بی پیروده بریک حال بنود لعل الله بعد دکل در روی جوی نقره صانع هفت
 کند و پور کرده الله صانع نقره فل کاینده خدا انبیا گشت آتش کوسنجی
 آینه کوند ورم سگار دونه جانب هفت عده خطاب کرد که صورت نشانه
 بر آینه در که بوند حضرت حق نشانه اول نور ضایع عظیم من مطالبه انکال الله حافظ
 سرود مجلس ما ذکر **حیرت** حافظ بزم محکم که در یک تنگ کفر خبر کرد
 نچیل کن که اسب و قبا می گشت استیصال فل که آن و فغان کوند ورم سگار آینه
 جانب آینه در وجه حافظ خطاب و جانب بیا که در که شوکت کبی عبادیه و اشتیاق
 عز حضرت جو فی عرض اول نور و ذکر باطریق قلندر اولی طالشون الابرار الی
 لغای وانا اشتیاق الیهیم نهیم سنج حضرت هفت اکاوی شوق غالب
 اول و پس بران و خلایق دعوت اول نور علی وجه الاستیصال و ارمق او غریه
 نچیل فلحق کرک **ولایفقا** ای غایب از نظر جد ای سبانت ای نظرون
 غایب اولان کند الله اصم لدم سنی جانم بیوهی و بدل دوست دارست
 جانی بقدری کوکل دوست و و ترن سنی مراد محاطه لاشیخ و مرشد در
 که مرید صادق نظر نه غایب اولش امام برید اکا اید و اگر چه اول بوند ترن
 اول با ریاضت ابد بخت اما صادق عاشق مرید ای سب و بر نادان گفتیم

گشت زبیرای حال تا کن چکیم طر آن ایامی الفتده تا که اولیم باور باور می کردست
 زد اسب بر آمد اینانه که شکست انگدن و دهم بعین حکم پس طالب بومایه اگر کرد
بیت عشق کی ترک نلزم الینم و اگر سنگ جو که سنی خود نرم و رفه کوکب سنگ حجاب
 ابروان بنام سحر کبی فاشد حجاب کوسرنا خود فتند دست دعا بر آمد در کار
 آرمت که عالی قندرم سنی بوند کتور دم سر او شیخ دن فی الجبله عرفه حال و طالبه
 نوبه و اقبال اولوب بایده کمال انصال اولعنا انشاز در که بایدیم شدن سوی
 هارون با بلبل بل اگر بکا کنک اولور که بایا منسوب صادر و جانب صد کونه
 جادوی بکنم تا بیارست یوز در لوجاد و خلق ایدم تا کتورم سنی مراد بود که
 چون مرید که مراد و صولت واسطه شد و هر نه سحر و افسون منیر ایلیم اول
 ابدی نچیل تحویل و انوکا بر نونسل گک یارم ده از کرم بر جو دتا بسوز دل اجازت
 دیر که بکا که کمدن کند و با کونکه ناکوکل واری ایل دریات دم بدم که از ایتیارست
 ایام که و میدم کوهر کند و نچیل زوم سگار دفر قندن کوکله انش کوزنده
 آب وار اید و کن بیاند صد جوی آب بسته ام از دیده در کن ربوز صووار
 مانع با غلغله کوزدن کن رده بر بوی خم سگار دفر دل بکارت محبت نچیل فتند
 یعنی اکی جاست که کوکله اکم سکا بقیه سحره بربیت و افق اولمش مکریم
 و مر آدم ازین رشتک سبیل بار اخذین و مر آدم بوسیل باغدری کوز یا شنید
 خم عجبست که در دل بکارت محبت نچیل در که کوکله مالک ارم سکا حرم نچیل
 و ز جوم حلاص داد قائم دو کدی و جو غندن حلاص و بر دی منت پذیر غمره
 جو که از دست سنگ جو او دکل غنم کل شوق قبول اید بی پس **بیت** سوندنا

ارفق در شجک فراق طالبه انچه موت انوک استند نرجه حاکم پیش
 میرت ای بی وفا طیب دیدن که سکه او کده اولم ای و فاسطیب
 بیمار باز پرس که در انتظار هسته کمر و صور که سکه انتظار که این **سبت**
 دیدن روی جیم مطلب جان منت پیش و مردن همام عید فزایی منت
 حافظ شراب و شام و روزی نه وضع است ای حافظ شراب و محبوب و زندگ
 شک و صفا و کولر و فاجله میکنی و فر و میکده است به اجله ایدرسن بن سخی
 اشفاق و این مراد عشق و محبوب حقیقی و اخلاص علاوه اکمال اولی و کما کسک
 و کله و یکد **و لا یضا** یارب سبی سار که یارب سلامت یارب بر سبب روزی
 و بر بانه قل که یارب سلامت اید باز آید بر هاندم از چک سلامت کروکل و بی قور
 سلامتی سنده الفی کسیده بوخل ای عقیقده و افه اولد و بی اخفا ایدر
 مراد جاردن منج و مرشد که اندن دور اولدن کند و سیادک طریقی حاکم
 میوب خفدن طعن سلامت است و بچه سلامت که فارا و کده آینه اش که
 بونده صلاح ایدر لاجرم انکاشنیا فند زبر چاک ره آه یارب سکرده بیار
 اول سزا پیش یارب که بو بطراغی کنور که ناچیم چکان بین کنش جای اقامت
 کورچی کوز مبدم انوک اقامتی بر یه یقی چاکر حقی کوز مبدم متکلی ظلم که تو فیای
 زوشت کبی جانب انوار و لا فریاد که از شنش هنرم راه میشتندن فریاد که
 جات سنده و نم یولم با غلا در لرن حال و صط و زلفه و عاصی و قامت
 بوالسبکته لاجرم شنج و مرشد که که که بوسه لری زده و ب بکافخ ران
 جانده و ارشاد و امرو که در دست بوام سر می کنی بکون که سکه اگده می

یارب رحمت فل فراد که شوم چاک چه سود است ندامت یارب که طهر اوق اولم نه فانی
 بشت جامی کوز باشی مراد و طبلدن نفس اماره در ای اکل بغیر بیکان و مزن
 از عشق ای که که تو سر و بیان اید نفس و ورس عشق مابا نودایم
 سخن خیر و سلامت لفظ خیر سلامت اولسون مراد که عشق حال که قال اید
 معلوم اولد شول مدخی که نای لفظ سوبدر ابوکله مغال ایلیک اولم **سبت** مرچه
 کویم عشق را شرح و بیان چون بعشق کیم چهل باشم از آن در ویش مکن مال
 رشتن خیر احباب حطاب بر یقی ای در ویش ناله ایله احباب فلیجندن کین طایفه
 از کشته سستند عز است که بطلایفه یعنی احباب مستول و النور ران
 بهایله مراد بود که احباب طریقت شمشیر با خنث ایدر ویش ساکن نقی قیل
 ایدر را آتشها احباب چها حسیه حیات ایدر ویر لاجرم مال و خان بها
 الفی سخن او نور در حرفه زان آتش که خم ابروی ساقی حرفه او داور
 یعنی حرفه یان که سافینک فاشی بوکلی بر می کشند و کوشه عرب امانت
 صر و کرامت محرابه کوشه سن مراد بود که ای حرفه بوش اولوب کوشه
 محرابه و عبادت قبول زاهد صکر اولان حرفه با خوب عشق ایدر مسکین او
 ساقی شراب با نه صورت ربایه افما ایدر طریق اخلاص ارشادی ایدر باده
 خلاص ایدر **سبت** بر سینه بود شکل قلب قلب من سینه است ساقی مینات او را
 بیک فند حاشا که از سن از جور و جفا نوبتالم حاشا که بن سکه جور و جفا کده
 ای کلیم میدان لطیفان حو لطیف و کرامت لطیف که لطیف و کلی لطف و کرامت
 حطاب حضرت خواجه با مرشد طریقت در که اول نظر لطف ثابته نظر کرامت

در این شعر
 بهر چه در
 بهر چه در
 بهر چه در
 بهر چه در

بکنجان در سایه عتابت بر ساعت بخت صفدر و ممکن فل عتابت کو که کند
 و بری بود در هر چند بر وی ایم روی از تو بر نیایم هر نه دکل که بنور و کیم ضویم
 و غم سندن بوزند در مزم جور از جیب حوشر که مدتی حایت جیسند جور
 جور حوشر قدر مد عیدن حفظدن **ولا ایضا** مد اتم است بیدار دلیم و جد
 کسوت مد ام بیتی است و در سنگ کسوت کل فور جی شی عتاب می کند مردم در نیت
 چشم جادوبت جواب ایدر بیتی هر دم سک جادو و کوز کل الیه سی مراد و محبوب جادوبت
 شتر و شکار غزل سابق کبیری **بیت** حرا بد کند شاد هدا خانه کن مد دل در حق
 شغوا این سخن پس از چندین کیبایه شیاریب توان درین بود دکل و صبر و توفیق
 صکره بر کجی کوز کوز لوری جی که شمع دیده افروزیم و در عزاب ابروین که کوز
 شمع بنده و زلکه تا شک عرا آئینه مراد و محبوب جادوبت در شایه دیده و صبر و توفیق
 و کل ایدر و کیم بیکار **بیت** یارب دلم از بنان کشف بر حاه و در خط خوش عارض موش
 بر حاه بیتی که جال خوشش برون از حو بنا بر اذن کش کش بر حاه سواد
 لوح بیتی را عزیز ایدر ان دارم خط خوش که فرسخی بیتی کوز بیکتی از کجی
 عزیز و مزم که جانر اسوه باشند ز نقش خال عیدوبت که جان مثال اول
 سنگ هدهد و بیک نقشند **بیت** حال تو بام دم چشمت با سک حتن حال من پاتیل
 مقبول یا عید و لسان تو که خواجه که جادوبت جهان یکسر یکار ایدر سن اگر سر
 که ایدر جی جانی بر او غور و بر بیک صبار اکو که بر داد و زکاید بر فرغ از و بیت صبا
 و بی خال و بر زمان بر فرغ بیکدن بودند خطاب محبوب حقیقی به در مراد صبا و ن عید
 سحر اول غاب کیم با جی فرغ ایدر جک جهان مزمین لولور اگر رسم فنا خوا می کرد

از عالم بر اندازی اگر فخر رسم و عادت غنی عالم دن خال و رقی اسر سکن بیتی شاد و نور بنور
 هزاران جان ز هر سوبت سکن بیتی ز کجی تا آشفته و کل بیتی قید و ن قید و ن قید
 جان هر قید کون بودند و خطاب عشق حقیقی به در و سر و خط هر در می و با و صبا
 مشکین و سر کردن به حاصل بن دمی صبا بیکسین کیم سر کردن به حاصل
 من از افسون چشمت مت او از بوی کسوت به کوز کل افسونندن مست اول
 کسوت قد سندن مت مراد چشمندن عین و عین لفظیک بر مقام جی دان شتی
 لاجری زاده است شجر نیک سنی اولوب سر کردن عشق صبا اولوب و نیادن به حاصل
 شکر صبا بلی اول غیب عیدندن قوالوب مت سر کردن **بیت** کار با نا بود
 زلف باره او خرایم دیو و غره و دشمن صبا بیکر و صبا بیکر **بیت** ز جی حقیقت
 حافظ را ز کوز بیتی و اربعی ز جی حقیقت حافظ را و نیاد و عیدندن نیاید جی حقیقت
 بحر کاک سرکوبت جی کاکر انوک کوزنه حاکم طراغیدن غری مراد بودر عاشق عالمت
 تا زاع البهر و طای حقیقت و سندن غریبه نظر عیدوبت نر که بنا و عینی انگ کرک
بیت علاج در طلبیب عشق را روزی ز فکر عقیق و سودای دینی و آدیر جی
ولا ایضا الفت که در میکید باز است سنت الیه که قیوس آیدر زان رو که مراد
 او روی نیازت اول بوزدن بکا انوک قیوس نیاز بوزنی و او در مراد میکید
 دن مقام طلبیدر معابد و معابد دن لاجرم هر جی نیاز بوزن کتور سکن سد و بوزند
بیت بیایه طاب فیت به نقدت و شنه حاضر که آن سلطان بفرماید بر و ناسا
 آئینه چرا در خوش و در شنه رستی کو پیر و کلی جوش و در و شنه در ر شنه
 و شنه در ایست حقیقت شنه جارت و اول شنه که اندر حقیقت در عاز

در این شعر

جهان این است **تجرب** علی سبب این باغ جهان بود و یکی بود که مراد بود که سعادت اول
کسبه نکند که کوشش علی فضلی خود مقرر اول و رحمت ایل اولان حال جابان کرک باغ جهان
دک **سب** عارف سبک یعنی هر اول بی کفایت را چو اندام عابد و شرب عبادت جنت ایچون تار ایل
سنت سیده و طوبی زید سبک کفش که اگر نظر اید رسک ای سرور وان بود یکی بود که مراد
بود که بنجر دن مراد زنده رحمت و سنت اینجه چکاک کرک بنجر د سبک ایچون رحمت و سنت
بغور **سب** رحمت ان بنجر کفش که از دیر بنا شد همین بود سبک ایچون رحمت و سنت
بنجر دوری که درین مرحله حالت اری پیش کنش که بقوت فائده تربیت وارد
حوش بیاسای زمانه که زمان این **تجرب** حوش کل نیز زمان که زمان بود یکی بود
مراد بود که دنیا و آرزو ازار دکلر بیوزنه بنجیمه مدت غلبیل که مسکن سن دنیا عن بنجه
و خصل مال ایچون و جاه ایچون خب چکه از زمانه استراحت فرغ دنیا بد علی آخره
مشغول **اول** **سب** غم و شادی جهان را نبود چه بنا بهت است که منظر حوشی لرم
بر لب بحر فنا منتظر لم ای سبک فنا ذکر یکنارند منتظر این ای سبکی فرصتی داکر
ناید هان این **تجرب** کبر فرصت بیک که بعدن دهاده دکل بود یکی بود مراد بخر فنا
و بنا در که بویکن کنانده حوقایه اولی صدر دن یوز پس ای سبکی شراب باقی فرصتی
خوش اندام بعد از آخر و ارب دکل بیایه اعانده و اعتماد بود **تجرب** خلیفه زاد و علی
بصورت و سبکی پیچ روزی خانه چراشندی معذور از تنگ کنانده سینه و چون کل حوش
با شکر و سبکی اندیشه اند دکل بی حوش اول زاکر کنش جهان کنانده آن این **تجرب**
زیر ایچکی جهان قدرت و مکان و میری بود و یکی بود مراد بود که جهان با قدرت و رحمت
و مکان و دولت و میری سلوک سکوک طرقت اید رسم بر دیو غم بر نل و دیو فکر اید

10

سلام بر شش بودی آنکه چو باده بود غریب و غریب مکر او که باده فراموش
انگشتش اینچنین رشته نعلت بزم حنون هدمت که کمر عرض ایدوب
اگر دش در برین مراد بودند از باب دولت نفیست در کمرست دولت او لوب اجلا
فراموش آنکه فصلت قیود **فصل** ای بسا آواستان و یاران را از خدا خواستیم
و جاده چون رسیدند آنجا که نشسته شد که مرا خود ندیده اند برادر بگو خاتم و کز
سلام مرا قلم آویز ای یار شمس سلام بکاک کارخانه خود و رکن مبارک رقت
که در آن کارخانه بیک سر از کفن مراد بودند مکتوب الیه اولاد بید که سلام
و کلام کتب اید و دعا و غیر آنکه کرک **بیت** زهی سلام تو آستین سبزه روح زهی
کلام تو مفتاح کجای قیود ستم که داو ز طوفانی غم خلاص مرا مقام و انکاریم تو چون کینه
نرم نگویم از من مکتوب سو کردی یاد و غیر من که بن مکتوب سواد ایلد که در
دل حساب خود **بیت** در فکر کفیل حسابنده سهو و قدر فکله مراد بودند و بی
مکتوب الیه اولاد نفیست در مکتوب ارسال او نه بود نسبت ایدوب کرم استاد
آنکه کرک **شعر** کتاب شریف این من شریف با غلط عجیب و غریب مراد لیل مکر آن
سنگ را بنی تو قیود بنی ذلیل قلم تو قیود الیه مکر ای ابله که داشت دولت سر مد عزیز
و خسته است که در دی دولت سر مد بنی عزیز و خسته مراد بودند عزیز و خسته مراد بودند اولاد بید
بکر قیدی و از وی بی فراموش آنکه کرک **شعر** اذالم غاب عنک احوک و فناء و کم یکت
ایک دفعه جفا کانیا که با سر زلفت فراد او احم سبت کل سنگ زنگار و بی ریل و ابریم
که که که کرم بر و در بر دارم از قدست که اگر با شمش کید رسدی سه وی فاکه
باشی ای بنگدن مراد بودند و نفیست در اول کسبه که بر مکتوب ننگار احسان کورن

کورن آنکه خدمتند فایم کرک **بیت** هر که ابر حاط بختی لازم آمد بختش
به جو است ز حال ماولت اگر شود مکر و قیود بزم عالمزدن سنگ کو کلک جبر دار بود
اما بر وقت که لاله بر دم از خاک کشت گمان غمت که لاله بیت سنگ غلک غلک
طیر اغندن مراد بودند نفیست در اولاد بختند اولاد بختند حالی بلند و کن بیاند **بیت**
خبر از چاکهای سینه من نیست چو بانرا ازین بزم چاکهای ستم من ببندل بر بانرا
صبار لغت تو هر کجی حدیثی گفت اند صبا سنگ زنگدن هر کجی بر سوز و سوزید
رفیق کی به غلاد و در حرم رفیق بخت و بنیست پول و بیرونی غلاد سنگ
حرم مراد رفیق و عدو و دشمن شاکت در که غلاد مانده اولاد **بیت** داو از دست
رفیق و بسورت ای پر کوبیدن را در برست و نیکو اندر آند است مراد حال
دل حنانه چو غم آرم سحاست اگر کوی حالند نه غم که دایم صبی دهند غلاد
حضر ز جام غمت ویر راز آب حیاتی سکا جام عدو مراد بودند غنی و صبیح
اولاد بقر و ذلیل اولاد بختند حالی بلند و کن بیاند **بیت** هست ز ساعدت و اسیر
پر بیم چه دایم حال کسی که نیست چه و نیم دلم معتم در غمت حرمش مبدارم
بنوم کو که سنگ بنو که غمتی حرم و دوت آید بکم آنکه خدا دانست المت اول
حکم ایلد که انت و دندی بنی از مراد بودند عجب الیه اولاد بختند اولاد بختند حاجت
روا آنکه شکر و غمت اید و کن بیاند **بیت** حاجت ایلد روا عجب اولاد بختند
غیر عجب اولاد و غلک و بر شکر از من مکتوب کینه است و حرمش نیز میرود بنی
دار پس چه بر و در سن غمت کید رس حوش لک نیز کید رس غلک و دوت
مکن که که در بر آید ز شکر به غمت نیز رو که آنکه که نوز قانع سکا عدم شاه

را آهنگن ملو و بوندن آداب و دوستی نصیحت در که عزو آنکه سوارا و لوپ فقی
 فقی سوز محک کر که ناکاه سلطان بولندنا نوز قانوز یعنی حوادث بلا و موت ظهور
 ایدر بیت مثل در و عنان کشیده را که بر مرکب چوپای جهان حواشی رفت
 همیش رفت نوب عیبی هبیا خوش با نایب عیبی هبیا شک و خنک خوش و نیکو
 که جان حافظ دل چند نده شد بدست که دهنه حافظ که جان ویر لای که شک
 ایدر مراد عیبی هبیا که در دست جبر کنون در که انوک کلامی بوکان نازد جان
 ویر و یاسیت ای که از اب جهان سخن چون جانت درین مرد من جان ویر ویر
 و لایق ای که شاد همدی که کشیده نایب ای فدی بی بی که چو شکست که
 بند بی بی چکی می سرخ بهشتی که در همدان وایت ای جنت منوب نوش که ویر ویر
 و صوبی که مراد بوندن دور اولان سربیک و بار طاعت و اهل قدر و جنگ فقی
 ایچون و فریاد ارشاد در اینچون و چیرام بسند از دیده درین فکر کلروز
 انقدیم گندی کونین بوجر باقی فکر و کاشوش که شد منزل و مای که جوابت
 که کیم فوجانی اولدی و افق منزل و مای که کاشی بعضی که بوبیند بدل بوبینده
 بدل بوبیند و افق اولش در فنی ز کنا من و خط بناگاه کند که بن دل جنت که
 کنا رندن و فنز نا جایی که شد من و آسایش جوب که تا کیم بیری اولدی منزل که
 و استراحت که و استراحت که مراد بوندن مرید شمع کال بولند که مضموم اید و کنه استراحت
 مرزانه و فریاد که در دم شبنم یعنی ناله و فریاد که سکا ابر سخی پیداست کار که
 بلند است جبات ظاهر درای نکار که بود در جبات که مراد بوندن عالی جناب او که
 بشک پندی اصفی اند که طعن و عکر او و مراد بوندن که فریاد و انجینه استراحت

این بیت را در مثنوی
 در مثنوی این بیت را

این بیت را در مثنوی
 در مثنوی این بیت را

استراحت و بیت توان کر که کشیده سوی عجب و طخت ناز و سست فقر که ویر
 هزار سوز و که در و و لبس بی برسی و شکر که نباشد در و بیجی صورت من فو فر
 که اولجه اندیشه آخرش و پروای خوابت با لغت فکری و خواب قبیحی که مراد بوندن
 فکر مغفوت و پروای خواب اولم مضموم و شوم اید و کنه شیب در و مغان که شیب
 حب الی که کین مویچه در و بر سر کین مویچه در عیبی که ویر ویر در اکا کاشا
 ای فقر دل افروز که منزه که ای کوی کل نور لندری کوی شک کاشی و توانست
 منزل کاشی که یارب مکناد افق ایام خوابت یارب اولم و افق ایام بی خواب
 مراد فقر و خانقا و منزل عبادت گاه در که چه ظاهر اهل دنیا فقر و عبادت و مراد فقر
 معذره دار بعد از قطعه مافقر و چار طاق و بین عرصه فنا چون فقر نسبی که کیم
 فقر عشق درین ساخت خلود چون نوح و چون غلیل و سوس که کیم ویر
 سراب درین بادیه مشق مراد ازین صوکت باشتی بو صحرای غفل و غفل و غفل و غفل
 فقر بیدار است تا با با ایدی که بی بی سراب اید مراد بوندن طالب فقر بیدار است
 حیات معنوی باشتی بیدار که عتق باشتی که مراد بوندن سر شد کاشی بو لب که انجا
 انکه کند وید ادم که کوی سرب غدا آب اولیده آب کوی سرب غدا نشیخ تا فقر افق انکه
 که کیم ای باب ابلیس ادم و حیاست پس هر دستنی نباید و دست
 شیری که زوی بر دم از غر خطا رفت بر او که اور دکن بنم کوی غر و غر خطا
 کند بی بی خطا ایدی با راست و وفندی تا با زجه اندیشه که کندی صوکت ناکره
 فکر و مرید رزای و صوکت مراد بود که مرید عالی جناب اوله شیبی که خطا ایدر
 خطا سن بلز قطعه حفا که به مطا بعت پیر آه و ان طالب یای مطلب و مطلب و مطلب

چنانچه در دوست قرار دهند آبادن در شرب یعنی نه لایقند و قلوب بر روی دکانه
 قلوب غن بیاورد **بیت** در دهر در کان بولخیز بن قتی در مانده چمن چرخ حرم چرخ فزاید
 بهم قانده بن دل گفت و صاکش به عابا زنون یافت کوکل دید یکی او کوکل و صاکش
 و عابا که در بطن او بود **بیت** که در کار و عارف بر عود در بیتی منت مدیه در که
 فرم و عا استند که بیتی عابا صرف اولدی بر آرد و در نفع و عاده اولدی و آفست
 نشو و صل استند و کن بیاورد احوام چه بنیم چه آن قیلند اجات احوام بنیم با غلبه
 چون اول قیل اند و کلد رسی چه کوشیم چه از مرده صفات سیم به ندر و دیند لم
 مردون و صفا مراد بودند بود که النفس فی الصم الکبر حسنی نفس رو حکم مینوی
 در اول بیل و بیتی احوام سکوک و وصول الی الله با غلبه مشکله زمر آتیب ملوک
 و منازل وصوله سیلیع خیر در و مفسود که حصولی عبود و رو کانت طیب
 سر حشر هر مراد بودند دیدی طیب حشر او چندان چون بیتی کوردی چه بیاورد
 بر نازد قانن شفا و شفا حشر است که شفا قاننند که کندی مراد بودند
 شجک خشری و در که ماد او که نفس رفته تا سویی به منقلب در وصول الی الله حصول
 کتاب تقوی حکمده محال قدر و قابل علاج **دکله بیت** در دینست مراد اول
 شوریه که انرا ساکن نتوان کرد در مکان در وسط ای دوست پیر سید حافط
 قندی نه آید دوست خافنی خافنی مودع بر ایان قوزان پینس که کو بیکه از آرد
 فنا رفت آنرا که کوردی که در لرد افکاد کندی مراد در چشم نفس موافقت
 ابد و وصول الی الله مبت و ندر سیر و اربا حصول **بیت** ندر سیر خود اسر و کن
 ای حوا که فردا هر چند که فریاد کنی مودع آرد **اول بیت** استقامه انوام در جهان

پناهی نیست سنگ این کلدن غری بجا جانده بر صفتی بود **بیت** سر سراج این
 در حواله ها چنی نیست بنم باشد بودن غری بر حواله پیری بود مراد بودند
 طاهر در که مشکوکل و لائل عتبه حدن و انکه قیلند کلدن غری پناهی بود **بیت**
 ندرم چه کس این پناهی چو ندر مودع فزاید الله عده و چون کشد من کسر
 سید از م دشمن چون بخت حکم بر نالغانی از م بیتی خشم و دفع مبالغت از م
 که تیغ مایجر از ناله و آهی نیست که بزم قیلند ناله و آهدن غری بود و کلد
 مراد بود که سلاج الصفاه انکانه مویجی بنم کبی بفرک و ضعیفک حکمی کنی
 ظاهر ایل و کلد در کان عطف ناله واه ایل در راه کوی حجابات در نایم روی سنجان
 محلی سبی بولندن بوز دوند رزم کندی بنم بیاورد هیچ روی و راجی نیست که بوز
 بیکجا جانده هیچ بوز و بریدل بود مراد کوی خرابانه عشق الهی و کتبیت فوف
 دشمنی خفیل اولان مقام رسی و عافاه و مجلس و عطا و ذکر کبی لاجرا
 طالب حق اولان بودند یک وجه و طریق بود **بیت** بر غم اولان کوکلی مسر و ایل
 میگردید بیتی بوز دندرم جانان اولان کاهدن زمانه که کلد آتشیم بزم عمر
 زمانه اگر بر آید آتشیم بزم غم خوند بکوبسوز که بر من بیک کاهچ نیست دی با فک
 بنم اوز مرده بر همان پیرانی بود مراد بودند فخر اولان غم جهانده اسین ایدو
بیت اگر عالم بسوزت و آتش فتنه درین دور آن مرا غم نیست زیر المکن بیک
 بر کلاهچ نیست علامت کس جانش آن سهای قدم اول نکارده کوز لچ و عود
 قانند که کوز کوز فوبی بن که از شراب غورش بکس کاهچ نیست که اکی شراب غور
 کس به نظری بود مراد سهای قدن شول لطفنده مستقیم اولوب و سار علی بفر

من رکنیم جو مغفرت و غواب بخارین کوز لبین احصل نظر در که شراب عشق الکلی
 در مفرور و کسر در اولوب کسینطری بود در لاجرم بود که کبی که کز خول
 اولف لا بعد چنین که ارجم سودام که یابیم بود که طرفه بول غن کور و رم
 بجز عایت الفش را اینا چو نیست انک زنی صفاتند بکا صفتن بود
 مراد بود که بوجهاوند هر طرفه طرفی هفت ماخو اولور بند و دام چو قدر الحفظ
 من عقیقه الله متفانی حضرت عتق غیب همتند غیری صفتن بود **ریت**
 که چو بیو شتاه قصد نکارم کنند عصمت حق از جو حصن حصین
 فنا کشته روایی یاد شاه کشور حسن او باید چکنش کت ای و لایق یادش
 که نیست بر سر زنجی که داد خواجی نیست که بر بول باشی بود که انک اوزرنه بر کفا
 بی بود مراد بوندن یاد شاه ظاهر بند در که استیال اید کتیب تنظیم ابد
 بالذات استیال انک که کز بالشیخ و مرشد عتیبه که نفس ظالمون ظلم کورش
 مشکلی چو قدر ثبات اید بود که طامنی دفع ایدوب عالم اندن تحلیله چاره ابد
 مایش در پید از او هر چه خواجی کن انجمنک ارد به اولم استه سک فلک در شربت
 ماخرازمین که چو نیست که بزم شرب بفرموده بوندن غری بر کناه بود مراد بود که
 احصل طریقت مذ صند آردم انجمنک جرم عظیم **ریت** کافری را پیش کبر و انش
 اندر کعبه زن ساکن بجایه باش و مردم از اری مکن عتاب جور کشتادست بال
 در حاکم شهر جور طر کشتی فنادا غنشدرد و کلی شهرده حال کوشه نشینی
 و نیز چو نیست یعنی کوشه نشین بایه و بر آه او فی بود مراد بود که
 شهرده عالم دار اما بر کوشه نشین صلح کشتنگ فدی کایه و نیز چو

آجی بود که عالمی حاکم ابد کن عالم دیگر که **ریت** امر در چو هر چه خواجی کنی
 فرودا بنویز هر چه خواسته کنند جزین دل حافظ بزلت و خال مدد حافظک
 که کای جزین سن زلف و خال و برمد که کار حکایت چنین چه هر سیاحتی نیست
 که بود که بوی این را هر بر سیاحتی حکایتی دکلر یعنی هر بر فرد قول جزین سن زلف
 دار لفته لایق دکلر مراد بوندن سرشد کامل تنبیه در که هر بر یکد نافه اول
 اکا خلافت و مقوف قلوب غنشدن انک و ج مناسب دکلر **ریت** حفظ
 سرت قادر او کاین بر شمر کاد لشیخ هفت سربست آچن حزن شاه اولم **ریت**
 ساجی بیار باده کما صلیح رفت ای ساجی کتور شرایک که او بر آید کندی درده
 قدح که موسی ناموس و نام رفت و بر رفتی که غرت و نام موسی کندی مراد بود
 ساجی ساقیا آمدن عبد مبارک باد و بدیک جمله دزد اولاند که لشیخ و مرشد
 مضانده خلونده و اعتقاد دزد اولوب کاند نام و ناموس لایچن خلونده حکما
 توغل ایدوب مرید و محب اولاند که ارشاد دزدن فارغ از کیش ایدی حکایا
 اندر ارشاد و شوان و تحصیل و ذوق طلب اید که دیر وقت عزیز رفت با
 تا فضا کینم عزیز رفت کندی کل فضا ابد لوم عری که به حضور صراحتی و جام
 ر که مرای و جام حضور کندی مراد مراد صیدن مقام و جامدن احوال در
 و مراده نظر وقت عزیز لفظ شده معنی اضافت ملاحظه اولور یعنی عزیز که
 و فنی لاجرم انک و فنی کید جکر مرید که زبانه کلوب انکر تحصیل و احوال
 فضا لولمق لازم اولور در کتاب نوب چندنوان سوخت چو خود نوب و انده
 بنج و ک یعنی اولور خود کیدی ده که عمر سودای خام با شنده کندی مراد بود

نمونه خنق فاف اید و در
 و زنا اید
 نمونه خنق فاف اید و در
 و زنا اید

نمونه خلونده اعلی الله مرید از نیست و ارشاد
 مشغل اولم خلونده اید و اید و افکار
 سینه نام و ناموس اید و اید و اید
 و فضا اید و اید و اید
 و فضا اید و اید و اید

عموکل طریقتن اعراض و دنیا به دنیا در لاجرم معنی بود که تمام کبیرا خواهم که
 طریقتن اعراض و دنیا به دنیا آید و آید که باقی او که بود بر سر سودای حامد یعنی
 الهی و سیر که انبیا حق ابد و پادشاه با کلمه فراموش ایدم اینچنین دیر ستم کن ای
 که ندانم پیچیدی بنی اولیست فکر بلیسم پیچود لغت در حوضه حیا که آمد که ام رفت
 حیا که میداند که کله بی فتنی کنیدی مراد طلب است که **سبب** ساقا با بدست
 یکی چند اتم تا شوق قاری از آمد شد غما و سرور بر روی آنکه جریه جانت بکار
 اول نقد او زره یعنی اول ابد که سنگ خد که فیتنی برین ابر است در مصطفی
 و عاتق هر صبح و شام رفت غریب خانه سنگد و عال هر صبح و افشام کنیدی یعنی
 و احو اولی مراد کلمه کنی که سببی سکا اینچنین که عشق الهی ارشاد و مستحق
 او عشق ابد اندن بقیه برین و بی ابر شک اینچنین خانه و هر صبح و شام دعا که انتفا
 ابد که در آن مرده بود حیا که بجان رسیده توکل اینچنین که سبب اید بر حیات جانیه
 تا بوی از **سبب** نوش در شام رفت تا بر فتنه که مشکند یعنی شیکند
 آنکه بر فتنه کنیدی سر او بونده شیخ فیضند بر شام مقام قلب و اصل او که باز جان
 بلکه چاد او را بولد و غن بیاورد زاهد غرور داشت سلامت بر در آن زاهد که
 غروری و ارا ابدی سلامت استدی بوی و نوازده نیاز به ارا السلام رفت
 و نوازده نیاز بوندن جنت کنیدی سر او بونده غرور که شیا شنبه بیان و نیاز ارا و در
سبب مرده دی یسین این از غرور بود معنوی ابو البشر آمد پس نیاز تقدیر
 و کی که بودم لطف یاد شد بوی کل نقد که و آرا ابدی بنم شرا به صرف اولی
 قلب سبب بود از آن در جرم رفت قلب سبب ابدی اینچنین فراموش کنیدی مراد

مراد بود که عشق الهی اهل دنیا را در بنم قلب فایده معروف اولی اول
 کبیرا در فلی حال در دیگر که نصیحت حافظه بنافست کم گشت در معنی بر آتش
 که که طانو شراب طاعت کنش اول الا که یول بولدی و بنویشت اتم مراد بود که
 شول ضلال اولان که که عشق الهی انوک مذاق کیده مهندی در سن اید حدر آید
 بولد و دیوارش آید **سبب** راهیست ره عشق بنایند خوش و نرودیک در
 که خراب نیست چه دور و از است **وله ایضا** عشق نادر دلم گادی گرفتست
 آنکه غی نایم کو کلمه مکان دوش در سرم چون زلف او سودا گرفتست بستم آن
 زلفی کبی سودا دوش در مراد بود که که کلمه قلب که غم حق کل سودای عشق الهی انوک کبیرا
 ظهور لب چون آتش لب حیا نیست آنکه آتش کبی لبی آب حیا در ز آتش اینچنین
 نیلای حیا که در مار گرفتست آنکه صوفی در بر آتش بزد و دوش در سر آید بدن
 کلام در لاجرم کلام است آتش کبی مؤثر در آب حیا ندر که موت حقیقی کلکند حافظ
 لاجرم اولاب حیا ندر بزند آتش سؤقه دوش کنیدی **سبب** سبب چون بر دام
 اخلت چه شو کرده ام اخلت **سبب** آب است چون آتش شود که حیات
 فرام اخلت **سبب** حای حاتم عیبت کرجان بنم حاتم حای بر عیبت بر بند که
 جانده حوا که بال گرفتست اول قد اعلی حواس دوش در مراد بود که علو الهی
 من الا جان حسینی اول حضرت والا به وصول حاتم **سبب** حوا ی وصل
 قدش میکند دل در ویش اگر چه باب آوینت حش غالبست شدم عاشق **سبب** ای
 بلند عاشق اولدم آنکه بوج فتنه که کار عاشقان بالا گرفتست که عاشق کار
 بوج دوش در معنی نریختست مراد بود که المرء بطیر فتنه مو جینی عاشق و طالب

در آن آتش و دما گرفتست

نکته در این است که

اولی از آنکه در این کتاب **تفسیر** العالی و من طلب العالی
سره التبیان جوید **الطاف** اویم چون بر آنکه لعل که کند
چو از سبزه نامی گرفت **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
اول که بیدار کرد و در آن **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
صبا بی غنچه بود و بگویند که چرا بوی و در آن **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
حکیم فی عام و کم نام **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
میکرد درین باغچه پرورش حسن کرد و زنه ربای و چشم که هر است که ای که گویم
و زنه که کوز بانی که هر ی که در نوئی لایا گرفت **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
و در آن **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
و کجا بوزنه نوئی لایا رفتی **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
در هر ی که شد آن چون در **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
ایستاد و جام آبی در وصف قد و او با گرفت **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
بومر آید و در که کلاک عظمه نو کند عابری ایل و چون حافظ آن که قد و در وصف
ایستاد یعنی **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
بیت چون اول که بیدار کرد و در آن
عزم و **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
ایستاد اول و در سکا و هلاکم ترک من خوش **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
صانور سن مذکر او کند اول و در مراد حبان **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
اندک محبوس بلکه گفته بودی که جری **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن

چو از سبزه نامی گرفت

صبا بی غنچه بود

بومر آید و در که کلاک عظمه نو کند

سنیم او که مدد بخیل در خوش **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
تفاضا کند و بیضا تفاضا و آن او کند اول و در مراد حبان **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
چو ویر که لاجرم او کند صوم مطلق **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
عز را بیک کلید و آن اول مبادرت **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
موت احتیاج او کند **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
ساقی دیر فنده در کوخا که سوزی **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
اول و در مراد حبان **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
حکایت منظومه چون **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
او را جواب **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
ی که گذشت **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
چون خوانم روان شد بر زنی **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
آن پیر آید **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
یافتم از عزت آن **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
صعد بن آن **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
چشم شکر او کند **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
اینها حکایت عینی **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
سنیم لعل **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
او کند اول و در مراد حبان **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن
رغبت هلاک **بیت** چون اول که بیدار کرد و در آن

چشم شکر او کند

بیکاه در که او کند

را در کوه قاف غم مخور چون نایب پیش او صد فتوح پیش آید به خلاف
 خوش خرامان میردی چشم به از روی تو دار خوش صافی کبر سن بر مرکز سنگ
 بود که در اراق دارم اندر سر جمال آنکه در پامیرت باشم اول خیال دارد که
 سنگ ابا عکده اولم مراد شوی عطا پدر که خلدن کبر و پاریین چنگ که قادر و کولم
 را سنگ بر سنگ بریده و اصل او سنگ بریده و عکاسم **بیت** گفت شوی چون
 جهان با نیند نیست هر که دل بندد و دل زند نیست **وله ایضا** متره شد
 که آتش سودای تو در جان ماست بر صفت اولدی سنگ سودا که آتش بزم جانم
 زانما عاقل که دایم در دل و دیران ماست اول عمارت که دایم بزم و دیران کوکله
 در مراد بود که دلده و صول ایله از جانی بی ایل جانده آتش سودا و **بیت**
 هر که دیوای وصل تو از جان مازفت سودای سلطنت ز سر این که از رفت
 مردم چشم خراب بگر خرقه از آن بزم کوزم بیکری حکم قلم صوفی غرور
 ایچون چشمه مهر رفت در سینه نالان ماست آنکه بکای گفتنگ چشمه بزم
 ایچون سینه موزده در مراد بود که عاشق قان ایچند آفتاب تابنده لعل و لور بزم
 مردم چشم خورده و فی لعل اولق ایسیکی بیجه بخت اولش در لعل حصو لند و تاب
 حکره اسفراف کر شتم دیر **بیت** کوئنده سنگ لعل تو در مقام صبری شود
 و لیک چون بگر شود لاجرم مردم چشم لعل کراغاب اولوب و وصول حق ایچون
 سر بایر اولد خون حکره غرق کر **بیت** دیر مردم از آن غرق شکایت ب او گفت
 هوش تو نش میخ از الم پیش آب حیوانه قطره زان لعل چرخا شکرت آب حیوانه
 بر فطره در اول شکر کبی لعل در قرص خورشید کبی در روی آن تابان ماست

این شعر از کاتب
 است و در کتب
 دیگر هم
 آمده است

ماست گشت چرخ بر عکس در بزم اول ماه تابان روز نندن مراد بود که آب
 خیاب بر فطره در حکام آلهی در ریه اول جیات استیاض سبب او در و قوس
 خورشید بود که جیش علیهم سی اید و نور محض اولمی اید و جی بافتنگ عکس
 ناخفت فیه من روی شنیده شدند یعنی ناکه فاذا سوتیه و نخت و آینه
 اشندم یعنی اولدم بر من این معنی که مازان روی و اوزان ماست بکای بزمی
 که بزرگوار اول بزم در مراد بود که حق تعالی بکای بزم دیدی قن بن آدمی عام ایلم
 و اگر روح در ۱۵ و فورم پس بودند که کله روح انسان نخت و رخن ایچون ایلم
 بومعنی معلوم اولد که بزرگوار اول بزم در مراد را اطلای نیست بر اسرار
 عشق بر بیکر که کلک اطلای بود در اسرار عشق محروم این سر صفتی در علوی جان ماست
 بومعنی در شکر محروم بزم علوی جانم در مراد بود که اسرار اکبریه و قوف ملک
 و جاده علوی کر زیر اسفلیا مشغول اولان بوسه در اول بزم **بیت** کرچی
 هو ایچو سر عشق را وقت شوی دید و در از جلد ماسوی اول بومعنی چند کوی ای
 مذکر شری و دین حاموش باش با شوی سول بزم ای و اعطای دین شری سکا کیت
 اول دین مادر هر دو عالم صحبت جانان ماست بزم دیر ایچو عالمه جانانم
 معاصی بی در مراد بود که طریقت اهلکند و بی بزرگ دنیا و سرک عقی اید و ب صحبت
 مولی آنکه در دنیا طاعت و مناجات اید آخونده مناهج حال ذرات **بیت** مایه اکل
 و نخت چه حاجت معصوم و ما بهر دو جهان چون نای نیست حافظا روز آخر
 سکر این نعت گذار ای حافظا اکلون که بومعنی نگران اول اقل کان منم
 از روز اول مونس در ماه ماست که اول هنم اول کوندن بزم مونس

این شعر از کاتب
 است و در کتب
 دیگر هم
 آمده است

و هرگاه در سر آمد صحنه و جوی در او که جان و دل و شوق و فراق اولاد بود از غلظت
 غمت او غم لاجرم خیال آخر عمره که لازم در **اول ایضا** خیال بدی بود و در چنین عمره
 ماست سنگ بود که خیالی بر بوی باده بزم بود و استر در سیم بوی نو پیوند جان
 اگر ماست سنگ فتو که کسی بزم رفتی در جان اکا همی انضای و سبب است
 و مراد بود که هر نه طریقه کشک فانیان نو که افتیم و جانیه حسنجو در حق خیالی بزم
 رفتی در و حضرت حق طرفند ن فتو طویق سبب انضای **بیت** در پیر اولان
 ز آه اولی که نو نور در بزمه بنداید ن زین زلف اندن اول بود بزمه **بیت** بر غم مدعیان
 که منی عشق کنند نمل مد قیل رفته که عشق منین ایدر ل حال چهره نو جیت موج
 ماست سنگ بود که حسنی بزم تو جیت معزز در اکا کل ننی حاکم الا و جیت جیت و جیت
 محبت ن منی ایدر ل منی ای منی در و جیت بزم جیت موج **بیت** در پیر اولان
 که زین یکی بود عشق منی و عاقبت تنگی بود بین که جاده زلف ان نجه میگوید نظر فلک
 سنگ جاده زلف ان نجه در ایدر ل بزمه صری خاده در و جیت ماست بیکو یوسف
 بزم فیومزه دو شمشیر مراد بود که حال عیال الی و جیت ایدر ل جیت در که غایتده احسن
 و ایچ اولان که ایدر ل جیت و مبتلا سی **بیت** ل غایت نیست که عاشق شعرت
 صاحب ریش عجب انست که عشاق نو محبت با نند اگر زلف دراز نو دست ماست
 اگر سنگ او زون زلف که بزم المز ایدر ل جیت که جیت بر ایشان و دست کون
 ماست جیت که زلف المز که کاهید مراد غیب حقوبه ایدر ل غم بزم قصور
 استعداد مزون در و یکدیگر **بیت** و لاله بند نده رخ خوش نکر اکا ای و ای که
 ماطاقت دید آرد ایدر ل جیت در خلوت سرای حاصل یکم خلوت سرای حاصل

حاصل فیومی فیومست دی فلان ز کوه نشینان حاکم که ماست فلان بزم کل
 طهر انگه که نشینان از نند بوسیت مرعوض ز بصورت از نظر ما اگر چه جیت
 صورت بزم نظر مزون اگر چه عنو در همیشه در نظر خاطر مرق است و ایدر ل بزم
 استوده خاطر مزون نظر نده در مراد بود که سا که مدت مدیده درگاه حقه نکرانده
 اول حضرت فلیق فتح باب و رفیع حجاب انکه ایچون نصر ایدر ل ملک است و فرشت
 ماکل این طلب انکه که که انچه **بیت** اگر بسا ننی حاقط در ی زین یکی ای ایدر ل جیت
 ایدر ل حاقط فیومست که که که چشاکا است کنت نانی روی چون ماست
 که بچه بلر که بزم و ای یکی بزم مزون مشتاق در بیکو ننگه معوی اندن صکره واقع
 اولان مسخره نایه و بویکیت معنوی **بیت** اول ایضا که زلف زلف شکست
 عطایه رفت بیکو زلف شکست اندن بر خطا کنی ایسه کنی یعنی معنی معنی جیت
 اولان اولی کید ن کنی در و حسنی ستا بر ما عجبای رفت رفت اگر سر
 دهند و کزون بزمه جاک کنی ایسه کنی مراد زلف شکست با غیب جیت
 یا عین و حد ندر اندن رویا طریقه شام ارواح و وصول بولور و انکه خطای بزمه
 استعد او کامل دکل اکین فیض و حصول در و دهند و دن مراد طلمت استعد
 و انکه جیاسی فیض و کفیت کفیت ظهور و انجلادن انقباض و فضا سید بر بزم
 از خوس بزمه پویشی سوخت سبب سوخت عشق شکست اگر بر بیکو کجیک
 خرمین با فدی ایسه با فدی جود شاه کامران **بیت** و بیکو فیومست که ای رفت
 مراد سوزی نیک جوی اگر بر که او زده کنی ایسه کنی مراد بود که
 غلبه عشق صوفیک و ایدر ل افلا ایدر ل رها و بر مکر که زین را عشق او که

در صحنه غایت غایت و در اندام و در اولان
 ۱۷ شوق در صحنه غایت غایت
 معنوی معنوی و
 و بزمه جیت
 شوق

در صحنه غایت غایت و در اندام و در اولان
 ۱۷ شوق در صحنه غایت غایت
 معنوی معنوی و
 و بزمه جیت
 شوق

واندان عین الم ابرو وصال اول **بیت** در خانه سعاد خود در دهن عشق بی
 وانه خفتی رفتم و لقی نیافت عین سینه حرم سیر خفته واته اولش مرادنده
 خرقه ربا و لقی کرک اگر چه زاهر اما فی الحقیقه واسطه کرد **بیت** شمعینه
 پوش خرقه سالوستانه سوخت از جامه چانه کرمست یافت کرد به از خرقه دلدار
 باری برود کرد اگر بر کوکل غرقه دلدارون بر بر کوکل غرقه دی ایسه کفوری در میان
 جانوجانان ماجرایه رفت رفت جانوجانان او نشسته بر ما جو اکندی
 کند ی مراد بود که دلدارون قهر صوری گفت معنویه در نه کم علی رضی الله عنه و عشق
 سجاده من استند نغمه لاعدایه فی سفت رفته و سجان من استند رفت
 لا و بیا در فتنه نغمه **بیت** زور و عشق نو با کس حدیث نیست و عشق
 بار کند شود و جای باره با دار سخن چستان ملامتها بدید و به طعن ایملر
 ملا منظر طاهر و لور و کریمان عشق بنیان ناسترای رفت رفت اگر مصاحبه
 اورنه سنده لایق و کجی کند ی ایسه کندی مراد بود که طغان و غنا زاولاندر که
 عادی طعن و ملامت در اول عجب و کله رجب باران او نشسته ناسترای و افق
 اول غنرا کا و جی غل کر کرد **بیت** چکر ایل زنجیری و شغل نندن بنم هب
 چکد غم بار آن نندن در طریقت رجعت خاطر نداشت می بیار طریقت خاطر
 ای شکر او غم شرب هر که ورت را که بینی چون صفای رفت رفت هر که ورت
 کور رسن چون صفای خاطر کندی یعنی واقع اولدی اول که ورت کند ی مراد بود
 خاطر ده رنجید که واقع اول عشق الکهای ایلد و افکد کر عشق بازی را خلیتاید
 ای دل بایدار عشق بار لونه غل کر که ای کمال حکم و ناست بت قدم اول کر ملا ی

در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

ی بود بود و کر جفا به رفت رفت اگر سال ابدی ابدی و اگر بر خطا کند ی ایسه
 کند ی مراد بود که عشق باز اولان جفا کش اهل صبر که ملا و خطا با تو او چو
 چکر که کند کن صکر فلا ابدی و بر کر که ابدی کجش نشسته و استحال اول نور
 و کفش نشسته و کندی و بر **بیت** کرد در بلا فنا و ای دل مشغول چیزی
 ملا کند نشسته و این نیز بکند و عیب حافظ که مکن و اعظم که رفت از خانه
 حافظ که عیبی دی اند ای و اعظم که کند ی خانه و دیو پای آزادان نشسته
 در جای رفت رفت آزاد کرک ابا غن بغلر کر کر بر سره کند ی ایسه کند ی
 بود که از اوده بر فید ایلر معنی اولیوب مطلق العنان و هر برده طالب جانان
 او نور **بیت** چراغ عالمی غلوی فرا هر روز به آید تواند رسیده ویدی و در کج
 میجانه **ولا بقا** هر آن جسته نظر کزین سعادت رفت هر اول مبارک
 نظر که سعادت ارد و کجی کند ی کجی صکره و خانه ارادت رفت سخا و جفا
 و ارادت او کند ی مراد بود که مبارکی نظر لو اولان که طالب سعادت اول
 خانه طرفه و سرید که او کند **بیت** نو که بام دم کون نظر در جبه کفایه عجب
 خوش بینی حال بوسف رعنا بر طل نیم شبی می کشف کرد ساک راه بر بار بطن
 طلوع ایلر کشف ایلدی ساک راه اولان رموز غیب که در عالم عالم سها ورت رفت
 غیب رمز را که کشفها دنده کند ی یعنی واقع اولدی مراد بود که کشف عبادت
 ایدنا کیفیت عشق الکهای ایلر زیاده تکلیف اولان صاحب کشف اولور اسرار
 غیبی عالم مشاهد و کشف و مولو ریا و معرفت از من نشو که در سخن
 کل و معرفت سندن است که بنم سوزنده ز فنی روح قدس نگید استغفار رفت

او فیوب او فور کل کر عشق ند او که از کوی ارادت نروم شفیق ایدر ایدری
ارادت نخل سخته کفرتم یعنی مرید نخل سندن کفرتم و مرید اری شکر انم زین
دیدي اخو که چنان عشق حیدیم و بر فیت کور و ک اخو که کبی شفیو الدق
والله ند که کندی مراد بود که اول کفرتم دیدي بزودی استغافنده احوال اندک
اول عدم رغبت غم ایدر چون اندک کنت از خود دیدیم هر که وصالم طلبند دیدیم
کند و دن کفرتم هر که وصالم طلب ایدر با بقید وی وی از خویش بر دیدیم و بر رفت
بز انوک امیدی ایدر کند و ضرر کن که کند مراد بود که وصلت بار و وصل
شیخ اسدین نفا نیند که کسکه که بزه کفیل اسفاد ایدر که طلب فضا ایدر
وفند کندی لویا با نیند نفیر اندک و بر سبت من ز دست نه کوشش من
بکشم قیاد و دست بخود بنا لای شد چنان در چمن و حسن و لطافت لیکن
نقط چون مبالغه اسم فاعله در چید ن لفظند یعنی مبالغه ایدر صا لای ایدر
حسن و لطافت چینه اما در کستان و صالتش مجیدیم و بر رفت اندک
وصا لای کلت نیند صالتش کندی مراد بود که اول شیخ کمال بولش و شیخ
و قرب حاصل فلش و تمیل مرید سندن و ارشش اندک مراد تبندن بز فیض
کفیل ایدر مدک کندی **سب** با تو صو کارها مینا است بی تو صو صو حاصل
صو حافظ صو شب ناله و زاری کردیم صو کبی دو کلی کبی ناله و زاری نطق
کای در بقا بو صالتش **سب** دیدیم و بر رفت که ای صیف و ریو اکو و صا لای
ایر مدک کندی مراد بود ن نیند و که آگاه که اهل صلاح و ارباب فکلی فقی
و عدی و صلتی ایچون و صحن حق فرانی ایچون فریاد زاری ایدر لارند که محبت

محبت عظمی بود **سبت** اورده صد هزار غم افتر نوکاش مرده کشته بودی
پیش از فراف خول **ایضا** در دکه بار در غم در دم باند و رفت در ده ندر ایدر
ز یاد و خیرت کوسنرب بر و روا و در بقا کبی در غمده فودی و کندی مارا چو و بر سر
آتش شناند و رفت بزوی تو نیند کبی او داونده و کندی و کندی مراد بود ن غل
سای کبی شیخ و مرشد فرانی ایچون غرق در بحر بلای طرب استغافنده را
نه جای ند او دوز هر که ای چو شاند و رفت بر فیت و بر دیدی که الی زهر غم
طنه در و کندی مراد بود که عشق الی فرخ در سا که میند که ایچو دیدن شیخ
فقدون که نفس انسانه زهر کبی نخل کلاو بر یار طندرب عشق الی فدی صینی ایچو
میوب خار بهار لکندن بکور میوب کندی و کندی شکایت در چون صید او نند من
بحر و حشره را چو انوک صیدی اولدم بی خروج حشره ایدر بحر غم باند و جنب
بر اند و رفت غم دگر نند فودی که سوروی دندی مراد بود اولدم اما اول نبی
بحر خیر نند فویب رفیق مفاربه ایدر کندی و یو کلت نند کفرتم کربله فیدش در اوردم
دیدیم بی نیم کندی و مر کربله ایدر فید کفرتم آنی از من رسید و تو شش کفرتم رماند و رفت
بنده او کندی و کفرتم کورده سن او کندی و کندی مراد بود کوسنرب شیخ اولم
اسندم اما با شکار او میوب غزت ایدر و ب چنک آنی میرند ن قالدرب او کرب
کبدرب در دم در پند روی چون دلم چو در دل من جای تنگ یافت که کلت نایه
چون کون کو کله و بری جاربولدی کتون ز راه دیده بخو او داند و رفت کل ز کبی لای
خوابه بلدردی و کندی مراد بود کون فند با شش اند و من بیا ندر چون بنده را
سعادون خدمت ند او دوز **سبت** چو ناله سعادون خدمتی و بر میری دوست

عادی سر که کفر کفایت علی حاد درین عهد و وفایت در بی غلط منسوب
 سن با غلطه با غلط سن که بوزمانده و فایز قدر مراد بودن مرشد اولی اولان معانی
 و آنکه بجای نذر کرد چون چشم دل میبرد از کوشش نشینان چون سنگ کوزک
 کوکل او کوشش نشینان درون و بیال تو بودن کند از جانب مانیت سنگ کوزک
 اولی کما می بینم جانمزدن دکلدر مراد بود که نظر شمع چون کوشش نشینان اولان
 صد فیکر که کوهان آلوده روی اند که جز به سی ایله کنی اردی کید بود بود که کد
 عدا و لغز **بیت** بخود و نیست در کوی نوشنا فان شیدا را فخر لغز بتلاب
 و بت یک شیدا را باز ای که بی روی تو ای شمع و لغز کرد کل سنگ بود کس
 ای کوکل نور لغز بی شمع در بزم قربان از نور و صفات نیست مصفا جبر صحنه
 نور و صفای اثری بود قدر مراد سوزان سر شد خطا بد که اول حافظ اولی صفا
 صحنه نور و صفای اثری او کز کپیر صفای مرشد من شد که تفاوت اگر پیر صفای
 بین مرشد اولی ایست نه تفاوت و در بعضی تفاوت بود قدر مراد در هیچ سر نیست
 که تر ز طاعت نیست **بیت** چه بر باش بود قدر که اند اند و بر مراد بود در بعضی سر
 اند و بر سر و در مراد بود به پیر صفای ن شول شجر که اند و فارت اول علم و فی
 بود ایست و در لاجرم انوک ایست شمع فاضل او نیستند زیرا هر سر در سر و آرد
بیت از عرش تا بزمش اگر بیکری بقال در هیچ ذره نیست که نری غیر نیست
 کفایت هر سر که من چشم نورم و عیش نشین فخر جبر نور دانند بزم کانه
 سر او در سر نیست بیلور را و کور که شرا لایق دکلدر مراد بود که نور الهی
 نسبت شمس شرا و بیکری کوچک بلند قدر دکلدر پیر صفای از کز کجیل است

وضیاع

است غریبه بنام که جیل از دیر جانان این قاعده در سر شما نیست
 ای دلبر مگر سز که شکر کرده بود قدر مراد بود که غریبه ایست و التماس اولان
 شکایت **بیت** لم یبق فی الدنیا جزیه کرم بر بی من التوال و لامیل بعشق عاشق
 چه کند که خود و غیر ملالت عاشق نبلسون بهیویب ملالت لوفتی با هیچ دلاور
 سر نیزه فضا نیست **بیت** چه با در ایله بر فضا فاما به بود قدر مراد صومعه را احد و
 خلوت عابد زاهد که صومعه سنده و عابد که خلوت سنده جو کوشش ابروی تو
 و عاقبت سنگ فاشک کوشش سندن غریب عابد بود قدر مراد ابرودن در
 الکهای و بروز خفی در لاجرم زاهد صحنه اولان صومعه سنده و صوفی عاشق
 خلوت خانه سنده این دعا و عابد ابرویب که معجز بود در ای چک فرود بود و چون دل
 حافظ ایست پس خالد شمس که فاشک بود که فاشک فاشک فاشک فاشک فاشک فاشک
 مکرر اند فاشک فاشک فاشک فاشک فاشک فاشک فاشک فاشک فاشک فاشک فاشک فاشک
 ال اورن قرآن غریب سندن غافل اولی کس **بیت** و روشن از سر نور و بت نظری
 نیست کینست سنگ یوز که بر تو ندان روشن بر نظر بود قدر که بود در بعضی سنگ بود که
 بر تو ندان روشن دکلدر بر نظر بود قدر مست خاک ورت بر بعضی نیست که نیست
 سنگ فیکر که طبع آغی منق بر مراد و ده بود قدر که بود در بعضی بر بعضی بود که سنگ فیکر
 طبع آغی منق ایست که او زنده که اولی مراد بود در حضرت حق بر نظر نور و در عین
 عین کل و جلا و بر کنگ ستر است و در ناظر روی نه صاحب نظر اندازی
 سنگ بود که ناظر ای او اندر صاحب نظر اردی کسبوی نور در هیچ سر نیست که
 سنگ زنگ سواد سی چه بر باشد بود قدر که بود در بعضی چه بر باشد بود قدر که

شمس که کفر کفایت علی حاد درین عهد و وفایت در بی غلط منسوب
 سن با غلطه با غلط سن که بوزمانده و فایز قدر مراد بودن مرشد اولی اولان معانی

سر نیزه فضا نیست
 چه با در ایله بر فضا فاما به بود قدر مراد صومعه را احد و

سنگ زلفک سودا سیاه اولیه مراد که ذرات حقه ناظر و طالب اولان اهل نظر
 اولان در کف باطله نافر ایدر اما هر کس سنگ غیب بود بیک سودا سیاه در کف
 بعضی تخیل و بعضی معصید را سنگ من کر ز غمت سرچ بر آید چو غیب بنم کوزم باشی
 اگر سنگ عکس نذر از چیز نه غیب جل اگر خود دیر ده دری نیست که نیست
 کند و عکس نذر سر سار بر پرد بر غیب بود که بود بر غیب هر کس که پرد سن بر غیب آید
 و اولان سنگ شاف اولان کند و عکس نذر مندر دکل بود مراد بودن هر کس که عکس
 و عکس نذر نه نقاشی موز در پرد بر غیب بود اولان اولان چو حالت کار اولان در پرد
 باشد که عکس دی اولان عکس نذر در دکل بود و چون بود حاکم و عکس نذر در پرد
 خوان بود بود بود و در غیب است قلبا بر **رباعی** ی جو ردن و کرد نیکو ان کردین
 بهز آنکه بر ز قاز اهدی در پردن کویند بهشت کس بخو آهد بدن آب چشم
 که بر دست خاک در دست کوزم باشی که اولان او زنده سنگ منو کوی پر اغنی
 دارد در پرد من او خاک دری نیست که نیست اولان بود منی التذره اولیه
 مراد بود که هر دید و کار بان که حضرت حق قیو کند انکاکل حاصل اولان پر قیو کا
 عیبا اولان تا بدامن نشیند ز شمعیت کردی ما انکاکل انکاکل فو قیو بل دن
 بر نوز سبیل چیز از نظر م عکس ری نیست که نیست قانی سبیل بنم نظر مدن
 بر بول او خا آبی بود که بود بر غیب بر بول او خا آبی بود که بود که اولان سبیل قانی
 مراد بود که هر عکس نام و سبیل طعنا نم ایچونا اغلر تا که در کا حقه اندن غیا
 ارمید تا که انرا سوزی عشق حرامت تا که عکس سوزی غرام در غرام
 که هر کام در آن به عکس نیست که نیست که ادمه اول بولد به عکس بود بر غیب

عینی بر ادم بود که اند به عکس اولیه مراد بود که سفر عشق الهی ابدن عکس
 اولوب ز غمت ریاضت اعتبار انکاکل که بیت کسی که راه رود ز غمت
 اعتبار کند نوم ذاری سفر ایجا نوا که کرد تا دم از نام سر زلف نوم جان نذر
 سنگ زلفک او عکس شامند هر پرد نفس او عید یعنی اندن سوز سوزید با عید
 گفت و شنیدیم سخن نیست که نیست عیبا یلدی و شتم و سوزم و کوم
 اولیه مراد بود که هر کس که اسرار عکس نذر یعنی هر پرد یعنی اهل و نا اهل
 او کند و از اچ انکاکل بدل و جلت ایدوب نهی ایدرم مصلحت نیست که از پرد
 بر دن آید از حکمت دکل که پردن طشره جف از ورنه در مجلس رنر دن
 خبری نیست که نیست یکس رنر در مجلسند به پرد بود که بود بر غیب هر پرد
 بود که رنر مجلسند اولیه مراد بود که رنر یعنی مجلس عکس نذر یعنی و دق
 طبعی و عکس و لایینی و اسرار غیب عکس نذر بیلور انکاکل مجلسند به پرد عکس
 عکس افشای رنر موعده ایچونا سوزی رنر ازین طایفه سوزی به پرد
 به پرد سوزی طالعون ایچونا عکس به پرد از سوزی دیگر نیست که نیست عکس
 سنگ عکس بالشدن به پرد بود که بود بر غیب بود که بود در کا عکس
 عینی اولیه مراد بود که حضرت حق عکس عکس عکس عکس عکس عکس
 محروم کند سوزی عکس و اولیه و عکس عکس عکس عکس عکس عکس
 قصور نذر از عیبا لب شیرین نوا چو عکس عکس عکس عکس عکس
 چا لشدن طلعو عکس عکس عکس عکس عکس عکس عکس عکس
 عکس عکس بر عکس بود که بود بر غیب بود که بود عکس عکس عکس عکس

این شعر در کف عکس
 و عکس عکس عکس
 و عکس عکس عکس

مراد بی شیرینیدن کلامی الهی در که معدوم اند از حد و نازل اولی
 در کلام لذت و بلوغ اندکجا بدن غرق غرق و در و بحر جانان مستغرق **بیت**
 میسر نیست غیر از نظر خدا فرمود از آن تا تو بسوره نه من دل شده از دست
 تو چونین جگریم یا لگو زین عاشقی که شکاک که جگر می نماند که کرم عشق
 تو بر خدای جگر نیست که نیست که شکاک عشق غنچه پر خون اولیه مراد بود که
 هر که ببار عاشق را کادله او و صاف در جگر پر خون و اکند و نشن مراد جان
 زنده اولی که **فقط** ندانم هیچ کس در عهد حسنت بادل باشد الای بهار زین
 که جنبی گشت دوست برید اگر دوست نشن ده بشارت شیر در باد بهشت عشق
 نو رو به شد از سلطان سکنه عشق که خواستند و کور ازین راه دردی خطری
 نیست که نیست که بود بولدن که اندک به خطری و نیز که بود در بعضی خطری قدر که
 بودند اولیه مراد بودند در طریق عشق خطری که اندک بماند که بودند نیز به خطری
 رو به نا توان اولی **بیت** غلام سهل بیند طریق عشق عریان گفته در بین
 هر چو که کم من عبقاق از وجود این قدرم نام و نشان **هت** که هت بنم و جو
 دهم در بود قدر نام و نشان دارد در یکین از ضعف در اجا اثری نیست که نیست که
 ضعف ن اندک بر اثر بود قدر که بود در بعضی ضعفند بر اثر بود قدر که اندک اولیه
 بودند عبادت بهشت در ضعیفی کاکه را و لوب طاعتند بهشت کاکه
 غیر ازین نکته که حافظ از تو عاشق دوست بود که در غیری که حافظ سنده عشق
 و کله در در سر پاک وجودت هنری نیست که نیست باش با غنچه شک و وجود که
 بر هنر بود که سنده اولیه مراد بودند نقشه حکایت که کاکه که بود در آثار و

مراد و موافق دکن اولی چندین سندن بنم مقام بود در **بیت**
 نظری بهر معانی موجب عیش و حیات نظری و طرب است بهر معانی
 نظری عیش و شنگ که موجب در وقت میگرد را اب زهوا به حیات میماند
 با غنچه سکنه اب و هوا سی و در مراد بهر معانی نچ کره معلوم اولان شوق
 و حرارت اولان سر شد در لاجرم انکه نظری عیش عبادت و فرج اخوت موجب
 و میماند مراد و عبادت عبادت که اندک کیفیت عبادت حاصل اولی
 لاجرم اول با غنچه عیب اب و هوا سی و در مراد که در وقت صفادیر سر را پاک کرم در
 قدم اولی است اهل که یک باغی انکه قدمده اولی **بیت** غز این شرح بیان
 جرات و ترک است بودند غیری شرح و بیان جرات در و ترک ادب مراد
 اهل که بدن ابک صاحب اولی لاجرم انکه باغی بهر حالت قدمده اولی
 اولی در راهب معنوی و در جات اخو به خفیل ایدر بودند غیری شرح
 بیان شجک مرآت و نمائنده کیفیت و حالانده در سو یک حد مترون جفا
فقط جنت و اواز بیت المعور جنت فقط سی و بیت المعور او را بهی شرح
 شرح از جلوه محاز **بیت** الغیبت اوزم او می کویانه سکنه جلوه سی
 شرحی در مراد بود که بهشت الغیب که دیار بود بود نچ در لوتند ذرات
 وارد در و جاز عدل مراد کیفیت الهی ابی منکشف اولان کس مقاصد کمانه
 اولان کس حکایت غریبه سی و اولی خاطر خاطر با دعه علی طلبید بر زم خوش
 فقط لوت خاطر نقل مینوی **بیت** غنچه لعل شراب در هر شک اندر طلبید
 و جذب و ذهب است حبیب کوشش طلبنده و التون چاکمده در مراد

در وقت غنچه سکنه اب و هوا سی و در مراد که در وقت صفادیر سر را پاک کرم در

سبب برنده با قوت ایزد است و ارادتی که اکایت
 المعور در ابی طوفان فوده سبب
 رخ او لوت با کیمه الکی
 بر نه با بدی

بود که بزم خاطر حضرت حق جانمزدن فزود و نرکتی عشق الهی و یلیر
اما اهل دنیا سیم در **دیر است** که چنانچه وی سیم در داری زود بود
چگونه که داری در ازل بر سر هر کسی غلبه رفت خوش از لاله هر کس که با شی
اوزره بر قلبم کشد ساکت اول کعبه و بیکد و جنت و دوزخ **سب است**
کعبه و پنجاه و جنت و جهنم سب ظاهر در مراد بودند مؤثر حقیقی تغییر الیه
بافیه اسباب سبب هم یلیر در دیکد که بجز **سبب** بر نشود و نقد خوان و فتنه
نکات منیر بیشتر از غرقه اوقیه دولت مصطفوی را طلبی بولر **سبب** مصطفی
منسوب دولت ابولهب دولتی و آرد و معنی سوال الله عدم دولت ابولهب طالب
و مزاحم در مراد بود که هر نیک که بر توفیق و غنی بولر **سبب** جوهر و شمع
چگونه که کشد طالب دست کن مار و کل فار و غم و شادی بر همد که هر یک
بود جوهر شمع **سبب** با اصل و نسبت است علامه و شمع عظمی اصل و نسبت
و کله مراد و بناده اگر چه اصل و نسب اعتباری ابل عظمی اولور کن فادانغ
بغالبه فلان نسبت **سبب** بنی اخوند اصل و نسب بود قدر اعتباری
بود قدر اعتبار علامه و طاعت در دلهای قضا بهین رای بنویسند خدای حافظ که کلی
بود که ابل عظمی بنویسند ابل جوادان یکی کنان روز و شب اندر طلب است ابدی
سبی ابدی که دکن در طلب عینیه در مراد بودند طلبیده علی الدوام سبب تر غیب **سبب**
بکوشن یا بکف آری کلیم که وجود که به طلب نتوان یافت که هر مقصود **دول**
البقا هم زلف نمودام کفر و نیست سنگد که بکلی کفر وین اغی زکار است
نویسند **سبب** سنگد کار خالکدن بر شمع بود مراد هم زلف طبع و استعاره غیب

و لیکن کوهی و اصل با کوه بر باد
عظمت او را با اصل کوهش که غنیمت

بسیار از کوهی و اصل با کوه بر باد
بسیار از کوهی و اصل با کوه بر باد

غیب همدیگر که اندک اهل کفر و اهل اسلام کفر و صانع الهی در شمع
بود کفر و دین در طریق او بیان و حده لا شریک که کویان نبات و جوی غنیمت
لیکن سنگد که بجز عیبی در اما طریق طره است **سبب** صلی المبین است
سنگد حاجک سوزی صلی المبین یعنی حکم ایدر مراد کلام الهی احیای قلب انوک
بیاندر به ان چشم سجد آفرین باد اولغره کوزه یوز آفرین اولسون که در خانه
کشتی آفرین است که عاشق و لیکلده سحر بر دمی در مراد عین الهی صمد
نمایری اولوب پیچ عاشقان صمد کمال اندوکن **سبب** فدای چشم نوح جان
دل که در شمع بی هزار شمعده از عین و لیری داند **سبب** علمیه علم هیهات
عشق عجب علم در هیهات عشق علی کبریا **سبب** هفتیم زمین است که سنگد
نهی فکر بدی بر در مراد مرده عشقک علو بیاید که ملک نامن اما نسبت بدی غنی
اچقدر نوبیداری کوبد و رفت جان بر د سن صانور سن که نیر من سولجی اولدی
و جان فزونی حسابش با کرایم اما کاین است که اندک حسابی کرام اما کاین
اچقدر مراد بودند اندک بیاید که بر مراد موت ابل خلاص بود بر راند کله یی عمل وان علم
حافظین که اما کاین تعلیم مانع فلون موجب کرام اما کاین و فخر ند مکتوب
یوم جز آد حساب اولور اچشم شمع و جان چون توان بر دستک شمع کوز کده
بنی کان فزونی او کو که دایم با کان اندر کاین است که دایم با ای ابل بسود و در
مراد عین الله ناظره البنا حسینی نظر حذر احضا ممکن دکل ابد و کن و مودت
حلاصه جابیه یون ابد و کن بیاند مشو حافط کیدز لغش ایمن اوله حافظه فقط
انک زلفی مکندن امین که دل بر دو کون در بند دین است که کوهی الی شمع

بسیار از کوهی و اصل با کوه بر باد
بسیار از کوهی و اصل با کوه بر باد

الذي شهدى دين فبذنه ورماد بود که نذر مکر آید این اول غنیمت
 و لا یاب من مکر الله الا العثم الخاسرون بعضی میگوید بوی واقع اولش
 قاجم عشق می نویسد **حافظ** فذنه شراب اشده حافظ مدامش
 زند و مستی نیست مدام افو که مستکی و زنده کی بود نذر و بعضی میگوید بوی
 واقع اولش بجا کیش جو حافظ نازش ای دل جان چکه حافظ کبی ناز نه کوی کل
 که ناز ناز بنشان نازین است که نازین ناز نازین در بختی کوز کل نازی
 کوز لدر **شعر** بغیل القلب غنجد کونفا کل یا بغیل الملیح **وله انضا** روز
 یکسوند و عبد آمد و دلها بخت است اوج هر جانده اولدی و بیرام کلدی
 و که کلر فالندی می میخاند خوش آمد و بیاید شراب بجانن جو شنه کلدی
 که که در یکدر مراد بودن ساقیا ساقیا آمدن عبد مبارک باد و دکن
 و لا حق ساقی بیار با که آه صیام رفت و بکنده مراد اولان کبی در که
 و صفایند و شلج و زهاد خلوت و اعتکاف و اولوب مرید عاشق و ساک
 صادق و عجب و مهور و ارشاد و شوقدن دور ابدی چون عدم بر طرف اولدی
 و کلر فالقوب قوب و شراب عشق الهی جانها بدن جو شنه کلوب اول
 شراب بیایب بخت زمان اولدی **رباعی** عاف کل که دو چشم عافیت بین در روی خورون
 و مست جفتن این دار و نامن زیم بدست بر خواهم داشت نعلی که مزاج جان
 شهربن دارد نوبت دهد فردنای کران جان بگذشت زهد صابا جان
 تقبل از نوبتی کجی و فت و ستادی و طرب کردن زندان برخواست اند که
 شاد و بلی و شنگی و قتی دوریدی مراد بود که زاهد حشر خلق زاهد صانوب

صانوب و کند و بی خلوت نشین و عابد کوس نذر که مدنی کوب خلوت اولدی
 شوق و دوقی ایل عبادت اید چکه زما نه کلدی و یکدر چه ملامت دسد انرا که
 جو ما باده حور و طعن ابر شورا که نذر چلین شراب ایچ اس عیبست و نه این
 بی خبری و نه عطاست بوعیب ککدر و ککدر و بی خبر ککدر و ککدر باده نوش
 که در و بی خبری بود بر شراب ایچ انده چچ ریا اولیب بهر از زهد فروشی
 که در و روی دریا است بیکدر در اول نهد صا جندین که انده بوز بیل اولا
 مراد مراد بهر دکل و کسب ریا ایل عک کول نذر سه اول و کلو کسب و معبود و انرا
رباعی بی بخوری طعن مزین مستانرا کر توبه دهد و کوبه کنم میر و انرا غره بدان
 مشکوکی بی بخوری صد کار کنی که بن غلامست . انرا مانده مران نفا فیم
 و نه مراد ریا نفاق ار نری دکل و زور بار نری دکل و انرا او عالم سرت
 برین خال کواست او کک عالم سر در بو خاله شاد در مراد کند و نک احلامن
 بیاندر در فرض ایزد بگذاریم و کسین بکنیم انرا فرض ادا ایدرز و کسین بکنیم
 اغر ز و انچه کوبیدر و اینست نکوبم رواست ای که دبیر جابیز و کلد رجا بیز
 و بیز مراد کند که حسن حالی بیاندر چه شود که بیز و بیز مراد خوریم ناولا
 اگر بن و کسین کبیر شراب ایچ باده از خون نذر اینست نذر خون نشاست
 شراب اوزم اوزم جو بخوری فانی در سکر فاکلوز دن دکلدر مراد شراب حق
 عبد دکلدر حق عبد و منده بودند اشده در یکدر و فی الحقیقه مراد عشق
 الهی کس که خفی دکلدر یکدر **رباعی** بیکر که زحی چه عیشی ای افزاید و زحی
 زحی فشی زایدی که چه حرام و مال نوبست نام که خای نهی خوش ناید

این ز عیبت کزین عیب خلل خواهد یافت بویعید دکلر که بولند خلل
 بولند اولاد بود عیب چند مردم بی گناست اگر عیب اسید بود
 عیب که گنجینه در مراد شراب عشق نوش ایدوب کار دنیا به فراغوش
 انکار عیب اسید خلل و ضرر کلور عیب دکلر و اگر اولاد عیب اسید دینی
 معذور و دینی اگر عیب ز آوازه **بیت** عیب من شکر و با عیب آملین
 همه موجود دیر آند که بی عیب خداست حافظ از چون و چرا بگذرد وی نوش دی
 ای حافظ نه و نه چون کج و شراب این اید مردم سز چکش چیمال سخن چون و چراست
 انکار کلی فتنه نه نه و چون سوزی بجای بود مراد الالبال علما بفعل صبیح
 حضرت خدا غنای خدای بود پس قضا و رضا و بر و سکوت کر کرد **و**
ایضا دلم طلال گرفت از جهان و هم در دست کوکلم طلال دوزی بی بی بکری
 جهان دوزی و میر که اندر در و درون حاطر من کی بکشد الادوست بنم حاطر من چون
 که صغیر الادوست مراد کند و کما سوی الله دن اعراض در و فلبند و حقد بغیری
 اولاد و غن بیان که بو خال عاشق صادق خلیل در کرز گلشن و صلت بار سبوی
 اگر سکه و صکک کل شدن بزه ابر شورش بر قفود لم چه غنچه بکشد شادی اندر سوت
 کوکلم غنچه کبی صغیر دوزی به مراد بود که عاشق کمال فزنی و صل و دوشند بر سر
 تکبلا کما سوی اعلی ما کنتم ولا تفر خواجا انکم لا موهبیه مال و جامدن شاد اولاد کرک
 زیرا اندر به بقادر حصو به حننه اندر که افتراق ملا حظ انکار **بیت** بر مراد
 شادی کردی در جهان از فراق ایدیدش آن زمان نصیحت من دیوان در طرف
 عشق بن دیوان که نصیحت عشق طر فتنه جهان حکایت دیوان که و سکی بس

غنچه کبی صغیر دوزی به مراد بود که عاشق کمال فزنی و صل و دوشند بر سر
 کوکلم غنچه کبی صغیر دوزی به مراد بود که عاشق کمال فزنی و صل و دوشند بر سر
 کوکلم غنچه کبی صغیر دوزی به مراد بود که عاشق کمال فزنی و صل و دوشند بر سر

سبوت همان دلو و دواش دوستی حکایتی مراد بود که دیوان طاش ابله
 و سبوتی بی مراد بن دیوان و بی نصیحتی شوبه صیب خرام ایدرم بکون اهد
 نشین که عیب مکن وی را اهد خلوت نشین عیبی بی بی بی از انکار
 کوشه عراب رطم ایدوست انو کچون کبیر دم خواجمر کوشه بی فاش و کجی
 مراد بود که بزم و وجه عیدین طر دوزی به در دکلر میان کعب و پنجه
 فرقی نیست کعب و پنجه اورد کعبه چیم فرقی بود در به طرف که نظر میکنی
 برابر دوست هر طرف که نظر ایدرس دوست مقابله مراد بود که عیادت و دوز
 اشک فایتما نو تو فتم و جد الله صبیح غنای خلیل کعبه فلبند دوزی نه پیش
 و مود با ایدر و فلبند که صفل و بیوی و قاش ابله دکلر بلکه بر بر جمله آسوی سر
 انکار رفته کم دیر کند سخن در سر و در فلبند دوزی **بیت** قبل باشند چکه
 فلبند رکنه اساندر چو حافظ انکار سر کعبه فلبند دوست حافظ کبی او کعبه باشند
 بکر فلبند را اولور مراد بود که عالم که ماسوی رند در جل و دوزی بری کند و وجود کد
 فلبند حقیقی اولد که اندن **بیت** میان لاف مگوی سیر کشت برهلو آن
 انست که آواز سر کعبه **و** **ایضا** حدیث سر و کعبه بیل پیش فاراوست
 سر و سرین سو بیک دوست قاصی او کعبه که سر کعبه دوزی سر و سرین ز فامت
 اوست که سر و سرین کعبه کبی انوک قاصی در مراد بود که علو مرتبه الهیه
 اجلی او لاندکس علو بیست در لاجرم انو مقابله کعبه بونلری دوزی لغو در
 چون جیبی عیالی اولاد کر خالنی اولد و محلو کعبه خالنه نشین و ایدر که می بکشد
 مرکز و خیال فامت سر و سرین کعبه زان رد اکاسرو قاصی خیالین انرم اول برین

جی
میں نے تم کو
میں نے تم کو
میں نے تم کو

چو کمان شد او غلطان بود تراز و جاننش طلب کام دل اگر جوی سن از خون
اسند که کل را من اگر اسیر شد چو حافظ از پی چشمتش سر که عریده
خون حافظ کبی کوزی اردی خنک اسبی بغض شک ایچی در مراد کلام
آهنگن فام مراد انساند رعین الله فهای وادر اک ذات شکل در اینچون و دل
لست عم بیور نکره و فی الا الله ولا تنکره و ای ذات الله **بیت** افتاب که نوین
هر سیده که در کمال سواد در ذاتی کور یک در اسک فاشد و هم دوازده **وله ایضا سخن**
شعرا ز عوالم احاطه ایست سوز اکل و کلسن ای دیر بونده عطا در چو بشنوی
سخن اهل دل سود یار و چه مگو که عطاست چون استبد سن اهل سوز نه دی
عطا و مراد اهل دل را اصحاب طرفه که بوند اصطلاح صبی و بطریق الحیا سوز
سوی که کند و عطاران بلز و حواجه حافظ انزو لطف و جلی ابله بوسینه پند ابله
بیت اصطلاح عارفان در باب نایاب نو ذوق از صحراب سرم بدین عینی
فروغی آید باشم دنیا به افروشد کافر یعنی دنیا به افروخته باش اندر ضم نبار که است
ازین فتنه ها که در سراسر است افرین بوقته که گشتم باشم پس طلب مطلوب
حضرت حق تعالی در اندام عابد به منزل ندیده در این فخرم **بیت** سودای نیست و دو
بیم سر بلندیم اورا بجز تو هیچ فرومن نمی برم در اندرون من حسنه دل ندانم که نیست
بن حسنه و کی ایچنده نوار بلزن من خوشم و در در جهان و در غوغاست که بن
ساکن اول افغان و غوغا و در مراد بونده دروغه عشق الهی و شوک سناچی
وارد که اول منتقل ذکر قلبی بود ب شکم دنیا زدن در یکدیگر **بیت** حدیث عشق
موت پیدا می کنم بزه غوغا و لیکن شوق تو با گریه کرد غازی دلم زبون برون شد کجا

ای مطرب کو کلمه پرده دن جعفری فنده سین ای مطرب بقال لاله ازین پرده
 کار ما بنواست اینک نیز چک که بو پرده دن بزم اینست نوا ایله در مراد مطرب
 فیض ایرشد ب سون و بر بزر چون جنون عشق غالب اولوب قلبی و دیر نیل
 اکل انتقام احوال مطرب طبعیت کلا اولور **بیت** خدایاست بعهده نوا و ی
 زمان بر اهل روی زمین نغمی و نغایه **مرکب** جهان بر کز انشا نبودیم جهان
 اینست هرگز انتقام بوق ابدی رخ نور نظرس چنین حوشش راست **سکینا** عک
 بنم نظره بود ای فوش ترین اندی مراد بود که جهان کاره التفات اغزا ایدم
 آما بونه مشاهد روح الیه بر نوبی که اوله و غیون آنکار به بکامترین قلدی کالده
 مزرعه الاخره چسبنی و خصل نواب و وصول ایله آنکه اولدوغی اجله انکاشقا
 و اعتبار اندم کفتم رضایی که ی بزم شربها با عدم بر فیا که کیشور ورم کیم بر خاردی
 سینه دارم شربخانه طباست دون کیم کک شرب وارد شرب روی فنده در مراد بود که
 عالم الهی ده ظلمت کتم عدمه ایدم انده شرب عشق الهی نوش ایدوب بوجها بکلام
 اول دون کیم کک شرب خاری بندر خالده فغ خارا چون بکالازمدر شرب اول فغ
 خانقاه ایچنده کلور دستیم چنین که صومعه آلوده شد خون دلم بوی که خانقاه
 ملوث اولاییم کلم فاندن کرم پیاده بشوید حق بدست شماست اگر شرب ایله
 بور سکر حق سکر آنگوزد در مراد بود که خانقاده فان اغلیوب ایملوث
 ایلیوب نظیره حاجت اولوب مقلد اسیرم اگر اهل خانقاه شرب عشق الهی
 ایله بک ایدر اسه حق انکس اندوز از ان بویرم مقام غیری دارند اینچون دیر
 معانده بنی غریز و نکر که انشی که غیر و همیشه در دل ماست که بر او که سو بنم

بنم همیشه بزم کو کلور در مراد میر معاندن خانقاه در که خوارت بریدر انک
 انش شوقی سو بنم اول انده غریز و خشم در چه سان بود که بنواخت ووش این
 مطرب نه ساز ایدیک چوب جلدی دون کیم بومطرب که رفت عرو و ماغم
 هنوز پرسود است که کنده ی عرو ماغم هنوز پرسود آور مراد بود که عالم الیه
 صفت کلام سمع جان است بر بزم ندامت سین ایشد روی خالیا پیر اولدم
 دماغ اول او از دن پرسود اور و کیست ندامت پیر نوا در **بای** کوشش من یک
 خبر شنید اول جان از داف شوق الت سانی چیلبل ندامت آن دستان
 هیچ مطرب نداد آن آواز نایه عشق نود و ششم در اندرون دارند سکر
 عشق ندامت دون کیم نیم ایچ ویرد بر قضاء **بیت** حافظ هنوز هر صد است
 حافظ سینه بی سید کیم هنوز هر صد کون مراد بونده بیت سابعده اول کسید
 بعض شجده مخلص بینی بویله واقع اولمش از آره زمان که با فطر سید صد
 حبیب اول زمان دن که حافظ ابر شدی حبیب صوبه فغانی سینه شوم
 هنوز پرسود است سینه سیدانی شوقی هنوز صد کون طلوع مراد مد کوشش
دالانی اظهار در **حرف الشاء** درد مار نیست در مان **الغیاث** بزم در دفر
 بوقدر در مان مد **آرانیست** **پایان** **الغیاث** بزم هر متر بوقدر
 نایب مد مراد بوندن در دالانی قابل علی طیب وکل ایدکندن شکایت
 و فراق حکایت بویله و غین حکایت **بیت** ال بوزه و ونوب چکن جانان الذن
الغیاث با که کون کستر من فغان الذن **الغیاث** • دین دول بر دند قصد
 جانان کنند و بنی و کوکلی الیله جان قصدین ایدر **الغیاث** از جور حوبان **الغیاث**

مدد و عجب کس جویند مدد مراد بوندن عجب مجاری شجر قیلوب ایدوب دیند ظل
 ویر پ جان عذاب اخره گرفتار ایدوب هلاک ایدوب به مودی اولد غندن استغاثه
 دیو طایفه دن اجتناب ایشاد در بیت هر که در پیش بنیان سجده کند در خلوت
 لاف ایمان زدند نش در سر باز از چر شود در بهای بوسه جان طلب بر بوسه
 بر جانی طلب میکنند این دلستانان الفیات کبر رابو کوکل ایدوب
 مراد بوندن بوسه مغتبه فاد و جان عذاب اولد غندن شکایت در بیت ارب
 لعل خود راست بوسه التماس جان غنای دکر دارد علی هذا الفیات خون ماخوذ
 ند این کافران بر هم گانز ایدوب کافر ضلیم ای مسلمانان چه در مان الفیات
 ای مسلمانان در مان مدد مراد بوندن انکس قانومال اولوب باعث فاد اولد غندن
 استغاثه در بیت ایدوب غافل که جواب بپسند روی پیر آن آفت صاحب نظران
 شدند و سفیدی در آن بیان اندر بپسند بیت فراموش کنندش هدهده
 شیخ سفیدی خانه من بزرگ خانه لبا و کردان بزرگه و کافر اولان درون خلاص
 در ماننی دنیا و استیوب عمل اخره اشتغال کرد و الا فیات مندره و لبر هده مندره ایدوب
 دیکه جواب مقبول اولد در بیت در قیامت اگر از حاصل دنیا پرسند کوم ایدوب روز که
 در خدمت جانان بودم داد کینان بده ای روز وصل میکنند دانی و بر
 و صکر کوی از شب بلدی جوان الفیات جو انک او زون کچی سندن مدد کرد
 حکوم جو انک کچی را زون کلد و کلد شکایت ایدوب وصلن الاهی طلب فکین در
 قطعه ان الدیایه والا بام کثرت منطوی و نده هب بینهن الاعار و نقصا حق
 مع الهم طوبی و طوالت مع السور قصار هر زمانه در دیکری رسد

این شعر در کتاب
 الفیات در بیت
 هر که در پیش بنیان
 سجده کند در خلوت
 لاف ایمان زدند
 نش در سر باز
 از چر شود در بهای
 بوسه جان طلب
 بر بوسه بر جانی
 طلب میکنند این
 دلستانان الفیات
 کبر رابو کوکل
 ایدوب مراد بوندن
 بوسه مغتبه فاد
 و جان عذاب
 اولد غندن
 شکایت در بیت
 ارب لعل خود
 راست بوسه
 التماس جان
 غنای دکر دارد
 علی هذا
 الفیات خون
 ماخوذ ند این
 کافران بر هم
 گانز ایدوب
 کافر ضلیم
 ای مسلمانان
 چه در مان
 الفیات ای
 مسلمانان در
 مان مدد مراد
 بوندن انکس
 قانومال اولوب
 باعث فاد اولد
 غندن استغاثه
 در بیت ایدوب
 غافل که جواب
 بپسند روی
 پیر آن آفت
 صاحب نظران
 شدند و سفیدی
 در آن بیان
 اندر بپسند
 بیت فراموش
 کنندش هدهده
 شیخ سفیدی
 خانه من بزرگ
 خانه لبا و
 کردان بزرگه
 و کافر اولان
 درون خلاص در
 خدمت جانان
 بودم داد کینان
 بده ای روز
 وصل میکنند
 دانی و بر و
 صکر کوی از
 شب بلدی جوان
 الفیات جو انک
 او زون کچی
 سندن مدد کرد
 حکوم جو انک
 کچی را زون
 کلد و کلد
 شکایت ایدوب
 وصلن الاهی
 طلب فکین در
 قطعه ان
 الدیایه والا
 بام کثرت
 منطوی و نده
 هب بینهن
 الاعار و
 نقصا حق مع
 الهم طوبی
 و طوالت مع
 السور قصار
 هر زمانه در
 دیکری رسد

رسد بر مانده بر دوزخی ایدوب فریب بی دل و جان الفیات بوبرک
 مصاحبه دن مدد مراد غنای کار دن شکایت در که قلب ایدی و جان و ادر کچی بوقدر
 بر در بلایان غفل ایدوب ندم غفل چون محرم بیک بر دوزخ دارم
 شکایت چو قفا روز شب بجهش حاقظ کچی کچی و کلد ز بی خود کنند ام
 سوزان و کربان الفیات اولشم باغی و اخلاقی مدد مراد غفل غفل باز با غلبه
 فراق و دوسندن منفعل اولد غن حاکم بقدر قطعه نادر و زور دم ز در دوزخی
 او در دول روی زرد دارد و زار بن عیش و کشف کشفه کل غم بچشم
 مخفنه کشفه نجار حرف لعل سندر که از صحرای دلبان سنائی باج لا بقدر
 هیچ و لبر دن الاسن باج کشفه که بر سر صحرای خیابان کشفه کشفه کشفه
 خوبروی باشی او زره سن باج کچی مراد غلو حضرت حق بیاندرد و چشم مست
 نو استوب جلالت نماه سنگ ایدی مست کوریک جلالت نماه فتنه سیدر
 بچین زلف نو باچین و هنده داد هیچ زلفک و مکنه باچین و هنده و بشدر
 حراج مراد بر چشم مستند عین داندر و بر چشم مستند بچهره ذات الله کشف
 کشفه با محبتا محبت ان العرف فلفت الحلق لا عرف حبیبی نکر نماه
 عالمی خلق ایدوب هر بر شخی بر هلاک مفتون فلد و غن بیاندرد و چین زلفه
 مراد غیب بودیک تقاعف استناری در کاسه استنار و اسرار الکا مستحکم
 بیاض روی نور و سن آمد از رخ روز سنگ بوزک بیاض روشن کدر کون بکافه
 سواد زلف نونا ریکته ظلمت دایر سنگ ز کلد سودای فیه کور قدر فیه
 کوچیک ظلمتدن سراد غلی حال الاهی ظهوری اظهار من الشمس ایدوب کن غیب

هویت اخفی من کل خفی اید و کن بیا نذر ازین مرض جفیف شفا کجا با اسم
یومر ضدن حقیقده شفا فنده بولم که از تو در دل من می رسد جلال سندن
بزم کوکلم در روی ایرشتر علقه مر لومرض الاهی بطیب ظاهر و الیه میوب
رت شای شفا انجمن شفا انجمن شفا بولند و غن بیا نذر و همان نکر نوداده
باب حضرت خبات سنگ طار اخر که ویر شد آب حیات لب چه فند تو بر در از نبات
مهر و رواج سنگ فند کبی کبک کید مشد نبات مهر دن رعیننی مراد کلام حق
لفظ کن از آب حیات ی خلق اید و پ با اکا صفت و حادث خبات ویر و ک بیایند
و کفنا حق الله اولاد نذر و ک بیا نذر و احفال که خطاب رسول الله صم اولاد
چرا کبی جان من ز سنگ دپنجون هر رس منوم سنگ دل لکن دل ضعیف
که هست او ناز که چو رجا کلب ضعیفی که اول ناز کلدن هر چه کبی مراد صفت
جلال و قدر ظهوری کلب ضعیفی که کلدن حکایت و طلب را فند چگونه بسته
موی میان و کشت او بنو با غلشد بر فیل اید و اچلشد بن چو فیل و سوبه
بسیار کیند عا ک فیل کبی بن و اوج که فیل سکوکند فند کبی مراد و غایت صنع حق
حق بیا نذر بعض شیده بوبیت و افح او کلدن خط تو خضر و دهان تو آن حید
انست صفت خضر از که آب حیواند رفد و سرو و میان نومو و بر چون عا ک
قد کمر و و بیکی فیل و سنگ فیل سکوکند کبی معنی بیا من در فناد و در حافظ
حوای چون نولشای و دشمنند و افند با شده سنگ کبی شرک کبی
کینه بنده خاک در تو بودی کجا اسکلی سنوک فیک طوبی آغی فوی اولیدی
کاشکی مراد بونده حضرت حنک علوش کنی زاننده ایدن کند و سهرای انوک کبی

مجبونی اولوب طلبنده اولد و غن استغراق اید و ب و کند و عفاتن باد ایلوب
و اول در کاشکی کبی فوی اولغی غنی در حرف الحاء اگر مذهب تو خونا
عاقبت عا ک اگر سنگ مذ صکبه عاشق فایه حلال اسب صلا آه است
کافی نراست صلا نزه اید اولد که سکا اید اولاد مراد بوندن اراد اید
کند و ک مرادی اولوب قضا رضا کبی اند و ک کرد و کد الا مر منک با سکوی
و با ایلای اسر ای الی من الدنبا و کافها سواد سوی نو بنمود جاعل الطامات سنگ فیل
فند لکن کوسندی خالق فلک بیاض روی بو بکشد خالق الا صبا ک سنگ کبی
آغن صبح یاری مراد حضرت فند و جعل الطامات صبح و خالق الا صبا و جعل
اللیل سکنا صبح خالق سواد و بیاض اید و کن بیا نذر لاجرم سواد زلف و بیا
و ک کلدن انا نذر در رباعی چون قدرت او منزه از نقصانست آوردن
خلق و بر دشت نیست نسبت بن و و هر دو شوی نمود بر قدرت بر کمال
او یکسانست ز دیده ام شده یک چشمه در کنار روان کوز مدن اولکندر
بر چشمه کنار رنده روان که است ناکند در میان او صلاح که یوز مک اید نر
اکلا و تمسند کبی که یوز ک اولور مراد مشاهد حق البر و حدت کنار نذر
اولد غن بیا نذر که صلاح غافل انده یوز مک فادر دکلدر لاجرم مشاهده حضرت
هر یک بهر و بصیرت و سنده دکلدر بیت مقبل کبی بود که مطلع چشمش کند
بطلعت بیخوش افشا ک لب چو آب حیات نواست قوت روح سکنا حیات
کبی کید دره قوه جان وجود حاکما را از دست لذت راج بزم خاک
منسوب وجود مرزا اند نذر شراب لذت مراد کلام الاهی آب حیات کبی

مذخبات اولوب قوه روح و قوه تن ايدوكن و اهل ذوق اولانلارندن
شراب لذت الدغن بيا نذر **رباعي** ميرون كه در بيش مرآه اوست عنت
ز دكان عشق را حدم اوست يعني كه بخوان اين چيند از قرآن زيرا كه شراب
سكر علاء عالم اوست ز چنگ زلف كندت كسي بخت بيافت **سنگ** كند
ز نعلك پنچلسنن بركس خلاص بولدي نه از كاچنه بروي و نه خشم جان
فانش باكو غنندن و كوز او قندن و اقي بخت بولدي مراد حضرت خلك بنفشه
قندر سندن و صفت قندرندن خلاص و ذراه امكان بود و ديكر **قطعه**
اتفاق فوكر اينست كه خوم زيري هر چه راي تو دل و ديدنه بر آن متفق است
عقل باطل شد چشم نه هر فون كه كند ظاهرا سحر از نكتة العين حق است
كنش كشت بياطل غم جو نور اكنش باطل بنود هر چه بنقدير حق است
صلاح و نوبه و تقوي زما جو هر كز تعين نسجه صلاح و تقوي و نوبه و تقوي
چهره از ما واقع اولمش زنده و عاشق و محبتون كس خست صلاح زنده و عاشق
و ديوانه دن كسه اسخدي طرز صلاح مراد سلا متبه دن اولوب نقد آت
صوبه ابله مفيد اولين صلاح صوري و نوبه و زهد زاهري ايله موصوف
و معروف اولوب اهل حال اولان كسه انده بوندي رجاء ائدكن بيا نذر
بيت ز من كه عاشق و رنم مجوي زهد و صلاح كه روز منم و شب هم زهي
صباح و رواج نه اولعل **بيت** بوسه بصد تلبيس و بر بعل بك بر بوسه
تلبيس ايله بيافت كام دلم زو بصد نه از صلاح بومدي كو كام مراد انده
بوز بيبك ابرام ايله مراد كلام التمهيدن فنيق قليل تلبيس كنه ايله اولم و عن

اولم و عن بيان عكس كسه ابرام ايله انده مراد بولم و عن ذكر و **بيت** اگر طايبي
طايبي راه رو چو كنه بابر سد جان جلبي بابر سد دل بكام بيا چيبت كه بيا
نوك شيم مداد قند زهركه سنگ باوك ايله جكوز مدام وطن شرب شرابا كند
الافداج سراجيوز شراب ايلچين قد قلدي مراد عشق الهه بي تو غل و اشتغال
و اشتغال بيا نذر و بدي پروك كوسنرپ باكو ز شراب ايچك دكل طر قري
بيله ايجر نه دبو مبا كذا **بيت** اگر مپري بي باوه نوش من بنوشم من بخام
سا قيش هم دعا جان نو در دزبان خافظ باد **سنگ** جانك دعا سي حافظك
ور دزبان اولسون مدام ناكه بود متقل صبا و صبا و دلم ناكه اول متقل
احشام و صبا مراد بوند ناعلك نغسه عطايه درك و بر سكه جانك دعا سي نغش
حافظك و دزبان اولسون و صبا و صبا ذكر نده اشارت واردر كه و در صبا حده
و احشامده لازمه كه طرف نهادر و مدام ذكر نده اشارت واردر كه و زده
مباشرت ائدك ن صكر كز ك انك كرك و الا مرد و داد لور كه صاحب الور دلمون
و جان ذكر نده اشارت واردر كه نرقه و زهيل مراتب جانكده پس منفعت و رجاء
را **هجده** و **له ايفسا** بين صلال عزم خواه سا غراج كو ربحم صلالني اسند
شراب خذخني كه ماه اسن و اما ناست و سال صلح و صلال كه اسن اما نايه
و صلح صلاح بليد مراد بود كه بيله درت ل شدر عزمه كه بري فرد يعني
باكو ز درك رجب در و اوچي شرد يعني متقل درك ذي القعدة و ذي الحجه و شرد
بودن آي الله تعالى قننده هر منلو دركده بيا نذر كا عت كنه انشاب و قبال
بوايدره خرام ايد و جا حليت اهل دي بوايدره عزمت ايد در ايد بي

فرخ اولور فرخک بولد آشی و دیزدیزی مراد زلف مظلک سعادتی بیات
 بیت و اللیل ناروی زبوی محمد است و الشمس و الفجر نه چوری بگذرد
 شود چون بیدار زان سر و سبستان اولور سکودکی دیزدی بولستان سروی
 اگر بند خدای فرخ اگر کوره فرخک کوکل آبی فاسن مراد ذن علم در
 لاجرم سرو کسان انک درجه عالیه کورکلی مبتدا و لسه سکودکی
 دتر ابدی حکایت بر باد شاه سوار اولوب کیدرکن سرو کوروب دش
 سر و در باغ بیکت پای دگور تاره چکند یا نند بهر شاعر و ارمین
 علی العزیز دیش در رکاب نورد کوروب دش پای در کیده سافی شراب
 ارغوانه و بر ساقی ارغوانه شرابی بیاد نگرکس جادوی فرخ فرخک جادو
 کوزی بادن مراد و اعط و شمع حطایر که بره شراب سرچ یعنی عشق فوین
 صون عین و ذات رسول اله بادن و انوک ذکر ای که انوک شانه
 شجر و اعجاز در بابی آن شاه بولوب ابطی کرشمان چون کدای اوست
 عظیم مرده و عرفات از صفای اوست و ذکر که باعث صل و مغفرت
 شود و نزد خدا بدران صلوة دعاء اوست و دوتا سند فاسنم چون کجا
 ایکی قات اولدی فاسنم بایکی زغم بیوسه چون ابروی فرخ غدن
 منتقل فرخک فانی کبی مراد غم جزدن اخفا در بیت بار رسول الله متاک
 جنت الباقولور مستکنانای سبیلان شرمسار ابلدی شیم زلف
 عنبر بوی فرخ فرخک غری ففولوز کفک فوفی مراد طیب طیبی مدح ایدر
 بیت نو طیبی طیب اولسه چو ابو الطیب در اول داری چوری ارض

این شعر را در کتاب
 دیوانه در خانه
 و در کتب دیگر
 دیده ام

این شعر را
 در کتب دیگر
 دیده ام

ارض قبری دبی شهر طیبه در اکرم بل دل هر کس جای بیست اگر کنگ
 کو کلک بیلی بر سر ابله بود و میل دل من سوبی فرخ اولور بکم کو کلک بیلی فرخ
 جان بند و حرم حرم حرم بیلی بیاند **بیت** که بود یارب کور و در شرب
 بلی انم که بکده منزل و که در مدینه جاکم غلام خاطر آتم که با سنده انوک خاطر
 فوین که اولاجو حافظ چاک و هندی فرخ حافظ کبی فرخ فوین و هندی
 مراد بود که مدینه منوره نوربه مظهر سن و سبی شریفک تر به داری فوین
 و سابر خدای روی و جشی و هندی طواشی کسه ارد که انده جای اولوب
 طول غراب انده خدمت صرف ابدوب خاطر ای سابر مصاط میلری و مبلدن
 و خدمت اکابر دن قطع انش در اندک خالنی و فکر خاطر ای سخنان
 ابدوب بولوب دیر ندم مولانا جای **دیر غزل** لی صیبه عربی مدنی فرشی
 که بود در دو غش باغ شادی و خوشی فهم رازش نکم او عربی من عی لاف
 هرش چه زخم او فرشی من جشی و زنه وارم بهوا داری او فوس کسان ناشد
 شرمه آفانی بخورشید و شنی که چه صد مرحد و دست ز پیش نظر و وجه
 فی نظری کل غداه و غنی صفت باد و عشقش ز من مست میرن ذوق این
 بی شناسی خدا اما جشی و صلیت نیست مرا سیری از ان آب حیات ضاعف
 انکه بر کل زمان عطشی جای رباب جنا جر مغش نرود و سرمه آده کرا
 راه قدم باز کنی **حرف الال** دبدی ای که غم عشق در با چه کرد
 کور دکی ای کو کل عشق غی بر کتره دخی نه ابلدی چو نیشته چون بشد دلبرو
 بابا ران وفا دار چه کردی کندی دلبرو بار وفا داره نه ابلدی مراد بودند

و فکر قلبه عشق الهی غنچه نشسته و در برون مراد معنی لغوی
 پس روح قلبه در نفس که کوکل او از ان سر کس جادو که چ بازی اینجاست
 او اول جادو کوزدن که ناوین فرزند ری و او ازین مست که بامردم
 چه کرد و او بو مستند که این کشتی به ابدی مراد سر کس جادو و در نفس
 شمشیر این ایل نظری در نظر سراسر من تمام ایلین صیغه مشهور و نظریه
 عجب اوین فرزند مر که روحی غلغل منیع ابر و روح این و عاقل این اول
 که مست شراب بشوید و در بوکل غلغل و صحنه احوال بر است من رکن شفیق
 زنی مری باریم کوزم باشی شفیق رکنین بولدی بکار شفیقت سر کنگدن طالع
 به شفیقت بین که درین کار چه کرد شفیقت سر بوشنده کور که نا ابدی مراد
 نفسک شفیقت سر کنگدن فان افلاک عالم مساعده اندو که اجلدن بوجا
 بن بیت راه به راه او بر دو لند طالع کرک هم بود بولدی طالع هم خوش
 بر به از منزل لیلی بر حبیب خود بر شمشیر لیلی منزه بلبادی صبا و ده که باو
 من جیون و نگار چه کرد و او که کوکلی او کار جیون که مرسته ابدی مراد معشوق
 حقیقی سمته ن ظاهر ابر آتش شوق حزن عاشقی افلا ابر و یکدیگر **قطع**
 باوشت از حسنی من کرد بر اور و یکبار مر شوق نوبه نام و نشان کرد کتم
 که کتم عشق بوشنده و این جیون و شوق او بین که مشهور جهان کرد سا قبا
 باد و بیا و که نگار و غیب ای ساقی شراب کنور که غیب نشانی نیست
 معلوم که در پرده اسرار چه کرد معلوم دکل در که پرده اسرار زده نا ابدی مراد
 و اعطای شمع در شراب عشق طلبی در و نیز نقره در که اگر چنانچه موافق

موافق دکل و طالع مساعده دکل اما صانع عالم پرده اسرار زده نا ابدی مراد
 معلوم دکل احوال در که سعید و قز بر آتش اول بونکرک عدم موافقتی ضرر غیب
 غیر و سعادت طحور ابدی **بیت** بندر ابا بده که بود که نذا اند خال خود چون میشود
 آنچه بر نقش زد این دایره بی بانی اول که که نقش اوزره او روی بی بی منفی
 قلدی بو کوک رنکلو دایره بی بانی اول کس نداشت که در کز دوش بر بکار
 چه کرد کس بده که بر کار و نشسته نا ابدی مراد حق تعالی حضرت شکر نذر
 کس و واقف دکل در یکدیگر فکر عشق آشتی هم در دل حافظ زده و سوجت
 عشق مری غم آتش جاکل کوکل او روی و با قری بار دیرینه به بیند که با بار
 چه کرد اسکی باری کوکل باده نا ابدی مراد بار دیرینه دن رت قدیم و عشق
 از به در که عالم ارواحه قریب جان اول شدر **بیت** بنده بیک و از اید
 جن آتش عشق ایل بار و ارنم با قری بونگ ایندی کوره بین و ارنم لوسون اول
وله ایضا سحر بلب ل حکایت با صبا کرد صبا بلب صبا حکایت ابدی
 که عشق روی با ما چهار کرد که کوکل بوزنک عشق بزه ندر ابدی مراد عاشق مجای
 معشوق مجازیدن شکایت حکایت ایندن رواند کله رواند کله ندر اید کن
 بیان اید کن رواند کله ندر اید کن بیان اید کن بیان اید کن
 از ارفه رحم خون در دل انداخت اول رنک رخن بنم کوکل فان ابدی
 درین کلشن بخادم مبتلا کرد بو کلشنده بی دکه مبتلا ابدی بس معشوق
 مجازیدن صا در اولان جفا و مرز در اندن اخلاص و محبوب اقبال و خلق
 که کرد **بیت** اگر بد انستی کوکل بوی از کجا دارد رها کردی کلستانرا

کردی کل اندای غلام **مست** آن نازیم او نازینک **مستی** فو لن که او با عا شقانه
 خود وفا کرد که او کند و عاشقانه وفا ابدی مراد اول و قادر در عشق
 حقیقی در کار عا شقانه و قادر موت دبی اول و **مست** صورت الموت
 زلفه الا بد آن و صی البرق و رافعه الا حران ظاهر الموت موصال العشق و علی
 العکس ملک الفتان **مست** شش با دان نسیم صبحا حق خوش و لیسون
 صبا و وقتیک بلی که در دست نشینا را در او کرد که یکجای او نکر در دوزخ و او ایک
 مراد اخفاء لبیل اذله فیض سحری اول و **مست** در دل شب خیال
 او بار **مست** من بنده شب که روز بار از **مست** شب را سپهر او بیدار
 که مهرش آید و کوید این بیدار **مست** من از بیکانگان دیگر تالم بن یاد کن
 و فی اکثرین که با من هر چه که دان آشتا کرد که یکا هر نه اندی ایسه آشنا ایک
 مراد صورته دو سنگ که به حقیقت کن بیان **مست** چون عداوت ناشنا
 باشد عاقلان با کسی که پیوند کر از سلطان طمع که دم خطا بود اگر سلطان
 طمع اندم ایسه خطا اندم ابدی و را از دل و فاجعه جدا کرد اگر دیر در وفا
 ایسه جدا ابدی مراد بود که پادشاه طاهر در نشسته است حکم خطا و رود
 فایده وفا و عتی هوادر **مست** فلاتی باب غیر با کجی ارج و بانی خود غیر
 اطع بهر سوسیل مسکن در اخفان هر جا بندن مسکن بلبل افغانده
 شمع از میان باد صبا کرد تنگی آوردن باد صبا اندی و اندکی تنگی بیا
 ایدوب ویر غاب کل کشیده از زلف سنبیل کل نمایی یکدی سنبیل زلفه
 یعنی بوزی کل سنبیل سنبیل زلفی غاب ابدی ای اهدی مراد بود که اکثر با

اکثر با عاشق طالب محروم اولوب ناعزم مفتنم او لور یکدی **مست** بلبیل نشون
 نوز زمان در قیوم باغ کل هر زمان با مجلس محروم در شب رت هر یکدی بی قیوم
 مشتاق ابلت شراب صانع می کند که حافظ نوبه از زهد را بکرد که
 حافظ زهد را بون نوبه ابدی مراد شراب صانع می کند که منافات
 عشاق و مکنه اصحاب احکام و حالت **مست** ربا ابدی ایدر کن طاعتی بن
 بیدار که اول احکام و دوزخی و خا از چو چکان ملک با من ملک حواجه نوز
 و فایده کمال و دولت و دین بوالوفا کرد دولت و دین کمالی ابوالوفا
 ابدی مراد بودند هر روز و میرا حل کرم او ملد و غن اهل کرم او ملد و غن
 و اهل فضل محروم فالد و غن بیان **مست** کمان میر که اگر ضایع نوبه نوز
 که ضایع بکند از سبب الاسباب بروی من در احسان اگر نوز بوزی در
 در کیش بد منتج الالباب **مست** بلبیل خون جگر خور و کلکی حاصل کرد
 بر بلبیل جگر فانی بدی و بر کل حاصل ابدی با دوزخ بعد شش خا بر شبنا
 دل کرد عزت بلی بوز و کن ابدی بوز شبنا دل ابدی مراد بلبیل دن حواجه
 حاصل کند و سبب و کلدن مراد او غلدر که ای بیا و محنت حاصل ایدوب
 اجل ایدوب وفات ایدوب انکه سر **مست** سوسیل **مست** و زنده و بآر چو نک
 غیر عداقت ای دوست دل سنبیل جزی و لا محوت طوطی را خیال
 شکری دل خوش بود بر طوطیک بر شکر ضایع ابدی که کلکی خوش ابدی ناگه سبیل
 فنا نقش امل باطل کرد ناگه ضایع بی رجاء صورت بوزی و بوزی ایدوب
مست ناگهان بکند در سر ای افغانده که فلانرا محمل و عده رسیده قره العین

من آن سیوه دل بادش باد بنم کوزم روشنگی اول کوکل سیوه بی کلسی
اولسون که خود اسان بنشد کار مرا مشکل کرد که کند اسان کند و بنم نمی
مشکل ابلیدی مراد فرقت فرزندن مشکدر اولد عن بیان ایدر **قطعه** یه جفتو
نودی زخم و میگویم واته این دم نه بگاست درینا چه کنم روز سنب بی تو
چنانم که نه ایم بیغین کان سنب وروز که است درینا چه کنم ساربان یارین
افشا و خدار امد دی ای دوجی بنم بومک دوشدی اندیچون برسد که امید
کرهم هرزه این محل کرد که کرم امیدی بنی بو محل بولد اسن ابلیدی مراد ساربان
طیس طریقتد روشمکن مراد مصیبت واقعا و کوز و اندن اعلا طلیب
اکمکن مراد نصیحت و تسلیت است که **شعر** و لو کانت الدنيا تموم لواحد
لکان رسول الله فها علة و ما احببتني من الموت سالما فان النيا باقدا فها
حجة **اربعی** کار بار عالم این جان محنت و غم بود است حیرت و حیرت و
مالم تمام بوده است رحمت از دار فاسوی بقا خواهد کشید حفر اگر ایسا
یا خود نوح و آدم بوده است روی خاک و غم چشمه را خوار مدار بنم خاک منسوب
یوزی و کوزم غی خوار و و چه چرخ فیروزه طرب خانه ازین که کل کرد پیروزه
عقل مشکل اونی بو صمانلو با چندن ابلیدی مراد بکر صار و رنک اولوب کوز بانی
ابلا ترکیب اولد و غی مدح در که موجب سرور در نه صمانلو با چن مابلطای روی
بویناد بوکا هکل ایلادی فرج معنوی با بلور که هر که افری خنده **در بیت**
تا کنه بر ابر که خندد چن تا کنه بر طفل که نوسد لب او و فریاد که از چشم خنود
سه و چرخ بر نه کشین واقعا و شد در خنده ماه کا ابروی من منزل کرد

کرد خنده بنم بانی کبی فخلو لیم منزل ابلیدی مراد او غمکنه فیروزه مد فون
اولد و غن ذکر **در بیت** چون علو طالب فیر اختیار مکی شغل احسانه بر کم
اولد چه خلوت نزدی شاه رخ و دست شد امکان حافظ شاه رخ
اورمک خوت اولدی امکان حافظ شکستم بانی ایام مرا غافل کرد و نیلیم
ایام او بی غی عاقل اندی مراد بود که نر جک اولند رمدک ولد حاصل اولد
بر ایکی اولد بری که **در بیت** بری قلا بیت آنکه ایچنه باشد مستو تحیل
از و دباش و غی خبرش کن **در بیت** بیا که فلک خوان روز غارت کرد
کل که فلک ترک لمورج سوز سن بقا ابلیدی هلال امید بدور فرج اشارت کرد
بیام هلالی فدج دورن اشارت ابلیدی مراد ترک فلک ن با فلک کشود
اضافه مشبه به الیه المشبه اعتباری ایل یا آه رمضان که خوان صوی بیگا
و قلم بلاغی ایدوب کیدر رو هلال نصف دار بر کبیر پس لفظ اشارت
ایدر لاجرم رمضان هر ساکن مسرور خلوت ابدی چون عبید کلدی هلال ایدر
اشارت قلدی کل آمدی چچ اولوب خلقه و کز و صفاده اولوم رمضان
کدیب عبید کلوب دیوار مائل اولم لوم انیچون ویر ثواب و دوزخ قبول
انکس بر دیار اوریج و چچ مقبول ثواب اول کلدی کمالی کبیر عشق رزبان
کرد که عشق مخازسی طبر اعن زیارت ابلیدی مراد مینی آه عشقن حاشا
و سائر مواضع عبادات در پیش عبید کلدی ن حکمه او کلدی کبی عبادت و بک
و غی شوق و حالده اولم که **شعر** لبس العبد لمن یخیر بالعود بل العبد لمن غاب
و لا یعود بعض نسخه مطلع بولد واقعا و غش تاب روشن غی عارف طهارت کرد

بس از امر و زکار خواهم کرد بطال لغم سیر صحرای بکوه نایبش ایش را بسم
که کرد مراد عشق الهی است و معشوق حقیقی سحر باطل و صایح کجاست
بطال آن دم شدن کز عشق الهی و صحبت حق اشتغال ایدرم دیگر حساب
جاست که این جهان طایفه چو کل صبا فتنه در که بکول کبی قان دو مشت چانه
فدای کلاه کبوی بار خواهم کرد زلفی فتوح فدا الیسم که کرد ^{بود} مراد
صبا که فتنه سحر بر او کلاه جان فتنه رایحه طایفه کتور تا که جانم
فدا است یعنی اول فتوای بر با فتنه اشتغال ایدرم بسم روح الهی
هفتم اولم چو شمع در دل شد زهر اورد و شمع شد تو ظلمت فاعلی روشن شد
لفظ مدرا کا متعلق در بر جلد مرصع در معانی مراع بود که شمع کبی صبا چو فتنی
با آنکه بخت در روشن اولدی که در سر این کار بار خواهم کرد بوم مراع
اگر تعذیل در معنی زیر که غری بوحببت کار بار نده الیسم که کرد مراد بود که
غری انوار بخت حرف آنکه مضوری فکده جلا و معاد بر **ربیت** هر بند که
از ادا شود شاد شود من شاد و از آنکه ترا نپذیرم **بیاد چشم خود را**
خواب حواس ساعت سنگ کور که یاد کند و می خواب انتم که بنای
عهد قدیم استوار خواهم کرد عهد قدیم بناسن محکم الیسم که کرد مراد چندان
عین تو ظلمت بر معانی دلالت شای در بین ذات اندا چون کند و می خواب
ایدرم دیگر زهر اورد و ما قدر **ربیت** در میان هوش و عیوب و حجاب
حجاب و فتنه آنست این پرده بگو فکرم مراد عهد قدیم در السن بر یکم
فدا شده بلی ایدرم که ایدرم اول عهد بناسن محکم و نایم ایدرم عهد منزه

عهد منزه بستم و دایم اولدی که **رباعی** اصیحت فی محبتکم کنت قانجا فی الصبح
والسحر و دعوتاک دایما مادلت فی العلای بالاحلاص صا رعا کونت
فی کنت فی الصلوة و کونت قانجا نفاق و زرق بخت صفای دافا
نفاق و ربا صفای قلب و بر مزاری خفا طریقی رندی و عشق احیای
خواهم کرد رند که و عشق طریقی احیای الیسم که کرد مراد رندی
دیگر کند صبر با عینی احلاص در و عشق دیگر کند نفاق یعنی صدق
ایمان در لطف شرم رت طریقی ایدر منوش او **ربیت** کمال حال
دل و زلف تو خوش و بد گفت که تفتنه منوش درین مقام
خوشست **وله** ایضا کنون که درین آمد کل از عدم بود و شد یکی
چند که کله کل عدم در وجود بختنه در قدم اوها در سجود بختنه
آنکه فتنه خودی باشی سجود اکثر بختنه کل فدای دهنده بنر و بانجی
وارش کبی اگر بر مراد بودند با رک او به طور اید و کن ذکر اید و ب
اخری خراب اید کن و در در سجود منوش جام صبوی ناله دف و چنگ باج
صبا چو شرابی دف و چنگ ناله سبیل بیوس غیب سا فی بنوی فی خود
و در خواب ساقینک سغفی فی و خود نغمه سی اید مراد جام صبوحه
سحر و فتنه اولان احوال در روشن مراد طلب معشوقه و چنگ در مراد فتنه
و غیب سا فی اید بکدن مراد واعظ و شجی اسخی اندر خبر معشوق آیین
محبت اید بد در کل منتهین بی شراب و شاد چنگ کل دورنده او تو
شراب و محبت و چنگ سحر که چو دور بنا صفت بود و دور که با دوری

کسی چو دوا و اولو بر صحنه ده یعنی کل نماید محمد اول و مراد و رکندن انگشت
و مکاشفه زمانه را اول وقت ضایع انجیل عشق و مشاهد معنوی
و مراقبه ابد او مکن اگر کرد که زمانی کشف محمد اول و مراد شد از سیر و رهایی
چو اسما ن روشن اولدی چو چکر بر چرخدن فلک کبی روشن بود مصرع
مضمون مقدم خبر زمین باخته میمون طالع مسعود بر مبارک بلید در مسعود
طالع ابد بود مصرع مضمون مؤخر منبذاد مراد طاهر نظر حسن بهاری مدح
و باطنه نظر وجود انسان زمین مسعود اول و غلبن بیاد زیباغ کانه کن
آیین کیش ز دشتی زروشت و ذرا داشت ابراهیم علیه السلام ملتند
بر امانک اسعید یعنی با غنچه نازن فل اول امانک مذ صبی انبئی کنون لاله
برافروخت انشعور و سمدی لاله بلکلندی غرور و ادبی مراد ظاهر
یونندن با غنچه لاله هر آنکه ز کجانش کو ستر دو کن بیاد و باطن یونندن
قلبه انشعور و شوب بانا کو بی برد او سلا ماعلی ابراهیم صبی
کستان و مجلس صفا اول و غن بیاد و بی فائیت و انکار ابراهیم صبی
بدنه ملت حسنیه انکار ز دست شاه نازک غدار و عیبی م مجوزی
نازک و عیبی نفس محبوب الله نزار آب نوش در ها کن حدیث عادی
نمود نزار آب اچ از نازک فل قدم هود و قوم صلح خبرن مراد حسن الوجه
و عیبی نفس اولان و لغظ و شجیم بدندن عشق الهی یونش ابد و ب ارم سابق
فقه سن فراموش ابد و ب مهمات دینه اشتغال ارشاد در جهان چو غله
بر بر داشت بد و سوسن و کل جهان علم علی کی اولدی سوسن و کل دورند

در این کتاب
و در این کتاب
و در این کتاب

دورنده و بی چ سو که در وی نه ممکنست ظهور و بی نه فایده که انده ممکن
و کله رتبه اولدن مراد ظاهر یونندن جهان بهار ایا منده جنت مثال اولدن
بیاندر و فاسن ذکر در و تحقیق یونندن وجود انسانی حال کمال کمال
مین اولوب اما اول خاک بناسی و کبیر دارا طاهر آفرین ابد و کن
تنبیه چو کل سوار بر هوا سلبان و در چون کل سوار اول هوا اوزره سلبان
کبی سحر کیم در آید بنفیه داود صباغ که فوش کل داود بنفیه سحر کیم
مضمون مصرع اول مضمون تک طرفه و بوبیت مرهوندر نجواه جام لبالب
بیاد اصف در آید طوفانی اصف زمان باد و وزیر ملک سلبان
دین محمود سلبان ملک و وزیر عیسی بن محمود بود مصرع مضمون اصف
و میره عطف بیاندر مراد اول وزیر زمانه مرغ سحر کیم صدا سی فله
کشف و بیروپ فیض و حایه حویلیه تن آینه اوزره سوار و غالب اولاده
نوش با دی عشق استغفار فل دیگر بیار با که حافظه دانش استظهار
سور شریکه حافظه مدلم رفته فیض فضل رحمت غفار بود و خواهد بود
غفار که رحمتی فضل ابدی و کر اول که مراد عشق الهی به نوش ابد و
اکانه و یکنه اعقاد قاصیب حضرت غفار که فضل رحمت اعقاد و کن
بیاندر و **ایضا** صوفی نهاد و دم و سر حقه باز کرد و مکر بنیاد و صوفی آغ
فدوی حقه با شنی اچدی بنیاد مکر با مکر حقه باز کرد و مکر بنیاد و مکر حقه
باز ابد ابدی مراد بود که صوفی که احصل ربا اول حقه باز کبی خلق الله
ایچون مدلم تدر و بر فوسوب حد یار لوده و آل ادم الله معده مایه و کانی

بنفش
کام ابد جود و انشعور
انکه دولتمند
که کلامی چو کل شمس
بنیاد مکر که با مکر حقه باز
تدر و بر فوسوب

بلد مدقه فهدا غش در پس هر آینه تابی مضمونیه مرایه صوفیه که مضمونه
و حیدر مبالغی ایچون در انو کیچون بازی چو کشندش بیفته در کلاه شکسته
ضمیری صوفی به راجع در معنی فلک اوستی بر دعو موصوفیک بنده سنده زیاده
عرض شعبده باز اهل را از کرد زیاده فقه بازنه غرضی اهل راز ایلدی
یعنی اهل راز اولانده فقه بازنه کویسترب اندری الدنق اسدی ملو
بود که فقه بازنه کلنی کولدر کل ایچون یک ایچون بر شخص الیه حاکم الیه
کل ستمک کلا حکم یکنیزده تعلیم دیوب بود مردو انک با شانه صیوب
انک با شتی و یوزنه ملوث ایدوب رسوای ایدر راجع فکلا اوستی
دی مرایه صوفی شو بل رسوای ایدر اهل راز فقه بازنه ایدوب الدنق
فقد اند کیچون سلفی بیگانه هدر عنای صوفی ای سلفی کل که صوفیک
رغنا حبیب و دیگر کیلوه آمد و آغاز نا کرد بنده لانه و یوز کویسترب کلدی
و نازده بشلری مراد بود که معشوق حقیقی خلی انک شوق ایلدی ای شوق و طالب
و یزچی کل که عام موفی در این مطرب رزجا ست که سلفی و اوق ساخت مطرب
فقد شد که سلفی و اوق دوزدی و اهلک باز گشت بران جای کرد رجوع فقه بنده
حجاز یولیه ایلدی مراد بود مطربین اول مرشد و نایم در که حکایت و مجاز صور
پسند سزوع ایدوب ایند آبی منزل و هو کورده اما اینترتاسی حقیقت
و هدی اولوب فقه لرش اولانده کم حواجه حافظ یولیه در پس این مطرب
دیوب کند و سن مراد انک جابیز و حضرت مولانا بیور منق **بیت**
من بیت نیست اقبلهست منزل من منزل نیست تعلیمست ای دل بیایک

ای دل بیایک تاباه خدار ویم ای کویکل که نالده صنفه کیدلم زانچ اسین
کونه دوست در راز کرد جمع فقه بنده مجاز یولیه ایلدی مراد بود که یوز کویسترب
اول مرشد و نایم در که حکایت و مجاز صور شده اندن که یکلی مضمون و انکی
اوزون ایلدی مراد بود که سلفی صوفی صورت که فقه یکلی فغان کیو
حرق پوش اولو یولیه جلبه بنا ایچون منکوانده اند حضرت صوفی کرک
بیت دوست کونه باید آید از دنیا اسین چه در از و چه کونه صنفه
مکن هر آنک محبت ندر است بافت صنفه و ربا فکله هر آنک معنی هر اول
کسکه انده حب آلهی صمیم و صغیت اولیه انک قلبی مواجده سنده معنی
قبوسبی ایچون فردا که پیشگاه حقیقت شود بید یارن که حقیقت صد ری
کامه اول مرشد و نایم روی که غل بر مجاز کرد شمسار در اول ساک که کل
مجاز اوزره ایلدی مراد بود که یوز کویسترب دیاده ربا و مجاز ایلد عمل ایدندر
شمسار در اول ساک که کل مجاز اوزره ایلدی مراد بود که یوز کویسترب دیاده
ربا و مجاز ایلد عمل ایدندر یارن عقیده شمسار اولور **شعر** شوق شری ازا
نجای القبا در هل فرس تحکیم الحار ای کیک خوش عالم کجا سیدی کسیت
ای خوش صالچی کلکل فقه کیدرسن طور یعنی کوه غره منو که کوه غره غار کرد
نقطه غایب صغیت کر به در یعنی موزر اوله غایب کیدی نماز فکدی دیگر که ایلدی
قاله دخی نماز صنوب الدنق مراد ساک خوش رفتا رهند که هر نماز ملو
کسب **شعر** و مرشد صنفه **بیت** هر که تو بینی نه هم مردمند پیشتر نش
کاد و خربه دمنده حافظ مکن ملائت رنه آنک در ازل ای حافظ ازل

اندازد که از لایه مار احد از زهد و ریاضت بنا کرد بزی حق غالب زهد
 و ریاضت منتهی الیه می رسد در نزد مراد معلوم اولان علی اصلا صلی
 فلان و صورت ملائمه اولان در که حضرت حق الهی زهد و خشکدن
 و ریاضت عاری قلمت **در سبب** عین عجب و تعظم نظر خلق مکن که در کائنات
 حد امکان اند در او باشد **وله انما سالکها دل طلب جام جم زمانی کرد**
 نبی بیلر کوکل جام جم نبردن ایدر و آنچه خود داشت ز بیکانه نمایی کرد
 اول نشسته که کند و یک وار باداردن نمایی ایدر مراد جامدن مراد است سکون
 حال بونیق اولان صفای قلب و جلدن مراد حضرت حداد کوهری
 که ز صدف کون مکان بیرون بود کوهر که هر کون مکان صد فتن طشایی
 طلب از کم شد کانی لب در یابی کرد و ز کنا رنده از مشرور طلب ایدر
 مراد کوهر دن ذکر اولان جام در این در یابی حقیقت کنا رنده از مشرور
 طلب ایدر یکوهر کوردن مراد حضرت حق در که لایب غنی رضی و لا اله الا
 نحن سبحان قلب حبیبی المؤمن التقی النقی الوداع حبیبی پره و گو که مشرور
 قلب این بحر وحدت کنا رنده از مشرور یعنی مشرور فتن در طلب ایدر
 با وجود که قلب صافی است که تحلیق لاجرم یار دن خانه و ماکز جهان می گردیم
 موصی بکنند و ابله اولان بخردن استیلا بر آید که ادر صوابا وی بود
 بر عاشق که حد ایدر سرده انکه ابله بیداری او می دیدش و از دور خدای
 مراد اول کور مراد بی حدای و از آفتن خدا با ایدر ایدر ایدر مراد بود که
 و هو معکم انما کنتم شریکین موصی و حدیث قدسی سابق حبیبی کنا رنده و ابله

ایدر ایدر اولان که کورد و یکا چون عراق اولان کسب چای عزیز کبی دفع صفت ایدر
 حد ایدر ایدر آن صفت عجب عقل که میگرد ایدر اول و یکی خدای زلف که عقل
 ایدر بونده ساخری پیش عصا و بد بیضا سعد ساخر کبی عصا و بدی
 بیضا او کنده ایدر مراد عقل معاشق دنیا ده اندک کبی خدای بلای سنول
 ساخر کسخری کبی که موسی عصا سی و بدی بیضا سی او کنده
 مراد اولان که کند عقل ایدر احتیاج اند که کادب و بی کرامات اولیا به
 نسبت بویل و ز منجیل طوبی پیش پیغمبر خاندن بروم دوش کند و سنگلی بری
 مفان فتنه اندم و ون کو بناید نظر حکم مخای کرد که اول پیغمبر خاندن
 نظر ایدر خلق میا ایدر مراد پیغمبر خاندن مراد معلوم اولان کسب لعل شوق
 و خالت در و بوسیت مراد صوفی در بوش حرم و حوش دل فرج باده بوسیت
 کورد مراد اول پیغمبر خاندن شاد و کور حوش شراب فدی الله و انبیا ان آینه
 صوفی کونه فانی کرد اول آینه ده بوز در لو فانی ایدر مراد شراب خنده
 قلب در که خل عشق الهی در که آینه تصدیق عشق الله جلالت اسماء صفای مشاهد
 ایدر یکدیگر گفتیم این جام جهان بین بنویس و او حکیم دیدم بوجاه کوسبرخی
 فدی کسکچن و بدی حکیم گفت آن روز که این کمنید مینا کرد و بدی اول کونده
 بر صبر و جرج فتنه ایدر ایدر چون جام جهان بیندن قلب صاف و حکیم در حضرت
 حداد لاجرم بوضا فی قلبی عالم ارواحه و بر و پ روضه صفای قلب
 تغیر عشق و یکدیگر گفت ایدر کز و کشت مراد بلند و بدی اول یار که
 اندن اولی داری دارک باشی بلند اولی که کنا کبی اصل خال الله صلی الله علیه و آله

اسرار حقانی ایدوب اناطی دید که ایدوب فیض روح القدس را با خود فرماید
 روح القدس فیضی که اگر در مدد پیوسته دیگران هم بکشد آنچه بجای کرد
 غیر از هم ایدوب را به کسی نمی رسد ایدوب ایدوبی مراد امر الهی اندر جبرائیل و میکائیل
 هر که فیض حاصل اولاد عیسوی است ایدوب موت ایدوب بکشد **سبب** دعا خوانان ایدوب
 دی فراوانند در عالم بیاید فیض حق دم را که در چون دم عیسوی کفتم سلسله
 زلف نیان رز به چیست دیدم اول بری مقامه بتکرار زلفی زخیری نه ایچ نذر
 گفت حافظ دلو کو کلان شکایت ایدوبی با غلیظی چون قتی برن غلبه بر دین
 معلوم اولدی که سلسله زلف دلو کو کلان با غلیظی ایچ نذر مراد پیکر درن اسما و صفا
 الیه در روز لغز مراد برین واقع اولان نجلی و ظهور در دلو سلسله درن مراد حق
 ایدوب با غلیظی که هر بر اسم و هر صفت بر قلب مجنوب مظهر ایدوب با غلیظی که
 هر بر اسم اندر ظهور ایدوب که بری رعن است و بری کرب است و بری صفت است
 و بری صفت است اصلا مظهر اولور **ایضا** دوستان و عزیزان رفته رفته
 کرد ای دوستان از هم چو غنی فرز منور لغز نوبه ایدوبی سندنوی محبت
 و کار ایدوبی کند محبت جاننده و انجا جازت ایدوبی یعنی محبت
 اجازت الوپ بواشینی ایدوبی مراد در عز زدن شوا اصطلاحه شرا بر دین
 مراد اهل تقوی فتنه عشق الهی در که حق تعالی ایدوب عباد عشاق آورند
 محقق اولور و دوستان مراد ساکن اولان عاشق در دوستان لغز
 نوبه آنکدن مراد شتر و امثالین رجوع ایدوب عشاق ظهور و نجلی قصه ایچ
 و محبت در صفت از آن در چون عشق الهی و جذبه عشاق صفت از آن در دوستی

و ستوری ایدوب نور ایدوب جانب عشاق کله بزم فیض ایدوب از پرده مجلس
 عرفش پاک کنند کله دی اول در هر زمره در دن مجلس خند سکته که راحت
 اولوب نطق بحال اولان بگویند هر یغان چرا دوری کرد و دی باران که نجو
 از افلا ایدوبی مراد بود که سزده استعداد یا با آقا زنت یوقی ایدوبی
 دیو و جهنم بیان ایدوبه جای آنست که در عقد و صالست کیدند آنک
 محلی در که اول در رزی عقد و صالده دونه لر یعنی آنک ایدوب وصل عقید
 ایدوبه لر غیرست چنین کین محسوس ایدوبی کرد و بولمست فر که بود و کولی
 مستور لوق ایدوبی مراد بود که عشق که نسبت در که عاشق و معشوق
 اور نشسته که عاشق معشوقه بنحطال ایدوب معشوق دی ایدوب عاشق عاشق
 طلب نیاز ایدوب معشوقه طلبی نار ایدوب لاجرم عشق الهی عاشق ایدوب حق تعالی
 اور نشسته است و منکشف در بولمست غایت و اهل شوق اولوب
 کله دی اکا حکم نطق آنک که مرز کانی به ای که در مطرب عشق مشرق
 ای کو کلان عشق مطربی راه مستانه ز دو چاره ستوری کرد مستانه
 یونس اور دی محمد لوق چاره سن ایدوبی مطرب مطرب عشق در مرار
 معلوم اولان شوق و بیخوشی و فیض ایدوبی در مستانه دن مراد است
 اول محبوب مسکبه قلان آنک یونس اویق اکا بول و بر مکر و محو لغز
 مراد غیرت و بیخود لغز چون مرشد معنی و معشوق کله غیرتدن خلاص
 ایدوب شوق و ذوق ویر **قطع** عاشق آمده سرست و فرامان کف
 حاضر وقت شوان ماه لغامی ایدوب **چشمک** از کل طبع ز نسبت شکف

نوعی که طبعی که آنکه بلند از اهل دی اید مرغ شب خون طرب از هر که
کل سوزی کرد مرغ شب خون که او فوجی فوجی عینی که او فوجی فوجی دیگر
که مراد بیل در بوغی که کرد و در و طرب معقوله از هر که آنکه متعلق در
و سوزی بر نوع قتل چکه در و کل مطلق چکه در و بر مرغ شب خون فرزند
سی اید قتل کل مراد مناسب در معنای بود که بیل شکلی قتل کل
پیرانی اید چنانکه در مراد بود که شام عاشق سی یعنی آنکه در فوجی
ایر شمس کل که طبعی که شاده او بوب بیل که شاده او **لوریت** چون
رسد بوی خوشش روشن شود چون چشم دال بوی یوسف سود آرد
دید و یعقوب را نه بهفت آب که رنگش بعد از شش روز دیدی صواب
و کل آنکه رنگی بوز آتش اید که از این با هر قدر صوفی می آنکه رنگی کرد اول
که صوفی که در شمس شارب آنکه رنگی اید که مراد فرزند بونده صلاحیت
ظاهر در آنکه رنگی رو حکم آنکه اید معصیت او پس در دیدی در آنکه رنگی بلکه
بوز آتش اید که در حاد فساد که از دست مده آنکه صودای
حافظ افاده که در مواضع الدن فومه نیر که صود عرض و مال و دل و دین
در سر مغربی عرضی و مال و قلابی و دینی و وران او چنده اید که یعنی که در
اندی مراد بونده مواضع مدح و تکریم فمده **و اید** سبزی جام جم آنکه
نظر تو اید که در جام جم ستره اول و فنت نظر اید سبزی رس که خاک میگذ
کل بهر تو اید که در میخانه طبر اغین کوز سوزی اید به سوز مراد سوز جام جم
وجود آنکه صفای قلب که آنکه شاده شمس که جام جم جهان نما آید

ایده و سبزی ندون مراد خانه و موضع عبادت چون آنکه طبر اغین کل دید
سن بوعاکه فناسن و قدر ضرورتی زیاد سبزی اید و کون عین البین
ایده شاده اید رس **رباعی** به جام عشق عیش دل تمام نیست فوز و بخت
ما بختان غیر جام نیست با آنکه مغلیسم و کد آب سوز اغینم از دولتی که
عاقبتش ستم نیست **و** کل مراد تو آنکه غاب بخت که ستم کرد کل اول
غاب آید که در عشق چو سیم سوز تو اید که کرد که تو که حدیثی سوزی که
ایده بدین مراد کل مراد در غاب آنکه در ولول فوجی اول و فوجی
سبزی اول و عبادت اید رس **بیت** خدمت بسیار با اید بر دوش
تا غاب چنین بخت که حبیب بعد مراد عشق پیش نه قدی عشق قناعی
عربی اید که تو قدی که سودها کنی از این سوز تو اید که کرد که قانده در
ایده رس آنکه سوزی اید سبزی رس مراد قدم عبادت اید سوزی قدیم
قدیم که به حقیقی بوسه در **شعر** زیاده المانی دنیا فضا و روح
غیر محض الطیر خزان **و** بیایه چاره ذوق و حضور و نظم امور کل که ذوق و حضور
و نظم امور چاره و در مانی بنیض بخش اهل نظر تو اید که در اهل نظر
تو اید که در اهل نظر عطاسی فیض اید اید بوسه مراد فلاح بال و انتظام
احوال و مال به ملال عطاء اهل حال که حاصل او نور و بیکد **بیت**
راحت طاعت حق کف قناعت **و** این اید حوا از نظر اهل نظر خواه
بود حال یارند از غاب چیده و به بار که جاکند بو قدر بخت و به بخت
سبزی تا نظر تو اید که در بول تو زن ساکن قل تا نظر اید به ملاسن

مراد بود که با جلال کجایه و نایب بود زمان اولان عیار اود ایست کین
فلک تا که حجاب ملک کیده حال یاری منشا هده ایده سن **سین** کر عیار رتنت
کین کین تنگ ری روی بدین بینن نوکر بسیاری طبیعت غیری بیرون
سنگ طبیعت سر یکدن چمن سن کجا بلکوی حقیقت کذوای کرد حقیقت
سینه فنده او غریب بیور سن مراد بود که سیر کند اودن چمنه ساکن اود
مقصوده و اصل اودن و مقصد بولر سن که طبیعت و عادی کز
انچه سن ساکن راه اودن کینه محک و منزل حقیقت کذوای مراد سن کدای
در بخانه طرف اکبر است بخانه فوسه کدای عجب کیه یاد کر این عکسینی خاک
ز نوای کرد کر بو علی ابر سکه طوبی آغی النون ایده بیور سن مراد بود
بخانه عالم هویند هر که اول درگاه وارپ کدای اید کجای سعادت مالک
اودن دلاز نور ریاضت کدای ای کواکل اگر ریاضت نورین خود اود
سن چون خنده زمان نکر سر نوای کدای شمع کبی کو لکرک باشن نکر ایده بیور
مراد بود که ریاضت نوزن جولان ریاضت نزل روح اید ریاضت اید و کدای
معشوق و جام کبی و بی سن نامعشوق لینی و شراب قدح دوز سن
طبع مدار که کازی و کدای کدای و دوز برایش کدای ایده بلر سن مراد بود کدای
و خط نایب به توغل اید ریاضت و خل روحان اشتغال اید و نکر این
نصیحت شاهان بنشوی حافظ اکر و بار شاهان نصیحت ایشده سن یعنی
قبول ایده سن حافظ بنشاه راه طریقت کدای نوای کرد و طریقت اود بود
او غریب بیور سن مراد بود که صفای نفس نکر اعتدال طریقت ساکن و مجز

او بجز عشق بازی چیست سر در کوی جانان با خشن با سر اندر کوی دیر
عشق نتوان با خشن **والا ایفا** بعد ازین دست من و دامن آن سر بلند
بودن صکره الیم و انکه سنگ اول بر بلند کدای بیالای جهان اید و بجز سنگ
که صابنچی قدای بنی بدین و کو کدن فزوی مراد با دامن استواء استواء اید
در چون بجای و جولان معشوق عاشق طالب اوزده غالب و غالب اول عاشق
مفسر اولوب دامن دلداده حکم نثبت اید **سین** نشوید حکم و ندی عشق
بار آتین با الم قطع اید ریاضت **حاجت** مطرب و بی نیست ندر
بکای مطرب و منزه حاجت بود سن بر فوج کدای بر فض اودم انش وین
نوبست کربنی رخصه کتوره بوزک انیشی بوزک کبی مراد بود که خلی جال
اودن عاشق برود و حال اولوب **سین** اید **سین** دل سوخت و بیجا و بی
آیند بجز رخصت کرم برانش کدای بر این روی نشود آید بجز رخصت
انچه بوز اودن رخصت بوزی آینه سی مران روی که مالید بر آن سم سمند
مکر اول بود که سورن با سوره اوات طریقت مراد بود که اول بوز که طریقی خود بود
حجت بوز کدای انیشی اولور که انجبت سعادت و سعادت کورنور که انک کبی بوز
خنده اید اید و روجه اذار اود کدای نایب کفتم اید رخت هر چه بود
کوچک باش دیدم سنگ عکس اید هر نه اودور دی اولسون خبر این پیش
ندارم چه کنم تا که و چند بودند زیاده صبرم بود بندهیم ناچند و چند کدای مراد عاشق
به بر و فرار کشف اسرار انفسه معذره در یکد **سین** چند کوی عشق سن
حرام با سن این فقه کوی بدین خزانم کشان اهو کین مرای منیا و چکیم

اهوئي مشكيني اي آويي مشم ازان چشم سیه دار منوش بکند اول قره کوه
 اوتان لیه کند با غم مراد اهوئي مشکين دن محبوب ظاهر در وصیاد دن مراد
 نیش صورید که حج مرید انکس عیدر اکا خطاب ایدوب دیر که محبوب مرید انکس
 سولایوب ایدو شکار ایدوب و فقی دعوت به و پ الوب کنه که انوک چشم سیه
 فتد در سنی مغنون و مرید لری مغنون لاجرم اندر اومان بود که کند چک من
 حال که ازین دستو ام بر خاست بن ها که منسوب افتاده بود فیدون قالف
 قادر و کوم از کجا بود زلم بر لب ان فقر بلند فتد اویم اول بود که کشک کنه
 مراد کند و کنه هزار نی و حضرت حکم علوی بیاید ازین ارب الجلیل و این العبد
 الذلیل چون غزل های تر دکش حافظ نشود چون حافظ که تر دکش غزلین
 ایستد که کمالش بود و شعر گوید بختیگر اگر چندی که کما به اول شود بید ایدو بختیگر
 مراد کند و شعر بختیگر بختیگر در چه در که انکس شاعری حیالات و به نیک کلامی است
 الغیب کلامی در و غزلها ایدو بختیگر کما بختیگر غزلها ماحد **قطعه** دو کماله
 در جهان شایو یکی از اصفهان دکر ز جند ازین یکی در غزل عیدم المثل و کن دکر
 در قضیده بیامانند فی المثل در میان این دو مکان نیست فری مکر بویید
 چند بعضی نسخیه بین بود و اولش بازستان دل از آن کسوی مشکین
 حافظ که کلامی اول مشکه منسوب زلفدن ای حافظ زانکه در اصفهان بود
 اندرین رزید او و همان بکدر که اوله بنده مراد غلب غیب عورتی بنده که کلام
 هوای و ما سواي کتمه دیکدر بعضی نسخیه بود و اولش خیر زلف تو نذر
 دل حافظ سنی سنگ زلفدن غری بود و حافظ که کلامی سنی ازین دل که بعد

صید بندگی گیره بند که اول کوه کدن که بود بند بیل بند و غم **اوله** است
 و خلفه ان زلف و توان کرد ای اول ایکی فات زلف خلفه سنی که اویم
 مراد محبوب بخاری و دیای و ما سواي در تاجرم اکثر زلفه ای ازین و دنیا و اهل
 فساد عهد اعتماد انکس او لمر نند کم حضرت علی رفیاع عتبه و عتبه عتبه اناس و عتبه القبا
 سواء ای سبیت من اندر طلبت بنایم اول نه سنی که بن سنگه طلبیده که کسورم
 این قدر هست که تغییر فضا نشوای کرد بود و کرد تغییر فضا انکس اویم یعنی ما سواي
 کلبنده سنی باطل در اما نقیر الهی بود و ایچو تغییر می کما بود **سبیت** قضا چون
 کند و در فردهشت بر هو قافلان کور کشند و کور است دوست بعد چون دل
 افتاد بدست دستک انکی بود کوه کل فانی ایدو شاعری الهی بوی کده هم ها
 نتوان کرد کند فضا فاعلی هم در و معنوی فسوس در و پوزده سبیت ایچو نذر
 و دیای و حد در و معنوی ازل معنوی خیر معنی هم بر فسوس ایدو یعنی شاعر
 و در انوک سبیتی بدالان صای و بر کمال و کور دوست انکس مراد بود که عباد
 و ریا فنت ایدو حضرت حقه شنبه و فتن حاصل اول و حاصل و با هم اهل
 ایدو در انکس طعن امیر کلامی لمر که غلب انکس او لمر عارضش و اعین ماه فلک نتوان
 گفت انکس عارضه غنیل ایدو فلک ایدو کلامی و کلامی سبیت بار بهرید بود پانتهوان کرد
 با که نسبی و نسبی هر پانتهوان و انفسره یا هر فیه انکس او لمر مراد بود که انکس
 شیخ حضرت صیحه **سبیت** بنده شنبه کلامی ایدو غره شنبه انکس او لمر **سبیت**
 چون کلامی یونیه انکس ما ایدو شنبه مراد کلامی ایدو شنبه رینی است نسفیه
 سر و بالای من انکس که در آید **سبیت** سنی سر و قدم با نیم بود سر و دم اول و نیم

که سماع کل چو محل جانم که قیامت آن کرد نه محل جانم قیامت که چنانکه اولی
 مراد بود که حضرت حق علو در جایی ایستاده چنانچه چاک محلی اولویت
 حانقا چنانکه اسباب این استماع قلمی بر خفا چنانکه کربانه دست
 من چه گویم که نه از آنکه طبع لطیف من نه دلم که سماع طبع لطیف نازک کلکی باشد
 که احسنه دعا شتوان کرد تا بر حد در که ارفق ارفق دعا آنکه اولی یعنی
 شتوان نازک طبع من که آنکه کل دعا آنست که از نازک باشد چنانکه در مراد بود که
 ذکر و دعا آنکه اولی این است که ربا و آورد حضرت حق مقبول آنکه اولی
 در حد و حد **بیت** نشسته قلم سالار آنکه که بر اندازد پنهان مجرم
 قاضی آنکه پاک نو اندر جانان دیدن قادر نظر پاک قادر اولی جانان در
 کور که در آینه جز بصفای آن که در آینه نظری صفای آن غریب آنکه اولی
 قلم من که من یک قانیان عن خط و عن الهوی والانس بالاحباب کسب الاثر
 والایضا که با من بآه محبوب عن الحی غیرم کشت که محبوب جمالی لیکن بی
 غیرت و بدی که من محبوب جان من یعنی هر خلق سنی سوره او بدی که منم
 رفیق بر و چندان غیرت بی هلاک لیکن روز نشیب عریه با خلق خدا نشو
 کرد که و کوند زانند تعالی مخلوقانی ابد چنانکه اولی یعنی هر بر خلق منم رفیق
 دیو چنانکه انرا و مراد حیات طبع من حضرت حق در که محبوب خلقی که مشکل عشق
 نه در حوصله دانش است عشق مشکلی بزم علم حوصله سنده و کلام
 یعنی مشکل عشق خل و بیان آنکه بزم علم حوصله سنی تخل و خل بن کند بدن فکر حیات شتوان
 کرد بونکند که خلقی بونکند عطا ابد آنکه اولی مراد مسئله عشق سماع خامه ابدی

ابد و کن بیان چو ابروی تو عذاب دل حلق نیست سنگ فاشده غریب حلق
 کوکبی محلی بود در غیرت نور مد خطبت شتوان کرد سنگ غریب غنی بزم غریب
 منم چنانکه اولی مراد بود که عشا فخلیص منم چنانکه اولی مراد بود که عشا فخلیص
 او و طوبی بجز دانه تعالی چون اولی **بیت** دل از من بر دوری از من نهان
 کرد کوکبی بندن الدی بوزی بندن کز لدی حصار آنکه این بازی شتوان کرد آنکه اولی
 سیم بود و بی آنکه اولی مراد بود که عشا فخلیص منم چنانکه اولی مراد بود که عشا فخلیص
 روی کشاده ای منم حلق خلقی بری چو پس برده روی پرده صبر چندی
 سحر نشانی در قصد جان بود صیقل یا کوزلق منم جام مقصد نده ابدی حیات من
 لطیفی بی کران کرد آنکه حیات کنا در منم چنانکه اولی مراد بود که عشا فخلیص
 انش صحن صیقل اولی موت روحانیدر چو حیات حلال اولی لطیف بی نهایت
 اولی حیات ابدی **بیت** رفیق چنانچه حیات من اندر کوی که در برابر چشم
 مصوری حکم بمنمای جانی رسد کز هر چه حیات من آید بکونی چو اچون لال
 حنین دل نباشم شجر لال که بی قان منسوب کوکلو او لیم که با منم کس
 او سرزان کرد که بزم آنکه کس با منم غرض ابدی یعنی الشفا عیوب فیض
 فیض لویجی قلب حنین اولی مراد بود که عشا فخلیص منم چنانکه اولی مراد بود که عشا فخلیص
 اگر چاره بلور سکوت و قدر که در دال سبب مقصد جان کرد که انشای
 در وی منم جان کار ابدی یعنی مقصد ابدی مراد فیض سحر و سبط الهی طلوعی در راه
 سانه سوه چو شمع که بر من آنجای باقی شمع کی که منم اوزر
 مرا چو کرب و مریض فغان کرد صراحی اغلای فیروز افغان ابدی مراد طهر صبر

حاصل اولی **رباعی** منو نو مشکر با کان مره طلع برید با بان سپر جز از خلاف
 شان بنانی تا با کان مطرب پرده بگذران و بزین راه عراقی مطرب پرده
 دند و او عراق یولن که بدن راه شد و یار زما یاد نکرد که بویو کند ی بارزی
 اکدی مراق عراقی عرب که راه جزا اولفا قرب در غزلیات عراقیت سرود حافظ
 عراقی غزلی در حافظ که ای یعنی ابر لغی شنید این راه دلسوز کفر یاد نکرد کیم اندی
 بو کوکل باغی بوی که فریاد ایلمدی عراقی شواء صوفی دن عاشق مشرب کس ایلمدی حد انت
 سنده تکمیل علوم ظاهر بدوب دیار هنده شمع برآء الدین ذکر تا خدمتند کیمیل
 طریقت ایلمدی شیخ فرالدین الوری دیکلمه مودف اولوب کلمات و اشعار رنده شور و شر
 عشق غالب ایلمدی انرا اشعار رنده در بو **بیت** ساز طرب عشق چه دایه کچه سارست
 کر ز خفا اوز فلک اندر یک و تارست **و لا یبغی** و بر بخت و دلش کانر جرنکد
 و بر کند ی کوکبی کیم شمره خرا ایلمدی یاد حرف مشهور و رفیق سخن نکرد شهر نایز و سفر
 بولد انشی اکدی مراد غزل ساینده اولان کبی در باجست من طریق تحت در و کشت
 بانیم خیم تحت طریقی اشغفودی و مغلوب فلکی با او بشاه راه طریقت کد نکرد
 باو بر طریقتک طریقتک سلطان بولند او غمردی من ایستاده ام که کم جان فدا چک
 بن طومر من علی فدا ایلمیم شمع کبی او خود کز با چو کیم سخن نکرد اول بزرگ سحر بی
 کبی و غمردی مراد انکه بولنده بزل روح انسم که اول مرافقته موافقت اندی
 و یکدر نند کم غزل ساینده بوکا قریب معاذر اولمن ندر کفتم کمر کمر به دلش
 مهربان کیم دیدم که انکه کوکبی اغلف ایلمد شفق ایلمیم در سکه خاره قطره با ناده
 انتر نکرد بر که طاشنده بخور خطره سی انرا ایلمدی مراد قنوت قلبا و لادن شکایتد

شکایتد مرغ دل ارجه بال و پیر از غم سنگینه شد کوکل نوشند اکبر قندی و تویری
 خدن صفتش ایلمدی سودای دلم عاشقی از سر پر نکرد عاشقون آغی سودا سنی باشند
 جعفر مدی **شعر** انت انشی و انشی و سروری فدای قلب انجیب سو کا هر کس
 دید روی تو بسید چشم من هر کس کوردی سکی بوزکی او پدی نیم کوزی کاو بیکر کوردی
 باید نظر کرد بر این که ایلمدی بزم کوز نظر سز ایلمدی مراد بود که هر کس که عین ^{الغیاث}
 ایلست هده رت العاکلین ایلمدی عاشق حق اولانک عینین او بوب عینین ایلمدی
 شایسته خوب و نهانیدن خوب شعر مکر زبان **بیت** حافظ دار جوق در ایچکاش
 قلمی حافظ دیر نکرده با کس گفت راز تو با نکر سر نکرد کسبه دیدی بکسکه راز کیم تا نکر
 سر ایلمدی مراد کیم سر مدوح اولوب ایچکون سر کسر انکه کرک ایلمدی مراد **و لا یبغی**
 و بر زین نام و برین کد نکرد بوزی بول اوزره خودم نیم اوزر مه او غمردی ^{لطیف}
 چشم و انشم و یک نظر کفو بوز لطف کوز دتم بر نظر ایلمدی غزل سابقه نظره و کا
 مراد ده موافقت یارب توان جوان دلاور نگاه دار یارب من اول باد و جو کد
 صفه کز بنده کوشه نمان هذر نکرد که کوشه نمن آجی او قندن هذر ایلمدی
 مراد بوندن احتمال وارور که شول مرید تانه اولاکه نقض عهد ارباب طریقت ایلمدی
 و بو طایفه یقین ایلمدی سبل سرکش مازد لش کیم بزم نبره بزم کوز میز باغی سبلی انکه
 کوکلندن انتعای جعفر مدی بر ستمک خاره قطره باران انتر نکرد معای مصراع
 مزبور و مراد بیان اولمش در چو کیم که میرش اندر قدم چو شمع دیدم که اولانک
 قد منده شمع کبی او جو دبا کد چو شمع کد معای مصراع مزبور و مراد بیان اولمش
 جا نا که ام ستمک دل دست منده هست ای جار فتنی طاشن کوکل و ضعیف

مذهب و کوشش هم نبر تو خود را بر سر نهادی و سنگ او فکر رنج او گنبد کبریا
قلبان ابدی با جوی و مرغ دوش ز افغان من سخت باله و خوش دوش کج افغان
او بعدی آن شوخ دیر بهین از خواب برنگرد اول بوز سوزی و کس نای کور که
باشی او نبودن قاله دمی مراد بودا کی سینه سخت دل و بی نغمه اولانه فتح در حافظ
حدیث نغمه نواز بس دگش است ای حافظ سست پاک سوز که دگش اولد و غی
اجلدن نشسته کس که از سر رغبت زبر که کرد آشتی کند که رغبت با نشدن بفر
ایلمدی و خاطره دو غدی مراد کند و کلانی صبح و کلام پاک خاشاکه انگر غیب
در **اول ایضا** و غطا کین جلوه در عراب و منبر میکنند و اغظ که بوناز و شبنو
عراب و منبره ایدر چون جلوت میروند ان کار دیگر میکنند چون تنهایی که بر ریزی
ایش ایدر بر سر که و اغظ از مجلس و غطا کیده تقوم صورت کوسر را از آنها
و از یکج فاسق اعلان ایدر از متکلمی ده آسم ز دانش عند مجلس با پرس بر سنگم دار
در مجلس دانش خندان صور نوبه فرمایان چو آه و نوبه گز میکنند نوبه
بقیور چلیخه نوبه یک ایدر مراد بود که بر سنگم دارد و مجلسده و غطا
این دانش خندان سوال فل اول مثل بود که نوبه ایدر که دیو ایدر بخون کند و
نوبه اغزل انامرون اناس تا بر و متسون انفسکم خطا بندن غافل در کوبیا
که و بی دارند مدد کوبیا اینتر از حکومت کونند کین محفل و دخل در کار و او
میکند که بود و کین قلی و خیابانی عالم اسبند ایدر مراد بود که کانه بوم قیامت
مصدق اغزل که حق غایب غلنده بود و غلب ان و غلب ایدر باب این بود و انما
با خودن ان نشان باب بود و دولت اولانری کند و خاری ایدر غلب ایدر

ایلم کین حرم از غلام ترک اسیر میکنند که بود و کین بازی ترک و فقر اجل چون
ایدر مراد بود که یکی دولت اندر ترک قول استخام ایدر و فقره سواد اولانری
ایچونا غلبه کبر ایدر مراد کید بنفله مستحدر بر در مجاز عشق ایلمک شبنو
عشق مجازی ایدر ایلمک دی کانه را انجا طینت ادم می کنند که اول برده او
حلقی با دهن بو عوزر مراد میانه عشق در عالم آلهی در حرمت طینت ادم
بیدی اربعین صبا کا صبحه او که حلقی با لجن انده بو عوزر مراد کید اول در راه
صبح ایدر که حسنیه پلایان او چندا که عاشق میکنند انرا غرض صبی
او دکل که عاشق اولور زمره و کبر یغی از غیب سر بر میکنند بر جاعتی
مخلوق اولور ایدی حلق آرمدن صکره اول حال نایل اولوب خندان باقی
بند و زبیر خرابام زور و بستان او میانه پیریک خوی بن که کند و شیری کج
را از به نیازی حاکم بر سر میکنند خرنه نکا استفادن باشند طوبراق ایدر مراد
عالم الهمی شیخ اولوب دنیا به با کتیه تا رک اولانک خوی بن که ایدر بر ریزی شجری
طریقه ساکت اولوب خرنه غیب ماکها اولوب مال کینرک باشند طوبراق
دو کوب غناء قلب ایدر مستغنی لر در ای کدای خانه بر چه که در دیر معاف
ای خانان دلخیزی چه که دیر معافند معید دهند آید و دلها و توانگر میکنند بر صبر
و کولاری عینی ایدر مراد بودن خاناه ده بخرد فزاجون ساکن اولان پندر که بو
حاله و قلوب اصلاح اهل خانه کلوب شوق و ذوق خضیل ایدر و شب
عشق نوش ایدر و غنای قلب خضیل ایدر و شب شراب عشق نوش ایدر و غناء
قلب حاصل انکارش در خانه حالی کن زبنت نامنزل جانان شود اوی

حالی فعل پندن تا منزل جانان اولاً کین موسی کا نام دل و جان جای دیگر میکند
 که بود و سوار دل و جان خبیری برده اید را مراد اوی حالی قلمقدن دل و جان
 فکری ماسوی ده اولی که اگر اما صوفی صورت اولوب بود و هووس اهل اولان
 دل و جان پیرینا ندر اینکون وجودی منزل جانان دکلدر صبح دم از عرش آبی
 صوفی عقل گفت صبح وقتند عرشیدن بر او از کله ی عقل دیدی قدس کبان
 کوی که صوفی حافظ را بر میکنند قدس بیکر کویا حافظ شعر نی از بر لر مراد
 بودند حال کاشفده و لوح اولان سحای با عالم رؤیاده واقع اولان استیخ
 و بعضی اشعار مقبول حضرت کرد کار اولوب ملائکه طبق انوار بله نازل اولوب
 رؤیای دست آهده ده اولی که در کمال شمع سعیدی نکاشفانند نه بیت
 برک در حقایق کبر در نظر هوشیار هر وقتش دفتر موفت کرد کار پس
 حواصی حافظ ذکر آنکه کنگ و فوجی مستبعد دکلدر **وله ایضا** دانی که چنگ و عود چه
 تغیر میکنند بیلور سن چنگه عودن تغیر اید بر مراد شمع و شمع مراتب در
 و عوددن و اعظم صاحب حاله مصراع اوله اولان میکنند لفظک فاعلی غیر
 چنگ و عود در و باده دن بودند مراد کلمات عشق حق و اسرار الهیه و احباب
 رطوبت در و مصراع نایب اولان میکنند لفظک فاعلی مستند در که حکم کرده
 اولان مقدمه را جود یعنی ناس و عوام و ساکنان عالم نه کم کند و سببی بین
 ابل بیان مراد اشارت ایدر کوبند مرعشقی کویید و مشنوبه ویر که عشق
 رمزید و یکد و ابشکل مشکلی حکایتیست که تغیر میکنند شکل حکایتی که
 تغیر ایدر ناموس عشق و رونق عشقانی بریز عشقک عرض و ناموسنی

و ناموسنی و عاشقک که رونقنی الی غیر عیب جوان سز نش بر میکند جوانی
 عیب را و پیری با شنه قور بوبیت معنوی صنفی مقول قول چنگ و عود در
 یعنی اندر دیر که عوام الناس و مداین پر و عواصن ناموس عشق و رونق عشقانی
 پیور را و عاشق جوانی عیب را و عاشق پیری با شنه قور لا جرم اسرار عشق
 و احباب حقیقی کیم اعلی که والا ما از برون در شده مغرور صد فرب بر فرب
 طشرون بوز الدیبه مغرور با خود درون پرده چه پیر تا پیرده ایچده اندر ندر
 ایدر مراد بود که ظهور عوامدن و مریدان خامدن پنج کس مشایخ و اهل اولان
 نظر لر نکلوب عرض اخلاص و ارادت ایدر اما بودند استماع اندک کلامی کلام
 طریقی و اسرار طریقی و حقیقی و احباب عشق و انما صدق منم انیب بلکه معنی ایدر
 غیر مراد دن فرق انیب انک لفظدن معنی باطل مراد ایدر لوب بونک معنی سببی
 و بونک خطا در دیو کند و در مشی منکر را ایلر چه پرده ایچده و خلوت سیده فکر مکرر
 قدیر ضرر ایدر تشویش وقت پیر معان میدهد باز باز لفظی لفظ مؤقر و معنی
 معتمد و مبدعند لفظک فاعلی مصراع اخر اولیدر اعلی این سالکان مکرر چه با
 بر میکنند و میکنند لفظک فاعلی غیر مستند در که این سالکان لفظه را جود
 یعنی پیر چنگ و مدغم پیر سوزک و فتنده و تشویش و برار بوسا که نظر
 قل که نه ابلد بلر پیر مراد ساکنان اولان شمع طعن و تشویش ایدر بلکه تشویر
 و تکلیف ایدر و فتنه تشویش و پیر و پیر طریقی بوضو ایدر که عجب بود که
 بادت اهل اهل جره به حواله کلام یعنی مشایخ کلامی صواب و عطاسنی مشایخ
 و اهل نقوف حواله ایلر بونک اندر دن استغفار و استغفار انیب اهل

ظاهر

توضیح یلیوب انو فی الحکم بالظاہر و عطا الیہم ایدر **سبب** هر وقت اهل
صراط اهلینہ فاضل نا اهل حاله رینی جیف اندر درین صواب رویم نظری تواند
حریه بوز بوز صوبی یارم نظرا به اولی اولور حو بان دین معاطه تقیر میکنند
حریه لفظک فاعلی حو باندر محبوب بکر بو معاطه و تقیر و احوال ایدر مراد حو بان دن
اسما و صفات حضرت صداد که قصد ایدر جک بوزک نشا بر نظرا به عاشق شورید ایدر
قادر در قوی جید و جهد نهادن و وصل دوست بر قوم جید و جهد نمودن
وصلتی یعنی سی ایدر وصل مستر اولور دیر قوی در حواله تقیر میکنند بر قوم
تغذیه حواله ایدر یعنی وصل دوست سی ایدر و غرض تقیر و وار ایست اولور در
مراد طاب حق اکی فرقه ایدر کن بیادر فرقه اولی اولی **سبب** نتوان کرد
بدوست ره بردن شرط یاربست در طلب مدد لاجرم سی ایدر و بپای
انگ که اگر که انجمن دیر غافل اعناد در کن بر نبات غرض حاصل کلام اندر نبات
کن کارخانه ایست که تغیر میکنند بو بر کارخانه در که تغیر ایدر مراد بود که
العالم متغیر بجه بوند نبات بوقدر اما اعناد و عطا دیرین طلب اغزده
تا خبر و تغیر جانیه و کلد رجز قلب نیر و جهم نشد حاصل و هنوز بولانی قلب
دن غری جهم حاصل اولدی و هنوز باطن درین مبال که اکسیر میکنند
باطن بو حبال که اکسیر ایدر مراد بود که طلب و نبات اولان فرق اولی
غری نیست حاصل اغز اما باطنی بو حبال فاسده در که اکسیر و کیمیا ایدر
میچو که شمع و حافظه و قاضی و محاسب شهاب لایح که شمع و حافظه و قاضی
و صوابی چون نیک بکری جهم تغیر میکنند چون ایدر کور سن دو کلی تغیر

تغیر ایدر مراد عشق الهی و عمل بالاحسان کرک دیگر که او کا بنظر ایدر سک
بیلور سک کشیم ریا و تیر و حافظه شونده صنعت و نصیب نصیبی ایدر تغیر
و ریا و قاضی حکم شرعی کند و ایدر انقبوب غزده تقیر ایدر ریا و تغیر و محاسب
کند و نفس حبس انقبوب غری ضبط و سبب است ایدر تغیر و ریا ایدر
ایدر که دیر شود و ما من عمل دال او فی شائیه من الذبای **اولی** ایدر که حاکم
بنظر کیمیا کند آنکه نظر ایدر طوبی آغی کیمیا یعنی النون ایدر مراد اندرون صاب
دند که نظر اندر و ثاب ایدر و ثاب ایدر در **سبب** بکنظر ایدر که مستغنی شوم
بنای غنس سکر شد منظور نجیم الدین سکر اسر و دست در دم نهفته ایدر
طبعان مدتی در دم کرک بکر که ذات اولان جهم اولان طبعی در با شند که از
حزانه غیش و داند اولان که حزانه غیب دن اول درده و اولیده مراد در
دن در دالتهای در و مدتی طبعی در مرادنا قصه اهل دعوی و لاف و شمع در روی
اندون ایدر که بکر را میبرد که حزانه غیب ایدر دن و اولیده **سبب** حال در
محبت هر کس نکوید با طیب سخن بد در دی بود نا لیدن از در و حیب جود
حسن عاقبت نه برندی و زاهدیت چون عاقبت کوز لکلی رنگ ایدر که
ای که کار خود بعبایت رها کنند اول بکر که کند و اینی عاقبت نه برک ایدر
مراد بود که حسن حاتم ایدر اولور معلوم و کلد رعل طایفه اعتبار بوقدر لاجرم
حضرت حق پرده جانی رفیع اغز و کند و یه عیان کوسنر من هر کس کند و مسلح
سبب ایدر سوز سوزیک رو ایدر **سبب** چون نه اندر حق حق را بگو با مدتی
بحث علی بکران دالت اعلم بالصبوب کر سکر ازین حدیث بنا لیدر مدار

بدایع اجل که حاشی و بدایع سر کس که کند کل رها که کوزی سر کس که ایدر
 مراد شایع سر کس که شعبه و اثر ظهور زانده رکه خلود مراد حسن الوجوه
 اولاندر لاجرم پاک اولاندر عین انانیت هده کاجی ایدر بار ما چون
 ساز و آغاز سماع بزم بار مزجونی سماع اعلا ابدیه قدس بیان بر عرش
 دست افشان کنند قدس بر عرش اوزره ال سکر مراد بود که چون
 حضرت حق اظهار غلی و اعطاء شوق ابدیه ملائکه معنوتین عرس شده رقص ایدر
 اور و غایب افقاب دولست بوز لوس سر سکر و کنت کنشی با بوز کوسر
 سکا دولست کنشی که چو محبت آیند رفا که کنند اگر هیچ کجا بیند که بلا بی ابدیه
 با هیچ کجا بیند که بلا بی ابدیه مراد نصیبت قلب مترا و لور سمرات حال
 حضرت حق اولور سده و یکدر عاشقان ابر سر جو دکم نیست عاشق که کند
 باشند که بوفد هر فرمان نو باشند آن کنند هر که سسکا مر که اولور این
 ایدر مراد امر الهی اطاعت و تسلیم و رضا عاشق صادق حالی در و یکدر **رباعی**
 باران بود که صبر کند بر لقا بار سکر رضای کند بر رضای بار کوبید وجود
 عاشق صادق نریند تیغ بینه عطای خویش و نبیند عطای بار مردم
 چشم خون آغشته شد بنم کوزم کمی فانه اصلش اولدی در کجا طلم بر نشانه
 کنند فتنه بوطلمی انانیت ایدر بلکل که کوز بیکدن عجز مردم چشم عجز انانیت
 العین در رکاططن ایدوب فانه استغراقی کمی معصیت مستغفر و یکدر
 هده ابدان غظم سبج طلم غلظت **رباعی** زنج خاطر صاحب ولا نبیند
 سکر صاحب دیوان بر ندغ غایب ای حواجر سرفه جو بی بزن ابر و قد بکت

یکت طوب اور پیش از ان کز فاست جوکان کنند آندن او کدین که سکر
 فامنگ دن چوکان ایدر مراد یکت اکین عبادت قل سیر او لوب فامنگ چوکان
 اولور دن اول و یکدر **رباعی** در کوزی عک کن مگو که من جو انم فردا که پیرانی
 کوبید که توانم پیش چشم کزست از قطره بنم کوزم او کند که سکر بر قطره
 ان حکایتها که از طوفان کنند اول حکایتی که طوفان ایدر مراد بود که
 مشاهده جبر الهی ده استغراقه بین طوفان نوح عینه بر قطره دن ان حکایتها
 که انطوفان کنند اول حکایتی که طوفان ایدر مراد بود که بن مشاهده
 جبر الهی ده استغراقه بین طوفان نوح عینه بر قطره دن ان حکایتها
 نگوینا عاشقان سکر رصا که پیرانی فنی که عاشق و فایت جان خود
 قربان کنند سکر و فاکده کند و جانن قربان ایدر مراد فضل الهی ظهوری
 نزل روح اتقی ایکن بیان اصل کل و صلت لیکن اهل راز اصل کل
 واصل اما اهل راز عیش خوشد رفته چوکان کنند خوش عیش چوکان بود
 سده ایدر مراد بود که دوست جوی دوست ملا حظ سبی الیه صوب
 و وفور **رباعی** جو راز تو مرد فاست ای دوست چوکان بود و صفا
 ای دوست سر کس حافظ راه بنم غیب باش چکه حافظ نصف التبل
 احندن که نوید آن شکست اسان کنند که اندن او نری با اندن صکر
 سکر شکست اسان ایدر مراد او شکر که فین سحری وار ایدر کوا
 بیان **رباعی** اگر چنیم شسم اه و واه واقع شد سحر بروی کارم نگاه دفع
 و له ابجا گفتیم کیم دهان و لب کاران کنند دیدم فین بنی سکر اخو ک

بعضی گفته اند که در اول بهار و آخر بهار
 برای از غنچه کاهل از راز او صفای
 بود و انچه اولش خوشی بر راز
 چو ای اول کاهل راز

بعضی گفته اند که در اول بهار و آخر بهار
 عیش هادر بر نه سحر و انچه اولش
 بود و انچه اولش خوشی بر راز
 چو ای اول کاهل راز

بگویند که این کلام را در این کتاب
نمی بینیم و این کلام را در این کتاب
نمی بینیم و این کلام را در این کتاب

و طو و انکه مراد سوری ایدر کفتا چشم هر چه تو گو به چنان کنند دیدی
کو زم اوزره هر که کس در برین ایدر مراد و هاند صفت
تکدر لبدن نفس کلام در چشم عین و در عین لفظک بر معانی ذات
نهی در معنی مراد بود که بن حرف حق عطا بنده دیدم سبک صفت کلک
و نفس کلک بنی فتن کاران ایدر اول حضرت عطاء روحانی بود و لیدی
که و الله لا یخلف الیها و سبج ذمت ذات دین کبی لازم الا و قلم شد
هر که بندن ظهور نکلم و کلام دیر اند صفت کلام ایدر بخجی ایدم که امیت
کرویا و اصبت عز و جیا دین کبی اند فیض کلام و فضل نام ظهور ایدر
کفتم حلاج مهر طلب ایدر یک کف درین معانی کثر زبان کنند دیدی و جی
اکر که زبان ایدر بقی زبان اثر مراد کلام الله و علم الهی عوضی جواب
مرا و لبه با سبج در یکد **بیت** غم خور از فقر چون علم در و نیست
صفت فیت بر شد مثل در سنی هزار کفتم بنقطه و صفت خود که
بر دراه دیدم اخگر بنقطه که الله یبول کفتم این حکایت
که با نکلند ان کنند دیدی و بر حکایت که نکته بینه ایدر مراد بود که مسئله
صفت کلام سبک غامضه در که حاکم کلام حق صورت و حرف در که ذات
ایدر ایدر بر ببول کلام فالس در و معتزله کلام صوت و حرف در اما
ذات ایدر ایدر قائم و کلام حق تعالی غرضه خلق لوح محفوظ کبی و جری کبی و بنی
کبی دیر را شاعره بو کلامه انکار انکار کن صفت کلام بود در و غیر
صفت کلام انکر کفتم بر معنی در که ذات ایدر ایدر کلام در که اند ان الفاظ

بگویند که این کلام را در این کتاب
نمی بینیم و این کلام را در این کتاب
نمی بینیم و این کلام را در این کتاب

الفاظ و عبارات ایدر اول و سبج پس صفت کلام را در اندن کفتم را ان نکلند ان
و غیر از این کلام فهم ان کفتم صفت کلام است و صفت کلام دیدم صفت
اول صفت کلام ایدر کفتم کفتم صفت کلام و صفت کلام دیدم صفت کلام
بوی کلام ایدر مراد صفت کلام مال دنیا در شد کم حق تعالی بیور و اجتنبی و بنی
انا نقیبه الا صنام اینک کفتم صفت کلام بعضی اهل نفس بر بود و بنی
و صفت کلام در مراد اهل نفوذ شد کم رسول الله عم بیور شد در سن
اراد ان بکلیس مع الله فلیجلیس مع اهل النصف پس مال مال اول اهل
نصف معاد بنی ایدر در کسب جواب بود که صفت کلام صفت کلام دیدم
بقی اهل النصف ایدر صفت کلام ایدر ایدر ایدر ایدر ایدر ایدر ایدر
خیزان صرف ایچو که رسول الله عم بیور شد در نعم المال الصالح فی دار قبل
الصالح **بیت** عاشق اولد باره جان و مال بذل ایدر جان به تنها بذل خود
بارن اولور بیه اعتبار کفتم حوای میکن غم بیور ذول دیدم بخانه خطوبی
غم کیدر کو کلند کفتم حوش ان کس که دلش امان کنند دیدی و بنی
اول که کس بر کو کفتم فرج ایدر مراد بخانه خافاه و موضع عشق در که
اند غم دنیا و عز و اند اول ان کلند کو کلند کفتم کفتم کفتم کفتم کفتم کفتم
کفتم شراب خرقه نه آیین مذهب است دیدم شراب و خرقه آیین مذهب و کلام
کفتم ایدر ایدر مذهب پیر معانی کنند معنی بو عمل پیر معانی مذهب ایدر
مراد شراب ان عشق الهی و عرفه دن لباس صوفی در بود ایدر کفتم کفتم کفتم کفتم کفتم کفتم
حال این **بیت** حرقه پوش و باد و نوش و خلق دیدم مذهب و کل و بنی

دیدی چو بونگرک پر مغاکه در روز در ز لعل تو نشکنا پیرا چه شود دیدم
 طاندو و در افکودر که بختند ناپیره نه فایده گفتا بیوسه شکرش جوان گشتند
 دیدی بیکره مشوب بوسه ایو بیکت ایدر در مراد تو شیخ با و اعطای و شیخ
 و مرشد طریقت و بختن فوبه و اما بیدر پس پیره نه به اندر بوسه شیرین
 ایدر انشایب من الذنب کن لازم که موجب جوانی بیکناه ایدر گفتیم
 که حواجه کی سر حلقه میرود دیدم حواجه چن کردی خانه بالشت کیدر گفتا سخن
 که مشنری به قرآن گشتند دیدی که مشنری و ماه قرآن ایدر مراد سواد
 حواجه خلوت کرکن نه وقت مناسب ایدر کن استفسار در جواب اولد که
 چن مشنری ایدر معارفه فل علم خجیم حکیم بودر علما و فقا که رکن مطالب
 شرع لاجرم اول وقت خلوت حجه چو بیدر گفتیم دعای دولت تو در حافظ
 است دیدی که دعای دولت که حافظ در ویدر گفت این دعای ملک که حفت
 اسمان گشتند دیدی بود دعای بدی که کل ملکری ایدر مراد بود که بنم در دم
 ذکر اندر جانب قدس در جواب بود که ذکر و شکر چو نیکو به هم
 و هم لا یغتر و ن صیغ سبع سوات ملکری ایدر **روله ایضا** غلام تر کس
 نونا حیدر اندر سنگست که زنگ فویله پادشاه در جواب با و فعل
 نوهوش یار اندر سنگست که زنگ فویله پادشاه در جواب با و فعل
 انکه محبت موصوف اولان دانست که فویله پادشاه در جواب با و فعل
 سنور جای نشن پادشاه جهان را جی از صفت نقایه و انکه عشق بی سبب
 آیدر و عاقل در **قطعه** چون بدینای کشته عقل معاش **ه** افلاک که بدین سنی

دیدی چو بونگرک پر مغاکه در روز در ز لعل تو نشکنا پیرا چه شود دیدم
 طاندو و در افکودر که بختند ناپیره نه فایده گفتا بیوسه شکرش جوان گشتند

دیدی چو بونگرک پر مغاکه در روز در ز لعل تو نشکنا پیرا چه شود دیدم
 طاندو و در افکودر که بختند ناپیره نه فایده گفتا بیوسه شکرش جوان گشتند

دیدی چو بونگرک پر مغاکه در روز در ز لعل تو نشکنا پیرا چه شود دیدم
 طاندو و در افکودر که بختند ناپیره نه فایده گفتا بیوسه شکرش جوان گشتند

سنی حوسرست خود پر سنی خیزد از اسوال جابه **ه** سنی حفا بر سنی
 حوش سرت **ه** گذار کن چو صبا بر بخت زار و بیلین او غره صبا کین بخت
 نکو که از مطاول زلفت چه سو گوارتند که لنگر زلف نقد شیندن
 نه با غلور و مراد غیب هوش صفت شنده کیدر پوش و کردن افکنده
 ر چو قدر دیگر رنر اصبا و مراسب ویده شد عاز سکا صبا و بکا کوز باخی
 اولدی غاز و کدنه عاشق معشوق راز و از دارانند حجه عاشق و معشوق
 راز و نیکو در مراد محاط بدن حضرت حذر که انکار اناری و فیکانه و ساک
 عاشق کدیده کربانی عشق و از نیکو انشان ایدر نه من بران کل عارضه
 عزل سرایم و بس بیکوز بن اول کل عارضه غزل از مزم که غنایب نواز
 هر طرف حذر اندر که لنگر بیکو در طرفند بیکو در مراد و اگر کس کثرین
 بیاند ز زلف و نوا چون کد کینی بیکو ایکی قات زلف التند چون کچن
 نظر فل که از بین و بین رت چه بینوار اندر که صاعکدن و صولکدن نه به قرار در
 یعنی چو قدر مراد غیب هوش ناکند کثرین ذکر در نصب ماست بهشت
 ای حذا شناس بر و بر و م نصیر و ز حجت ای حذا بین کثیری بوری که سخت
 راست کناه کار اندر که اگر اگر است سختی اولانر کناه کار در مراد
 صفت مغفرت مغفرتی عاصیدر و دیگر رت و بیکو و چله ارغول
 کن بوری بیجا نه بوری ارغول فل مر و صومعه کانی سیاه کار اندر
 دارم صومعه که اندر قره اشکور در مراد سجان من موضع عبادت مشوه
 و حالت کسب اولان مقام که لیده وارندر کویز لری آق و بر اقی او بود

وصوفه دن مراد مدرسه در که اندک کاغذ قره لر از آن نهیدن مراد علم
مقصود علم رشتوبه اوراق در کله دیگر **ریت** خوشی آنکه روی برایش
چو ماه گردانند نه آنکه روی در رخ سپاه گردانند بود یک شتاب
بیک بیچنه که من سن و سیکر اول ای ازی مبارک بیک که بن پیاده
میردم و هرگاه سوارانند بیانی کیدرم و پولد اش المودن مراد بیک
بیچنه دن شیخ کامل و مرشد طریقت را جرم اکا کنده و تک صغف هانده
و سایر سالک که فوت و کالانند شکاو حکایت و طلب اعانت ایدر علم
حافظ از آن زلف تا بدامباد حافظک خلاص اول زلف تا بدامدون اولسون
که بنگار کند نواستکارانند که سنگ کند که با غنیش فرزندش در
مراد غیب صوفیه معتقد او غنی طلب که انده بقول اولاندر منید و ماسوی دن
عوز نکش در بعضی نسخه محلی بنی بو واقع و کشف زلفش جمله حافظ
حکمی توان دیدن حافظک یوزی نقشند کوریک اولور که سمانه در دست
حاشا رانند که دوست قیومی ساکنند یطوبه رخ قرشمنش در مراد عاشق
صادق که باب دوست معنی در یوزی تراب رنگ اولور دیگر **دلا ایفا**
سمن بوبان عبارت غم چو بخت بنشانند سخن فغور چون او نور الخ
نوزن شکین ایدر ابریا و بان قرار دل چو بخت بنشانند پری یوز
چون غارت ایدر کوه کل قرارین اولور مراد سخن بویرون اسماء صفات که
فچن انکره رواج قلبه ساکن اول شکین غم ایدر ابریا و پری و بیدون
اسماء صفات که فچن انکره رواج قلبه مراد تجلیات الهیه جذبات رحمانه

فچن انکره رواج قلبه
مراد تجلیات الهیه
جذبات رحمانه

رحمانه در که انکره رواج قلبه ساکن اول شکین غم ایدر ابریا و پری و بیدون
اسماء صفات که فچن انکره رواج قلبه مراد تجلیات الهیه جذبات رحمانه
بیک بیچنه که من سن و سیکر اول ای ازی مبارک بیک که بن پیاده
میردم و هرگاه سوارانند بیانی کیدرم و پولد اش المودن مراد بیک
بیچنه دن شیخ کامل و مرشد طریقت را جرم اکا کنده و تک صغف هانده
و سایر سالک که فوت و کالانند شکاو حکایت و طلب اعانت ایدر علم
حافظ از آن زلف تا بدامباد حافظک خلاص اول زلف تا بدامدون اولسون
که بنگار کند نواستکارانند که سنگ کند که با غنیش فرزندش در
مراد غیب صوفیه معتقد او غنی طلب که انده بقول اولاندر منید و ماسوی دن
عوز نکش در بعضی نسخه محلی بنی بو واقع و کشف زلفش جمله حافظ
حکمی توان دیدن حافظک یوزی نقشند کوریک اولور که سمانه در دست
حاشا رانند که دوست قیومی ساکنند یطوبه رخ قرشمنش در مراد عاشق
صادق که باب دوست معنی در یوزی تراب رنگ اولور دیگر **دلا ایفا**
سمن بوبان عبارت غم چو بخت بنشانند سخن فغور چون او نور الخ
نوزن شکین ایدر ابریا و بان قرار دل چو بخت بنشانند پری یوز
چون غارت ایدر کوه کل قرارین اولور مراد سخن بویرون اسماء صفات که
فچن انکره رواج قلبه ساکن اول شکین غم ایدر ابریا و پری و بیدون
اسماء صفات که فچن انکره رواج قلبه مراد تجلیات الهیه جذبات رحمانه

سبحان الله
مراد غم چو بخت
بنشانند سخن
فغور چون او
نور الخ

بیک بیچنه که من
سن و سیکر اول
ای ازی مبارک
بیک که بن پیاده
میردم و هرگاه
سوارانند بیانی
کیدرم و پولد
اش المودن مراد
بیک بیچنه دن
شیخ کامل و
مرشد طریقت
را جرم اکا
کنده و تک
صغف هانده
و سایر سالک
که فوت و
کالانند شکاو
حکایت و طلب
اعانت ایدر علم

حافظ از آن زلف
تا بدامباد
حافظک خلاص
اول زلف تا
بدامدون اولسون
که بنگار کند
نواستکارانند
که سنگ کند
که با غنیش
فرزندش در
مراد غیب
صوفیه معتقد
او غنی طلب
که انده بقول
اولاندر منید
و ماسوی دن
عوز نکش در
بعضی نسخه
محلی بنی بو
واقع و کشف
زلفش جمله
حافظ

اول جاعت دكول كه كوك رحا نو و فقه كو كلتو در مراد مدارت و با حسنه
 صبر ايد و اهل طاعتك صبر با فولين كه انزما ز صوفی لری كی غیر با سبب
 قلب سباه دكل در دیکدر جناب عشق بلند است عشق حافظ عشق خدا
 بود در بر حقت حافظ كه عاشقان زد و ن عشقان خود نهند كه عاشق در ن
 حننه كند لره بول بر مراد بود كه علو الهی من الایمان عشق طاعت
 حقت عالی كه ز مراد عشاق ملاقات و خوف مست را و لا بیت عالمی است
 ایلویپ ای او لبای السنین او لبان او لبای او لبای بویغز و لا ایضا
 چه سبب ندانم كه بره با آورد نه مست كند كه پلر بزه بول كتوردی كه بود ساقی
 و این با ده ارگا آورد كم ایدی ساقی و بوز لید و تنن كتوردی مراد واقع و لا
 جذبه الهیه و دگر و باعث اولاف مرشدی استغفار در بیت چاه بوی
 نوا شفته ام بروی تو مست كه نیستم جبر از هر كه در دو عالم هست چاره
 میگز نه این مطرب مقام شماس نذول او در بو مقام شناس مطرب كه در
 میان غزل قول را نوا آورد كه غزل او رتسنده اشفاقون كتوردی
 مراد مطربین شوق و بر و پنهان ابر شد رب و ربو نه مراد شو بخاری
 صورتند كلام حقیقی دعوت ایده پنهان در صبا بخوش خیری دهد
 سلیمان نیست صبا خوش خیری كه اید دهد صبر ایماند كه مراد مطرب
 از گلشن سبا آورد كه شنگ مژه سن صبا گلشن كند كتوردی مراد فیض
 سحر عالم الهی و گلشن فضل عقدن ابراد اند و كی فصحا مستحسانه در غزل
 باوه چنگ آرد راه صبا اید سن و بی شریك آه آل صبا بولین دوت كه مرع طم

نغمه ساز خوش نوا آورد كه ابره ایدی خوش خوش ساز كتوردی مراد حفظ
 و مرشد عالم الهیه و معارف حقیقت سبب چنگ سلك طالب و بی عشق الهی
 خوشی انگه ایچون صوابی فراخه نوجا انگه كرك رسیدن كل و سرین چرخوی
 باز كلك و شریك ابر شمس كوز صمد كك خیری اید و لئون بنفشه نوا خوش
 آمد سخن صفا آورده بنفشه نوا و كوزل كلی صحن صفا كتوردی مراد
 مكن كشف در سریندن قلب بیاضی و كیچ و سخن دن كوز در لاجرم
 چون كیچ خوب و كوزنه صفا امیز اولوب نغمه و سپیدی دل ظاهر اولوب
 با دایچون و لا لازم در بیت عشق نیست صفا زمان و لطف جیب چو دست
 بی دهد اینها عا بهاید و لا چو غنچه شكایت ز کار بسته مكن ای كو گل غنچه
 با غلغلهش ایستادن شكایت نه كه با و صبح نشیم كن كشاود كه صبح
 بی دو كم ایچ خوش فو لو بول كتوردی مراد فیض سحری حلال شكایات اولوب
 فتح باب قلعه غنچه بیاند **بیت** بوی بهار سید مد این با نسیم هیچ
 با دهاشت می كند و با پیام دوست علاج ضعف ملاك رسته ساقیت
 سبزم قلمز ضعفك علاج ساقیتك كوزی اوچی اید نظری در بیار كه سر كه
 طبیب آمد و دو آورد قالد با نشی كه طبیب كلی و دو و كتوردی
 مراد ساقیت مراد معلوم اولان شوق و دوق و بر نذر او كه مرید راه
 النفات ایده انرفوت قلب كلیب بجا دهد به اقدام باعث اولوب
 مرید پیر معان ز من مرع ایچ شمع پیر معان مریدین سبب اجتناب ایچ
 چو كه وعده نو كردی و او جا آورد پنجه نكسن وعده ایدك اول سیر نه

مزاج و باعث فقر و اجبار و بدبختی ذکر فل که موجب احلاص نفس
 و دفع فساد و باعث وصول حق و نصیبت خواور اینچون و برای
 که این خرابات حدایر شاست ای بنیاده فقر را ای سر که یار کوز در
 چشم انعام دارد از انعامی چند انعام و احسان کوزن و دین بیتی کرم اجا
 انکه سرخ در دست انقباض خواندن مراد مراد خانقاه اوله اولان فقر اینچون
 چون قربت حق حاصل بخش مرور اعتیای عوام که از عام منایک شده
 و در ارادون انعام رجا انکه کرک پیر میخانه چو خوش گفت بدی کنش خوش
 نپیری بخش بدی کند و بوسه چکنه که مکه حال دل سوخت باخای چند
 که در به باغش کوکل خالنی سرخ خامه مراد پیر میخانه دن شیخ خانقاه صدر پوسه
 چکچیدن مراد بافت چکن ساک در اکا حوب پندی بود که قلب
 محرق خالنی خالره و یک کرک **بیت** در بنا بد چن چم خام پس سخن کون
 باید و السلام حافظ از شورش هر فرد و زو بسوخت حافظ سنگ کش
 نور لندی ری رختن و قدن سبزی کام کار انظری کن سوي تاکای چند ایچ
 اینک بر نظر فل بر رخ نامراد جانیه مراد مخاطب دن با مصنوق حقینی در یک
 طریقت **وله ایضا** دی باختم سیر بر دن جافه یک سر غبار زد بر نفسی غم ابل
 باشد انکه بر او غزن جهان دکر مراد بود که مال و ملک مالک اولحق غم
 او مراد لاجرم بر دی غم ابل چکر یک کنوری جهان دکر **بیت** و لا فرغت
 ورنه زینا و شاهی به دی فرغت خاطر زهره خواجی بی فروش و لوف
 کرین بهتری ارزد و سزا به صفت کند و خرقه کی که داند که کمر مراد بود

بودند خرقه و عود بیاسی را لاجرم آن عشق الهی به صانوب ثواب آفرت
 خضبل انکه اگر که اکا بودند یک به او عز و بار بار مردم را مقید میگفت
 ورنه یار داری کشتی معتقد اید ریخ چه جای فارس کین محنت جهان کیه
 غی ارزد و نه غم بری که بو محنت کنوری جهان دکر مراد بود که حب الوطن
 من الا جان مویچه و بار بار رنزه محبت ابدوب سر که دیار اید و مرزوات
 بو محنت که غم دیارنده چکر ن بود یار کنوری دنیا دکر **بیت** سعد بافت
 وطن کر چه حد بیست چم نتوان مرد بختی که من اینی ادم بکوی بی فرو
 شنانش بجای بر یکیک سراب صابخی رختل شده بر فده و غم
 یعنی سجاد صافن خلد شده بر فده المزل اول قدر فینه و غم از ریحی
 سجاد نقدی که یک ساغری از رنزه از بی سجاد و زنده که بر فده دکر
 مراد تعلیم عشق الهی اید زنده شکی و ریا و ضعیف بر عشق و صدق اعز و یک
 رفیم سرز شنشمان کرد کنز این ناب رخ بر تاب رفیب بک با شده فغان
 ایلد یا که بو قیودن یوز و دندر یعنی رفیب بکا بار قیودن بوز
 و ندر و بو تو یخ ایلدی چافنا داین سر مارا که خاک در غی ارزد و سندی یوز
 باشو که غم جو طراغی دکر مراد رفیب دن اهل دنیا و ارباب عواد که ساک
 طریقت اولوب باب حقه اولان طعن ابدوب اندام منع ایلوب
 اول باید تراب اولف مانع اولور رفیبی این ولق و لکشی که در بازار
 یکیزی بو کوکل لاری خرقه سنا یک رنگ بازارنده سر قهای کون کون ایچ
 غی ارزد و در بود و لوف خرقه لرفز لشراب دکر مراد بودند اهل دنیا

فردن نشن فطره اولان فقر معراج مانع
 اولیلده اولان سجاد پیر اید

پند که کید کبری قافیه با سر که کل طارنی حرف سن در آن کینر که
کو کل طار او و غم دنیا اید لا جرم پاک اید و پ کدر که کر که صفای قلب الای
بازارده و در بود و با بر صفا به عشق الهی به دگر که انکس غنی جید بود
اول قدر بود پس اسما نانی خود اول غم در بایستی شود و پنج اسنان کوری
اول دگر غنی استی فغسی یعنی اول رجا اید چو ایدیم این بصد کوری
چون کرد کور که بوطوفان بوز کور دگر مراد غم جهان جوق مال دگر دیکر
بیت غم دنیا نه بر کردن جان دلا چاند انکه حیدر نه بزر و شکو هیاج سلطان
که بیم جان در در جنت سلطان نامی هیبتی که حان نور فوسی اند که
کلاه و کشت اما نیز که سر کور دگر کو کل جکی کلاه در اما باش سر که دگر
مراد نایج سلطان کور که کل مایک اولواته باش کفک خوفه دیکر نر آن که
روی خود در مشافان بید شایه سکا اول کید که کند و بوز که مشافان
اورد نس که شاه جهان یک سر غنی شکر غنی ارز دگر کوری جهان
شکر غنه دگر مراد بونده مراد بونده شجر اولایه پند که مرید و حب
و مشافان و عاشق نکشید او میوب اندر من عزت و خلوت اختیار انک
اولی مد که اختیار و ابتیای ربان شدن زیاده بلا در جو حافظ در قناعت
کوش و در دینی و دن بکدر حافظ کبی قناعت دورش و دبا به دوندان کج
که یک جوشت و دوان بصد من بدی ارز که بر اید و در سنتی یعنی ارز
دو نکر شتن چیکه بوز بطن التون دگر مراد فزاید قناعت اختیار انک
اوید در مال کنیز اچو منت قلیل چیکه دگر **بیت** دولت دنیا جوف

چوق کوردم و لیکن کوردم فزود شده اولان اصل قناعت اخن
وله ایضا دلم جز مهر مهر و بان طریقی بری کید نیم کو کلم مهر و مهر زن
غزیه بر طریقی اصبا را غز زهر در مبد جید پندش لیکن در می کید هر باده
رضیحت و برورم و لیکن انرا غز مراد مهر و اردن اسما و صفات که قلب
طالب اکا حبت اولود اندن غری طریقی دو غز و اندن احراض انک رضیحتی
انرا غز **بیت** آن خیالات که دام اولیا است عکس مهر و بان کینه
حد است بیای سانی کل رخ بیا و ربا دور بکلی کل ای کل یکا فلو سانی
کفد شراب که نقش در خیال با ازین حوش شری کید که بر نقش بزم
خیال مرده بونده حوش شتر دو غز مراد ساقیدن سابقا معلوم اولان
و شراب رنگین دن معارف کونا کون و اصناف فنون در که مالک
خیالنده بوندن بکر که نند فرار غز بعضی شجره بوسیت و انچه و ملش
حدار ای بخت کور ب از خط سانی کواند اچو ای بخت اید بی
سانی حطندن سوبله که غشی در خیال با ازین حوش شری کید مراد بونده
و ناصحنه ذوق و عشق و بر کلام طلب اندن اعلام در صراحی بی کشم
پنهان و مردم دفتر انکار ندن صراحی چکر کز نو و خلق دفتر صنوبر رخ
کز آتش این رزق در دفر غنی کید و غیب در بویا اوردن و دفتر و غز
مراد دفتر دن نامه در طیار دور لیکن صراحی بونده بکر صراحی بونی اورد
ان طواری نامه کوسنرب بود و جلد نوش باده اید و ب بوجلین ربا اید
رباسی اویدی دفتر اخال بنر **بیت** عید من دلی مایه را بخوا هم سون

زوری بن ابله فرقه باقم کرک برکون که پیری فروشانش بجای برین
کسب و که شراب صابجی کرک پیری بر آینه بر فقه مراد فرقه ریایه پیر عشاق
مخلص بر جوش و شوق را جز پس نباس ریایا با فقه غریبه بار آمد و بیکر
نصیحت کوی رندانرا با حکم خدا چنگی وار در دلش پس تنگی بی بیم مکرر
نمی کرد انوک که کلنی طاکر و دم مکرر فح دوغ مراد بود که عشق الهی در جزوار
اولین واعظا که عاشق مشرب پندار ب ملائکه اوصاف عذبه نهی ابر
مراکز تنگ دل اولوب غلظت اندو که عشق مشربند ن نوش اندو که با بخت
از اند روی پرستان را صفا بای علت اول بوزن بی بر سر کر صفای
شراب لعل ابله در غراز را سنی نقشی درین جوهری گیرد که طوخر و لغز
غریبی بر نقش بوجوه در دوغ مراد عشق الهی ابله عاشق اولاملر مخلص و صفا
اولور را دیکدر میان کر بی قندم که چون شمع اندرین مجلس او غلظت
کور که شمع کبی بوجله در زبان آتشینم هست لیکن درین گیرد او دلو
دیلم وار لیکن اثر اعز مراد بود که او دلوپ اثر اندو کنند نجب ایدوب
کولون که بوبرام غریب در سر و جشی بدین هوایه که کوی چشم اند و بر دوز
باش و کوز که بو هوای ابله در ویرس که کوری که کوزی اندن دیکر بر و کین و عطا
سیر هود مراد سر می گیرد بوری که بو باطل و عطا هم با شمه دور مراد بود که
جمال حق که فوق الحد در اندن نهی بخون و عطا و نهج باطل در پند باطل نم
باشنده دوترا اثر ایدر دیکدر سخن در احباج و استقامت عشق است سوز
برنم احباج جوده و معنوقه استقامت سنده در چه سود افسون کری ای دل

ای دل چو در لبر می گیرد که فایده افسون اید چک چون ای دلمرده اثر ایلین
مراد بود که واته القی و انتم العزاء حب نجی حضرت حق غنی مطلق و سنده
محتاج محض در لاجرم اکا افسون و مکر اثر اعز صدق احلاص کر که در جوش
صید دلم کردی بنارم چشم مست رانه خوش کوی صید ایلد که خن ایدرین
مست کوز که کرکس مرغان و حشی را ازین بهتری گیرد که کس و حشی را
بوزن بیکر دوغ مراد چشم من عین درو عین تقطع بر معناسی ازین
مست اولد و غی محب اولوب صفت خوب ابله متصف اولد عید لاجرم
جزیه ذات قلوب و عشق صید ایدر محل اسفین در عدار راجی ای
منم که در و بش سرکوب استه ایچون برهم ای غنی که سنگ محکک باشی و
دری دیکر نمی داند و می دیکر می گیرد بر پیوندی بلز بر بول دخی دوغ مراد شمع
آفره خطاب و اندن طلب فیض درین پیر معان دیدم که امتهای می داند
بنی پیر معان دن کودم مراد که استر که آیین ریایه راجی بری گیرد
که ریایه منسوب رسم و عادت بر فقه دوغ مراد پیر معان در مرار معلوم
اولان مراد صاحب حور اندر لاجرم اول عادت ریایه پر شوق جوش
دوغ مراد این آینه را روزی بدست لرم سکندر و ازین بو آینه برکون
ایک کنورم اسکندر کبی مکر آن حضرت سابقه مرا ساغری گیرد مکر اول حضرت
سابقه بنی فقه دوغ مراد بود که بنی اول حضرت قندم سابقه بر فقه شراب عشق
دو توپ نوش اندر در تصفیه قلب قلوب و قاب صافی آینه ایدر
کسی جان نما اولوب فنا علی بن حد ایدوب عالم بنایه نوبه ایدرم

با این شوق شیرین ز شاهنشاهی عجب ارم بوشون شیرین سبی ابل
اولو باد شاهنشاهی عجب و قهرم که سر ناپای حافظ چو اور زری کبر
بوشون شیرین سبی ابل که حاقفی باشد باغچه یچون النورده تنون
قلمز مراد بود که بوقدر معارف الهی به سولینی و بود کلو عوارف شرح و بیان
ایلی سطره صلاک لاطین مذن غریب رحمت اغز **وله ابعا** بنی ارم
که کز دکل سبیل سبایان دارد برینم و اور که کل اطرافنده سبیل سبایان
وار و قدش آیین سرونار و لعلش لطف جان دارد قد کز سرونار عادی
و لعلش جان لطافتی وار و مراد بحسب الظاهر محبوب طاهر مدحی در نظم
هرگز حسد نیرد بر منقعی و مایه الا بر آنکه دارد با دیر و صایه و قهرم کسب پیچ
از درفش آید چون زرق نیکان بیمنت مؤالی دایه که ام جاحل
بر حال جند نه کور انبوده باشد در عرویش حالی لکن اول مدحی
اولان محبوبه روخانه لطف و لایعش الکاشفی و می روحانی اعیش که حظ
کلک ابل حقیقی ز ابل و لعلش انیکون دیر عبا رطب سوشانده حور شید
یارب خط عبا ری اورندی بکافی کنش یارب حیات حاودانش ده که حسن
جاودان دارد ابدی حیات و سیراکا که ابدی حسنی وار و مراد بونده انبیه
در که سیریه خوب اولان نغتن کر که حسن صورت و می اولور که نور علی
نور اولور لاجر و حسن صورت نغتن غالب بود که کسب سواد اولور **بیت**
بر شوق از دماغ خیالت بدرود شاه بود هر آنکه نظر بر وی آکنی
و غنیه و نوراکا که خلفی حسن اولان که حسنی ز ابل اولور و حیات ابدی که نور

آخند را کام سخن اولور ز هفتش نشاید هرگز هر سو که می بینم کوزند
جان نورتر من او کند که هر طرفه کور و درم کین از کونستم کردست و براند
کمان دارد بر کوشه و نپس ابل شد و کمانده اوج دارد مراد بوند
محبوب مجازید ان اجتناب عیبر اید و کن بیاندر **بیت** حاقفی که صید کشته
نباشی بر جبر کار و ای کیک اعتر از کن از ناز بر فنی حداد ادا رس سنان
از و ای شهنشاه مجلس آینه ایچون بنم داد هم ال اندن ای مجلس شهنشاهی کبی
با دیکری خردست و سر بامین کثران دارد که شرایه غریبی را پیش بکاغز
با شلیق دونه مراد بوند نا محبوب مجازید نا شکاندر **بیت** مر با جاقبت
آن شوق سیمان بکشد چو شمع سوخته روزی در ایچون بکشد چو عاشق
میندم گفتیم که هر دم کور هر مقصود چون عاشق اولدم دیدم که کوه منقوشی
الدم ندانستم که این دریا چه موج بیکران دارد بلند که بود کز که کسار
موجی وار مراد بود که انجاز قطره الحقیقه موجی عشق جاری ابل عاشق ایچون
محبوب حنیفی که کور هر مقصود در آید بولدم هماندم جزم بوق بود و دری
بی پایان ایچون تر جگر وصول مستر او غزیش پس لایق بود که وصول
ز جگر مستر او بچنی طلیعند کاتل انگ که **بیت** هلاک سن به بیایان
عشق خواهد بود کجاست سر که بابا سفر دارد ز خوف حجر ایچون کس
اگر مبدان داری چو خوفندن امین قل اگر اول امیدک وار ابدیه که از
چشم بداندینان هدایت در امان دارد کیر امر حنا نگر کوزند
انته سنی رمانده دونه ز سر و قد و جوبیت کین عروم چندی اسنگ کواکل

مدار حط و حاله و بره که کل درین سن بدست شاه و خج ده که عزم دارد
 بر شاه کینک الله و بر که محترم دونه مراد شد تا فقه ارادته نهی در
 لا جرم و نینه قلبی بر شاه کینک قدرت نانه سی اولاد و بر ملک کر که عزیز
 و مکرم و نوبت نرسبت و تکمیل **فلا سیب** وصیت کند صد و یک باره
 دل نکو داری بد بدلداری و عهد دل که او دلر آنکه دارد نه عی درخت
 نخل کند جای حران بر اعاج نخل اعز حران جفا سینه علامت **مست** بر دم
 که این قدم دارد سر و ک غنی خوی که بو یعنی نخل و نخی وار در مراد ناست
 قدم اولوب جفا به صبر قنوب نون این که **نه** بشیخی نویشیقل مرده
 و لم که لاف بخرد زوی کنون صد شغل کوکل بخرد حال او را بدی شندی
 یوز شغل بیوی زلف نوبابا و صبح دم دارد سنگ زلفک ففوسی ایل صبح دم
 یعنی صبح بی ایل وار در مراد قلب غیب هو تنب رجاسی ایل ففوسی
 مقید اولوب بو نذانی تحصیل مفعول اولد غن بیا نذر رسید موس
 آه که طرب چون کس است آرسندی اول موس که شنگد ناست
 شکر کس بی محفد پای فتح هر که شمش درم دارد فور فتح ایا غنه هر کوک
 که النی اچ وار در مراد بود که بهار اولدی بذل مال و کسب حال زانچه کلدی
 و شکر کس اهل روم و رزمین فتح و بد کلدی در که النی اچ بهراخی وار در
 که فتح و بین خوش شد ریس مالنی عشق الهی به صرف اعلا که **سبیت**
 و قننت خوش بهار که و قننت خوش بهار که و قننت عیش با نوش
 با ده کن خوش با نوش نیش را مراد دل که نیست دلاری کوکل مراد

مراد بین کده استرین که غن بر دلدار که جاوه نظر و سیوه کرم
 دارد که نظر جاوه سن و کرم شیوه سن دونه مراد اهل دنیا کینه و فاضل
 شکار بند **سبیت** کرم بیباغ ارم کرم بود و کرم بخور کبوش هر که بکفتم
 کرم بکفتم زرای بجای سی کینه جو کل درج مدار النوب شراب کینه
 کل کبی درج دونه که عقل کل عیدت عیب منتم وار در که کل سنی یوز عیب
 ایل منتم دونه مراد بود که کل اچینه اولاد صا و جینسته النون کبی در که
 کل بیباغنی تار ایدر ایا ایل اسکل ایلر سن دی ایلرین النون کبی شراب غنی ایلر
 درج ایدر سک عقل کل سنی عیب ایل منتم ایدر ز سر غیب کس که نیست
 فقه بخوان سر غیبده کسه خبر دارد کلدر او فقه که ام محرم دل ره درین
 حرم دارد و فقی کوکل بحری بول بو حرمه دونه مراد علم سر غیب دعوا سن
 ایدر و فقه کبی بسط کلام ایدر نهی در که فلا فله علی غیب ایلر من ارشقی
 مع رسول مو صبحی حرم دل اولان بو حرمه بول یوز یعنی سبیل سبیل
 داخل اولر کرمان انبیا که معینا و افع اولو ملائکه دن نانی ایلر و فقه
 ز حبیب فرفه حافظ چطرف بنوان **بست** حافظک فرفه سی نو کسده
 نه کنار و فقه با غلق اولور که ماصد طلبیدیم او صم دارد که بر صمد طلب
 اندک اول فرفه کل صغی وار مراد بود که ربا ایل فرفه پوش و نرین فرف
 فلقی ایل صم انکدر **حکایت** بر صوفی فرفه یه سینه مفعول امش
 شجی ایا این نشت این نشت دیر امش **وله** ایلر ایلر که جایت
 اهل جه انکدر دارد هر اول که آینه هر خالده بلا دن صغیر اد ظاهر در که

خداشن در حق خال از بکایت دارد الله این هر حاله بلا دن صغیر مراد ظاهر که
اهل الله عاری بنین ایدن حق تعالی جانتند اولور کرت خواست که دلدار
نه کسده بیجان اگر کسی که هو اک ایدیه که محبوب فرموده عیدی نگاه دار
رشته ناکه بیوند دارند صغیر ایکه او جینی ناصغیر مراد بود که طالب و مطلوب
او نرسنده معاهده و انصال وارد در سپین او فو بکندی اوف بهر کم بهر کم
موجبه عاشق جانتند ایکه صغیر فک که که معنوی و صغیر حدیث
دوست نکویم مکر خفیت دوست یعنی دوست خبرین در میرین دوست
حضرتن غره که آتش سخن آتش ناکه دارد که آتش آتش سوزدن صغیر مراد بود
اسرار حق افشانه کسم بوب کم سر غلبه ر جو کلمه فک که دل معان
دار جو دیدم اکا که بنم کو کلمه صغیر نه دیدی ز دست بنده چه جز دفا که
دارد فک الله نه فالغیر الله صغیر مراد بود که مرشدن صغیر الله طلب
ایلمم اطهار عجز بوب الله صغیر بوب دعا ایلمدی و جزوه وارد اولش
لا یکنایه قلب الله بیت کو کلمه دلبر بنی شرک لبت دیدی شرک اعتدی
او که سلطانند کو کلمه حکم ایدیه مرسلطان اکا سرور و دل و جانم فدای آن
محبوب باشم والقونم و دل و جانم اول محبوبه فدای او سون که حق صحبت
مهر و وفا کند دارد که حق در حق و محبتی و دقایق صغیر مراد بود که بونگ
کبی محبوب محبوب حقیقی در لاجرم مال دن و جان اکا فدایانم صغیر مراد بود
سر زلف از دل مرابینی ای صبا اول مرز لعه اگر بنم کو کلمه کوره سوز روی
لطف بگویش که جان کند دارد لطف بوزندن دی اکا که پیری صغیر

صغیر مراد فیض سحری رغیب صغیر اولان قلبه الله ثابت اول دیو صغیر
انکار مراد و لا معاش جهان کن که کربلای با کلمه کو کل لویه معاش فک که اگر با کلمه
طبر نور فرشته آن بود دست دعا کند دارد فرشته سنی ایکه دعا الی ابل
قالدره مراد بوزند کانه فکمه ارشاد در که اگر زکات و ذلت واقع او بود
حق و دعا ابل قالدره که بیت دلا دعا سحر حکم است سهل مبین بود دعا
بنو داز کسی جو رد فضا مبارزان نمایان حواجر آنکه دارد جنگی بیدار دارد
افند به صغیر که چو کرامی شاکه دارد که جان مکرم کبی سوزی صغیر مراد بود که
یا ایها الدین امنوا تنفروا لله بنفکم سنی فک و اولی الله نعت ای که
حق تعالی سزه نعت و صغیر انت ایدیه عیار راه گذارت کجاست نا حافظ
شک بویک او غراخی نوزی فکده در نا حافظ بیاد کار نسیم صبا نگاه دارد
صبا با کار بنی بنم بچه صغیر مراد که گذاردن طریق عذر که اکا سلوک ایدیه حضرت
حقه و اصل اولوب و اکمل عیارند ف مراد عبادات حق در و نسیم صبا دن
مراد صبا حجاب عذر کلن ملائکه در که عبادک عباد آنع بیلوب بار کار حق
عرض ایدیه که **اول ایضا** صغیر ان نیست که موی و میان دارد و غولانی و کلمات
او که که غلبه کلمه و ایدیه محبوب اول که فیلی بنده طلعت آه باش که آید دارد
ایک صورت کلمه فک او که آید اول آن شغل جازیه حسن در که قلب جذب و جلب
ایدر مراد بود که مرشد اول و کلمه ر نای و طیب و حقه و ر دانی اول
اول مرشد که جالنه قول و کلمه کور که فکست اکا مایل اولان که کم در عین درین لم
نصفک خط لم نصفک لفظ شیوه و پیری جو بولطیف و یه جو بیک و کلمه

و جمل بشو سی خوب و لطیف روی خوب آنست و لطافت که فلانی دارد
 خوبین و لطافت اولی که فلانی نیک دارد در هر دو که حسن صورت اگر چه
 حیدر را تا شش و نینت و حالبه دکلدر حلا حسن سیرنگ که هرگز نشوایند
 بود **بیت** خانقاه در چون میخانه ای دل بدر دوش آبغنه الن آل شیخ
 چشم چشم مرا ای کل دندان در باب بنم کوزم چشمهای دل کشاده اکل
 و بول که بامد نو خوش لب روانی دارد که سنگ اسیدک ایله خوش آب روانی
 دارد در مراد کوزده بخلی و کشف و فضل حق ظهورین طلیعه رخسار روی نو صفت
 نیر اندازی سنگ فاشک بوکالی نیر اندازک صفتند **بیت** از دست هر آنکس
 که گمانی دارد که اورا اندک هر اول که بگوید دارد در مراد ابرو در مراد آهوی در
 بس هر گکه اهل رمزد و قد در رموز حق است و فایق اولوب خزان ابر
بیت کوشه گیران کرد در محابها همچو چشم سنی از ابروی نودل نشانه
 شد چشم تا نو فوش کردی بنم سوزم که کلمه و کلمه رونما بت اولدی ناله
 این قبول ایله که آری آری سخن عشق نشد کس بیاین محرم را از بولنده اولدی
 که نبین ایله محرم را از هر کسی هر محرم گمانی دارد هر گکه فهم مقداری
 فتنی وارد در مراد بود که غیب کسکه بنیگنا معلومی دکلدر ننه کم دیش در دست
 اندازت طرا بفرز الا بود و هو مقتون عن الالاشیار و مکتون عن العقول و الاله
 معایب شانه و عظم سلطان با و ابات نشینان ذکر امانت ملاق خزانده
 او نور نملر ایله که امانت لاف او ربه هر سخن و فتنی و هر نکته گمانی دارد هر سوز
 و فتنی و هر نکته گمانی دارد هر ابات نشینان خارف دنیا بدین که ایدوب

ایدوب فقر و عرا بلخ احبار ایدوب فضل فیه حق کب ایلوب کرا
 طغیانی اولان کردن لاجرم اندر دعوی کرامات لطفین معنی لافن اکل نو
 وقت نزد محل نرسو بیکدر مرغ زبیر که بنود در چشم پرده سرای مرغ
 نیر که اول بار چشند پرده را لایحی اولان ای مطرغ ثانی بیان ایدر هر بهای
 که زدن بال حواله دارد هر بهای که اردن بر مرانی دارد در مراد بود که مراد
 مرغ زبیر که مراد عارف در که فای به مغرور اولوب انکچو سرور او را کوبه
 حیدر که برداز نو که حور شیدا ای خوبین کم آلود سینه نک کش بونده
 سوار بیت که در دست عیال دارد بر سوار دکلدر که السته او بایه وار در
 مراد حضرت کمال جلالی و جمال کمالی بیانه که شمس تابان اول در کاهه مطلق
 العنان اولوب قبضه قدرنده زبون که حضرت حق بیور و الشمس خرمی کثیر
 لها تک تغیر بر العویر العلم مدتی کو لغز و نکنت با فط مغروش مدتی دی حافظ
 لغز و نکنت صانع کلک مانیز زبانی و بیایه دارد بزم قلندر که دی دی و بیایه
 وار در مراد بونده مدعبدن لاف فضل او روب لغز و متقا و نکنت و وقیف
 بیلورین دین در بوکلان علم اظهارده انشور انانارماندل علیها
 فانظر و اعدنا الی الاثار لاجرم لاف اسنان بر اظهار انشور فلق در **وله ای**
 از دیده خون دل هر روی مارود کوزدن کوکل فایده و کلبی بزم بوزنر اوزر
 کوزدن کوزنر سبب ندر کبدر بیکل که لغز از دیده ده حرف از و لغز ز دیده
 حرف زمین اجنبه معاسر و لطف جائیز و من اینه آیه معالسه اولق جائیز در
 بس مراد بود که کوزنر سبب اولوب کوز اجنبی که کوکل فایده و

اول که خورده و دارد که شد من یکدیگر غیب یکدیگر قلبه و اول فای یوزره اوزره
 کوزدن روان اولوب دیده خون فشان اولور که باشد ایکی کوز بر چرخیده آید
 کوزره **بیت** بوجش چرخ سارینک عجب حوین افز بایشی مکرور اسید اول عینک
 کوکل طاعتده در بایشی مادر وون سید عوای نه صفت ایم بزرگ سینه چیده بز
 صواصفت نرد در یاد اگر رود دل مازان صوارود یک کبیر سبزم کوکام
 اول صوادن کدر سراد هوکده مفرق بیا ندر که افق اخذ آید صواصه صوفی خولکم
 آله الحاذیده صلاک ابدی اولور الصباد بانه بر خاک راه یار نهادیم روی جوش
 بوی طوبی اخی اوزره خود که کند و بوز مر بر روی مار و است اگر استارود بزم
 بوز مر اوزره رواد اگر است نکیده مر آد بونده طریق یارده نواضع کرک
 اید و کن غلام که طریقت ابوبکر صدیق در که رسول الله عم بیورشش من آرا اذان
 ایستیت غیبی علی الارض فل یظفر آید این غیبی فای **سلیت** آید به بر هر کوز
 سید کوز بانی انوار اوزره هر کوز او غیبه کره و دلش ز شک بود صومادو
 اگر کوکلی طاعتدن اسید دی هم بیزدن کبیر یعنی بوز که بیزدن قوی هر قدر بایل
 قوی اولد و غیبه آید بیزدن قوی هر مراد بود که بر صراط اوزره میر که خذ سل
 وافر افند و بوی کفر قوی بلک اول سبلده بلک اول سبلده طاش بولانغده
 لا یغدر **بیت** شاید بیدید تا بر اینده صود که عاقبت کار تو چون باشد
 چون مار باب دیده شب در و با و است بزم کوز مر صوب ایلیکی و کند ز
 ماجرا و وار در اول ماجرای بیاه اید و پ زنه که ذکر که از سر کوبیش چار و
 اول بول او غراغند که بار که عکس با سید بنحو کبیر مراد بوندن جاب قبی

حق کمال تنه در و حال عجب سید بنحو کبیر مراد بوندن عا شوق لایق
 اولد که حضرت معشوق هر سنده صیانت اید **بیت** عینان من بروبت
 در عاشق چنانند که زینش یکدیگر و بیزن نموانند هر شب خا و کینه از رست
 جامه چاک مشرق کشتی اید روین ده ققائن چاک کر ماه مهر پرورس در قبا
 رود کرم کن بلیجی ایم ققائن کبره یعنی ققائن نیم عجوبی ایچنه الدغندن کون
 نیل **بیت** ققائن چاک ایدر او ماه مهر پرورس در حضرت صعدرا کت قبا کشتی
 جاب کبریا ایلست ترید بر کشتک طلوع عقی جامه سین چاک انک نشیده ایدوب
 جاب کبیر جناب قبی سزاندن کونیلوب کون جامه سین چاک ایدوب
 عیان اولور و بونک ایلم **بیت** سابق مضمون حنین ایدر حافظ بکوی سبلده
 دایم صدق دل حافظی حنان مکر سنده دایم صدق قلب ایدر چو صوفی
 صومعه دار از صغارود صومعه دار صوفیکه صفا در کبیر مراد عبادت خانه
 صدق و اخلاص اید کند کن بیا ندر **وله الفیقا** چو دست در سر زلفش زخم بیا
 رود چون ابی زلفی باشد اوزم ایچیک کبیر یعنی ایچور و راشنی طلب سیر غلبه
 رود اگر صلیح طلب ایدم عتاب باشد کبیر مراد شیخ اولان احوال حکایتده
 فین غیب صوفیه ال اوروب اندن سوال انشم ایچنه که فکر و افی الا دانده
 و لا تفکر فی ذات الله سوال منه اید و کن اعلام اید و چون نفس ایل صلیح انک
 عتاب ایدر که اعوی غدو که نفسک التي بین جنبیک موچی انک ایل صلیح جابر دکل
 اید و کن ذکر در و تبه ذکر ایدر چو ماه نوزده بکار کان نظامه یکی ایکی بیچاره
 ناظر که بوی بومهر مر صعدرا ز زبکو شسته اید و در عتاب رود ادر

معنی بزم کوز مر بایشی اید ماجرا و است بوز که
 بار که عکس با سید بنحو کبیر مراد بوندن
 شیخ و چو د بوی کبیر ایدوب

کوشه

ابر و ایل و نقاب کیدر یعنی کز نورم ادر شمع هلال اوش کور نوپ ناطر کر
کوکین الوب خلوت کیر و پ مستخر او نور دیکدر شنب شراب خرابم کند به بیداری
شراب کیم سیمین و اب لبر او یا نعلق لق ایلر یعنی اوید که نمر که نمرده ر آخت اولاوز
و کبر و ز حکایت کم خواب رود اگر کوندر حکایت ایدم و بقیه کیدر مراد بود که
شیخ عبادت احبابی لیل اید و پ بنی دجی ایلر بیه خواب و خواب ایدر
و کوندر و افد حکایت ایلر مستحب او بقیه و ارکبی قلوب التفات
اتر که بعضی شایک عادی در مریدک و افد سن الشخ نور لر مرید و افد بکر
او بود او را را ناکه دویار مغرور او کلبوب شعلند ن فایده طریقی عشق بر از نور
و فتنه است ای دل عشق یو به شور و فتنه دن کلو در ای کوکل بیفتد اگر
درین رباب شتاب رود دوش اول که که بو عشق یو لنده استیال اید کیدر
مراد بود که طریقی عبایه کثیره و مواضع طاد و اخلال شیطانه وارد در لاجرم شتاب
من الرحمان والرحمان شیطانه حسنه نایه و تامل اید و پ مقاسدی مصالحت
فرق انکد کر کدر حجاب اچور و د با دحوت اندر سر حجاب کچون کیده نیکتر
باشند کلاه دار بش اندر شراب رود انکد کلاهی و طاریفی شراب باشند
کیدر مراد بود که هر گاه حجاب کبی ایچ علوم و طاعتان و فنیق و حال آتد
حالی اکین نیکتر اید و پ واعظ و شیخ اولدم دیوب هت و نجا و انکد شیخ و ناصر
بلکه ستر عشق الهی صور نشند جاهلان شریعتدن و طریقتدن خارج سوردن
کیدر دلاچو پر شدی حسن ناز که مغرورشی ای کوکل چو که پیر اولدک کوز لک
و ناز لقی صنت که این معامله در عالم شتاب رود که معامله یکیکل عالمده

عالمده یعنی واقع اولور پیراهن تر بین و طرافت بر شمع دیکدر بیت الهی حکام
پیری مرا غنای بخش جوانان مدده سوار نامه موی سپاه چون بایستی قره
قل نامه سک سولدی چون دور لیدی یعنی قل اغرمق زمانه کله بی بیا حق کم نشود
کصد انتخاب رود آن اک که اولمز اگر بوز انتخاب کیدر مراد بود که
صقل اغرمق زمانه کله آخن قبلی نذر دیوب نفس رسک آن قل اک
اولر کدایه در جانا سبطت مغرور جانا قیوسی که الفی سلطنت صافه
مراد شد که خوندن و عجز رسم بجایه بیجا و قیدک و قورقرن که با نوروز
قیامت همین خطاب روند کفایت کوننده بو خطاب کیده مراد بود که
بنچ کسر بود بناده بر بر نه عهد صیدک و عهد وفا انکد دیوب طعن ایدر
آن اک که کر که کند و راندن بنفقون عهد است من بعد مینا فیه عهد حق
صفت در او خوف دارد که قیامتده اندر بو و جهل خطاب و عتاب اولر
بیت ایکی عیبی دیگر آن کویه ویه آن بی دانی که این خود عیب نیست
حجاب راه نومی حافظ از میان بر جبهه بول جایه سن سن اورند فی لقی
حافظ صحت کسی که درین راه بی حجاب رود حشر اول که که بو بود
بی حجاب کیدر مراد بود که نفس وجود حجاب سلوک طریقت و تانی و وصول
صفت در لاجرم حشر اول که که نقایست و انانیت کچو اکا و مل
سیر اولور **وله ایضا** مسلمانان مرا وقتی دی بود مسلمانم بر قند
بر کوکلم و ارایدی که با وی گفتی کبایت کل بود که اکا دیر دم بو مشکل اولدی
بو نده تنبیه وارد که کشتی بر مشکل واقع اولر استغفرت قلبکم بو کینچ

قلب مراحت آنکه دی حدرد بود و مصلحت بین بر حدرد و کوکل ابدی و مصلحت
 کوری که استظهار بر اصل دی بود که هر کس بر دم طلب ابدی ابدی
 من آشفته را در هر بلای بن دیوانه هر بلاده رفیق کاروان قابل بود این
 بیچاره رفیق قابل اولدی بگرداید که میافتا دم از چشم بر گرداید که دوش
 ابدیم کوزدن بتدبیرش امید بی ساهلی بود اول کوکل ندیری بر اصل
 امید و ارا ابدی زن صنایع شد اندر کوی جانان بنده صنایع اولدی جانان
 محله سنده که دامن کبر یارب منری بود آنکه دوتی و عوق ابدی یارب
 منزل ابدی سرنگم در طلب در ها چکاند کوزم با نسی طلبیده انوار نظری
 و به از وصل او به حاصلی بود و به آنکه وصلند بی حاصل ابدی پوشودن
 مراد شول تحقیق در که ارباب نقیض دین در صوفی سرما بهی قلبی داند
 صنایع آنکه کرک و صنایع اولور به بولور بی آنکه کرک **عزیز عیب** حرمان است
 لکن هنر عروم لغو عین ترا و لکرا از من خود منری سالی بود بنده نحر و کرک
 فتنه بر سالی دارد مراد بود که هنر عیبی بود که اهل هنر عروم اولور
 بس هنر حرمان عیب نزد کد را مان اهل هنر عروم اغری اهل هنر اردن
 زیاده عروم برین است برینان رفت ارباب بوست برینان رفت
 کسورک عیب اسرگ که روزگار داند کالی بود که بر کون برایش بی کامل ابدی
 مرانا عشق تعلی سخن کرد بجان عشق سوزی غلام ابدی حد بنم نکتہ بر خطی بود
 بنم سوز که هر محک نکتہ بی ابدی یعنی عشق الهی بکاسوز غلام ابدی بر حد بنم نکتہ
 سی اولت که محل و مجلس رده بنم سوزم نکتہ دقیقه اولت در کوریکر حافظا

خانگی بود

حافظ نکتہ دانست و می دیکر حافظ نکتہ دانند که ما دیدیم حکم جابلی
 بود که بزرگوار که حکم جاهل ابدی بونده بنیب دارد که اهل کمال کند و
 نکرند نکتہ تی دفع ایچون بکر ابدی بوب بوب و میر رفتن بی اضلال
 جلد کالانه نبری در لاجرم بنرا اولد که کشی کند کورب **بیت** چشم
 آنکه در غاری نشینی دو عالم بینی و دوز را نه بینی **وله ایضا** بایم جوفج
 بدست کبر دایم چون آله قذح الکا دونه بازار بیان شکست کبر
 شکر بازی صفتی دونه مراد بآردن شنج در چون وعظ و نصیحت قدح
 دونه و رفیق شایان و تر که ماسوی بنده ابدی محبو بکر و احصام
 اموال دنیا نکل بازار آنکه روک دکور در بحر فتنه ام جو ما هی
 فتنه کزنده دوشمنم بالقی کبی تا بار ما بدست گیرد تا بار بی آفد و بپند
 صید اندک بپن بیا ندر هر کس که بدید چشم نکند هر کس که کور دی
 سنگ کوزک دیدی کو عیبی که مست کبر دقتی بر جنب که مست دونه
 مراد چشم معنوق مست ایدکن بیا ندر لاجرم آید دونه کرک که فاد غیب
بیت چشم مستش بسنه دیدم کفتم ای جان حسنه گفت مردم ی کشد
 از بهر آتش بسنه ام در پاش فتنه ام بر باری آباغینه دوشمنم زاریق
 ایل باشد که مراد بدست کبر اولد که بی ال دونه بال دونه مراد بود که آفا
 دوشمنم دستگیر اولور برین دی افنادک احب را ابدیم ما ال الله
 الم دونه رحرم دل آنکه چو حافظ حرم آنکه قلبی که حافظ کبی سنی زهی است
 مستکی است شرا بنده دونه مراد است بزرگم ناسنده مست اولد حرم

و خدا را اول و برین است اولان اول و نور غم منشا داولد که اول
است و لا ایضا در هر هو که فریاد اندر طلب بنا شد هر هو او که
 شکر و غری طلب ایچنده اولیه که فریاد پیوز و چندان غیب باشد
 اگر مری باور سه به اول و کلو غیب اولیه مراد هوادون مطلب و بار
 و بر قدر غنچه زین عشق غری هر کم وار اسبه طلبیده اولیه عشق آنک
 فرستادن باور سه غیب اولیه مری که با غم دل شد الغیش حاصل بر فو
 کوی غی ایلا آنک الفتی حاصل اولابر شاخص غرض برک طرب نباشند
 آنک غری بدای اوزره شکر بدای اوزره مراد غم غن عاشق در چون آنک
 غی ایلا انسی اولانده شکر اولونیکه اول شکر است **بیت** هر کو
 کوی از کشتی بجو غرض سودای کلی دارد داند که چربیل حو غی باشد
 در کار خانه عشق از کن ناکزیر است کار خانه عشقه عالم صنع الهی در اند
 کوی دجی لازم در زیر صفت مهر و جلال فنده ظهور ایدر ایدر در کنش جان
 امثالی که ارا و کم صفت مهر و جلال فنده ظهور ایدر ایدر در کنش جان
 فروتن و فضل و ادب باشد چنانچه جان ما بخندند صند و فضل و ادب
 که مرکز اینجانب است کنی رای حب نباشند بوند نسب صند از حب
 اولون مراد بود که غنای منده صند فضل و علم کثیر و بوند کشتی ناده
 کد و معارف اصل معین و کلد و کلد **بیت** بذر کولر کسی ایدر ام اند عشق
 که از اضافت اسباب باشد و عاری در خنکی که حور شبد اندر شاعر
 زره است بر محفله که کنش زره عدا و نه و اول مرند اولان خود را

خود را بزرگ دیدن شرط ادب نباشد کند و بی بیوک کوریک ادب شرط
 مراد مجلس الهی ده و حضور حقه کند و بی اولونیکه شکر ادب و عکری هر
 عر سر مدد در جهان توان یافت شراب ایچاک اگر عری ایدر جهانده بولق
 اولور سه جز با دین بستی چینی سبب نباشند جنبه شریک غری که
 سبب اولون مراد بود که عری ایدر اسبب شراب عشق الهی ایچاک که
 با دین بستی اولون یعنی عبادت اشتغال که که حیات ایدر به سبب اولور
 حافظ وصال جانان با چون شکر دینی ای حافظ جانان و صالی شکر کی
 به الی طاره یعنی فقره روزی شود با آن پیوند شب نباشند بر کوه اولون
 کون کچه انصاف اولون مراد بود که جانان و وصول بوجانده اولون اولان
 اولور که آنک کونین کچه مفضل و مر **و لا ایضا** سایه ارباده ازین دست
 بجام انداز سایه اگر شریک بوالدن فنده عارف از هم در شب مدام انداز
 دو کلی شرب مدام اندر مراد بود که واعظ و شیخ که عشق الهی شرب بجام بدن
 طلاله بالذات اند دو کلی عارف و صوفیه شرب شراب و نوش و اینه و دوش
 و در چنین زیر هم زلف نهد از حال اگر بوی جلیب زلف بوی کلی الله قریب حال دانه
 ای بسماع غم خور در که بام اندازد ای نیچ فلفل فو شایخ اندر مراد بود که غیب
 صندین اشق تر کفی سوبلر نیچ عافی قید صید ایدر و ب معیت حب حق
 ایدر ای خوش حالت آن مست که در بای حریف نه خوش اولون مستک حالیکه
 یارک اباعنه سر و دستار ندانند که ام اندازد بانی و لبندی بلندی
 اندر مراد بود که مست حق اولان اولونیکه که با شوق مال فدا نموده تر و دانه

کیف ما اتفق بذل آنکه جایز اولوب مبارزت ابد زاهد خام کج بر سر کار
 ماند خام طبع زاهد نگار باشی اوزره قالدی چینه کز دو جو نظر بری خام انداز
 چینه اولور چون نظری شراب خامه انه مراد بود که زاهد شک که خام طبع در
 عشق الهی سر وصول رجا ایدر اگر عشق الهی به نظر ایدل بخت اولوب مرادی
 از زمانه حاصل اولور ایدی روز در کسب هنر کوشگی خوردن روز کند ز
 هنر کینه دور شک کند شراب ایچک دل چون آینه در زنگ ظلام اندازد
 آینه کبی کوکل در کج باسد انتر مراد بود که کوندر خصل علم قل که انده بطای
 ساده اولاه قلب ظلمت جلد بر غور **سب** صوفی الف ذل ذکر از بر سر
 حواجه دن فرزند مبر فاره الف یوق بر قره جاهل در اول ان زمانه وقت
 بی صبح فروخت کشت اول زمان صبح نور لو شراب و قی در کج کرد و کاه
 آفتی پرد و ستم اندازد آفتی هر کاه طرافه افتم پرد من انه بعوف افتم
 اولوب قه قلیق یوریه مراد بود که کجی عالم اختیار دن خایه اولوب نوش
 با دو عشق ایدوب یار ایل خلوت محبت زمانه **سب** در شست شبکی
 ماند حبیب با عاشق که در میان بناسند رفیق به صفت با دو با حبیب
 شد نشوشتی ز نهار ایچک **سب** به شد عنسی بد ایچک ز نهار کجورده باده
 ات و ستمک یام اندازد ایچک ز نهار کجی و قد طافش انتر مراد بود که عشق الهی
 احبانه و طریقت ایدر نیه اهل طاهر ایل سولیم که استماع معارف ایدوب
 بعده سکا طر ایدر حافظ سر کز کوشه حوشید بر آدای حافظ طایبی
 کنشک کلاهی کوشه قالدی بخت از قره بدان ماه تمام اندازد

اندازد بخت کز قرعه اول نام آیه انه مراد بود که کز بختک ساخته ایدوب
 کمال و کمال وصول سیر اولور **سب** فراز اولوب کال رفعت بلور سن
وله ایضا مرده ای دل که در باد صبا باز آمد مشفق ای کوکل بر دی باده
 صبا کوکلدی هدهد خوش جراز **سب** شایا ز آمد خوش هر هدهد سبایش
 کرد کلدی مراد جانب الهی بدن فیض سویی و الهام ملکی کلدی لندن استناده
سب هدهد رفته در پیش مراد باز آمد هدهدی رفته بداک که در باز آمد
 بر کش ای مرغ سحر نغمه داود بار چک ای بلبل داودی ابری که کسلما
 کل از طرف هوا با تو آمد که کل سلیمان هوا کنار دن کرد کلدی هر کوش
 و کرامت ایچون اسرار سرور قل دیکدر لاله بویی نوشین بشنداز
 دم صبح لاله طکون شراب فتوس استندی صبح نغمه داود داغ دل بود بابت
 دو ابا ز آمد کوکل طاعلو ایدی دوا امید ای ایل کرد کلدی مراد عشق الهی
 رایح لیس که استنمای قلب مکده علای اولد و غن بیایذ عارف
 که که گفت فام زبان سوسن بر عارف قتی که سوسن دلن اکله تا پیر که
 چارفت و چرا باز آمد تا صوره که کند یچون کرد کلدی مراد بود که عارف
 سوسن دلن اکله که امداده است سوسنک هلا کند متعلق اولیچنی کیدر و صبا
 متعلق اولیچنی کلور نه کم حق غایب پیور شد و کنتم امواتا فایا کم تم بختکم
 تم جیکیم تم الب تر جیون چشم من از پیه آن قاطر سیر کسید هم کوزم
 اول قافل اردیچیه صوکلدی بیغی اغلدی تا بکوشی دلم او از در باز آمد تا کول
 قولا غنه چاک او از ی کرد کلدی مراد بود که کیمک طرفه ساکدا و لاکر که اردیچیه

کبر و طالب و راغب اول انرون اکا صد ابر شوار فر خوانده ابر شوار
 بیت خوانند زید را همه ابراه در اتم به رحمتا کجا و مبراه در اتم مری کرد
 و گرم جنت خدا و دوس آدم لای اندی و فی گرم نیم اند و بر من جتم
 کانت سکت دل از مهر خدا باز آمد که اول طاش کو کلو صم الله ایچون کلدی
 مراد پست سکت دل از شمع و مرشد در که نفس غفلت ابر حق تعالی حضرت تک
 بک عیانی در که اول الله ایچون کلدی بک ابر شوار دایر که چه ماعدت ستم
 و کنت حافظ اگر چه بنر عهدی صدق و کنت حافظ ابدی لطف او بین که
 صبح از در ما باز آمد آنک لطیف کور که صبح ابدی زم قبوزون کرد و کلدی مراد
 عهد صندن روحید رو کنت ایدین نفس حافظ در ایدوب صبح طریقی
 اید کلن شمع و مرشد در **وله ایضا** کل به رحیم بار خوش نباشد کل بار
 بک غنم از خوش و غم به باده بار خوش نباشد شرا بسز بار خوش و غم
 مراد کلدن کشف و بهار دن عالم بسط در لاجرم کشف و غنی ذان
 و بسط عالمی عشق الهی بسز خوش کلدن طرف چمن و صغای بسنان چو چای
 و بوسنان خواهی به لاله غدار و خوش نباشد لاله غدار بسز خوش و غم
 مراد عالم بسط و انبیا ما صده حال بسز خوش کلدن یکد ربا یا شکر
 بس کل اند لم شکر خود افکول بدینو بار اید به بوس می کنت خوش نباشد
 او پوپ و فوج چمن بسز خوش کلدن مراد وصول الی الله قبول کیفیت و در
 مرا فیه بسز خوش کلدن رقصیدن سر و حالت کل سر و کرفل تمیسی
 و کلدن حالی به صورت هزار خوش نباشد بلبل بلبل او از شمع خوش

خوش اول مراد و جد و سماج و کشف و ارتقا کویید و رواننده سر خوش و کلد
 دیگر بر نقش که دست عقل بند و بر نقش که عقل که بنده بر نقش نگار خوش
 نباشد نگار نقش خوش اول مراد بود که عقل تصور اندک امور که احسن
 و اطبی تصور و زیاده و کمال و کمال خوش است لیکن باغی ریح کل دی شراب
 خوش را باید محبت با خوش باشد با محبت خوش اول مراد باشد
 حقیر و معاصی اهل تصوف ز عشق زده خط اول مراد دیگر جان فدا محبت
 حافظ جان غیر فدا را ی حافظ از بهر تار خوش نباشد حاجتی چون خوش
 اول مراد جان فدا محبت اول مراد یعنی بود که مستغنی از تحصیل اول مراد
 فخر السجده اول مراد این تار قلمی چه نیست بذل آنکه دکلر و اول ایضا
 خوش که ای زیبار سزده کرد و داد باد و دون کیچ سزاایشن بار و در لایق
 و بر دی بل من بنزد دل یا در هم هر چه باد باد بن دی کوکلی بد و بر درم هر نه اول مراد
 اولسون مراد حاضر اولین بار دن فیض و فضل و هر چه بر شوپ انو چون
 جان فدا است که دکن بیاند کارم بدان رسید که حراز خود کلم
 ایشم که ایش شدی که کند و سه حراز ایدم هر شام برقی لامع و هر چه باد
 باد هر افشام بلای بی شکستی و هر صبا بی بی مراد بود که بنده هم آتش عشق و هر
 هوای بار و در لایم عالم اول مراد ایش شد که کیچ آتش فایم برقی کبی لامع
 اول مراد صبا و با شعله یو ایا د کبی کا هر اول مراد چنین طریق و دل به خط
 من سنگ مکرک بو کاندن نیم ضبط ز کلام هرگز نکفت مسکن ماف و فای
 باد مراد ویدی مسکن مانوس آکسون مراد فایم غیب و حوت اید و مسکن مانوس

و اموش قلدي ديكدر اسروز قدريند عزيزان استقامت كنون عزيزان نصيحتي
قدرتي بدم بآرب روان ناصح ما از نوشت دباديار بزم ناصح كجا بلسدن
شا داو لسون مراد بود كه ناككده وزمانه غفلتده نصيحت قدرتي بدم و اما
مرور زمانه عقل كامل اولوب و مصالحيه غفلت زائل اولوب ناصح كجا بلسدن
قدرتي معلوم اولوب نصيحت اين عزيزان دعاي خير قلند دل خون ستم بياد
نومر كه كه در چمن بدم فان اولدي سنگ باد كه هر وقت كه چنده بند قباي غنچه
كل بكن دباد كل غنچه سنگ باد كه هر وقت كه چنده بند قباي غنچه كل بكن
باد كل غنچه سنگ دك سني چودي بل مراد كل كشتي كور وب جانب هفت كشتي
باد ايدوب چكري خون اولد و غن بيا ندر طرف كلاه شاصيت آمد بجا طرم
برست كلاهنگ او بي كلدري خاطر مداني كه ناجي بر سر كس ناصح دباد اولد
ناجي بر سر كس ناصح دباد اولد كه ناجي بر سر كس باشي اوزره فودي ياي مراد بود كه
اهل بزم و صاحب عزت اولاندر بر ريزه كه عظمت و جلال اولد لطف كور رحمت
هنگ جلال و جالني ياد ايدوب اكا انتقال ايدر ارادت رفت بود وجود ضيف
من الدن كغوش ابدي بنم ضيف وجودم صدم بوي زلف نوجان با دداد باد
صباح بكاسك زلفك فغوش سبي ايلار و جان و يرد ي بل مراد غنچه صومبدن
كشف سوي فغوش صومبدن حبات جدي بولد غن بيا ندر حافظ نها دنك نو كآمد
بر آورد اي حافظ سنگ ابو طبيبك مراد ك حاصل ايدر جانتا فداي مردم
ميگو نها دباد حافظ ابو طبيبك كشتي كور فداي سون مراد خوش طبع اولد
كامياب اولد و غن بيا و خوش طبع اولاندر دعاي كور در اوله ايضا حروا

حروا كوي فلگ در خم چوكان نو باد اي پادشاه فلگ طوي سنگ چوكان
بو كاكند ساخت كو نوكان عرصه ميدان نو باد كو نوكان ميدان
سنگ بيداك عرصه سوي لسون ظاهر كنتم نظم آني كوستر كه خطاب لما مراد
اولد اما اهل خنچه فتنده خطاب پادشاه حقيقي بود و ظاهره نظم كلام
وانشا و حقيقته نظر جز در حق اقا كراخت و صوامر افكند جمعي آفان
دو ندي و جمع اطراف اچدي صيت حلقه كو كير بيو كنه نكر بيا نو باد سنگ
حلقه او ازي كه متصل سنگ بچكا اولسون بونده دني ظاهر انشا و حقيقته
اخبا دور زلف جانون طفر كنتم بچم شست طفر جانونك زلفي سنگ
پر چك خيران غنچه در ديد و فتح ايد عاشق جولان نو باد فتح ابدي كوزي سنگ
جولانك عاشق اولسون مراغب صومبدن نارندن بر عكس مغلوب غالب
و غفر و غلبه و حر كات الهيك سنگ عاشق در عين فتح ديكدر اي انشا عطار صفت
شوكت بنت اي حرد كه عطار و ك انشا مي سنگ شوكنك صفت
يعني عطار دسنگ شوكنك و صفتي انشا ايدر عقل كل جابر طفر اكس ديوان
نو باد عقل كل سنگ ديوانك نشا غنچه فولا و لسون مراد بود كه عطار در كجا
فلگ ر عظمت حق و صفتي انشا ايدر و عقل كل اول ديوان خانه نكر نو فونك
مبده سيد ريت محيط شمع را و آضع طريق علم را شمع زلال فضل
منبع اساس عقل را باني طبره جلوه و طوبه فوجون سرو نوشت طوبه جلوه
سنگ غضبي و انك سبي سنگ سرو قد اولدي عزت خلد برين ساخت
ايوان نو باد خلد برين غنچه سنگ ابو كنه ميدان اولسون مراد بود كه طوبه مراد

عالمه گل سنی غنچه بر رو خلد برین اوانک مبدانک غبوری در نه بنها حیوانا
و نباتات و جادات با کوز حیوانات و نباتات و جادات کلمه هر چه در عالم است
بفرمان تو باد و هر آنکه که عالمی آمده در سنگ فر مانک ابله اولسون مراد
با کوز موالید ثلث نامور حق د کلمه جمله عالم آمده اولانده نباتات حیوانا
معادن مطیع فرمان همد دیگر حافظ هسته با حلاص ثنا خوان نوش
حافظ هسته احلاص ابله سنگ ثنا خوان اولدی لطف و عام نوشنا بخش
ثنا خوان نو باد سنگ کطف عام سنگ ثنا خوانک ثنا بخشنا بی اولسون
مراد حامد محلاص در نه ثنا فی حضرت حق اید و کن ذکر اید و پ اندن رجاء
ثنا اید بیت کو کلمه دلمز در نه درمان طبیعی ثنا فی چون اطباء ده اند
حکیم دره **و انا** **سایه** **سرو و کل** **و لا** **سیر و دای** **سایه** **سرو و کل**
و لا **سوزی** **واقع** **اولدی** **اولور** **این** **جفت** **با ثلثه** **غالبه** **و در** **بخت**
ثلثه **غالبه** **ایک** **کیر** **یعنی** **دوه** **طبیعی** **اوج** **قرح** **شراب** **ایک** **کیر** **یا** **ایک** **کیر**
نهایتی **اکا** **ایر** **شور** **مراد** **بند** **بوزدن** **بودر** **که** **سرو و کل** **و لا** **سوزی** **اجل** **ایر**
غالب **اوج** **کره** **یونق** **زائل** **اولور** **یا** **بوعیش** **عشرت** **معینی** **اعضا** **وضوئی**
اوج **کره** **یونق** **ایل** **حواد** **لو** **خفین** **بوزدن** **مراد** **بودر** **که** **ای** **عشق** **الهی** **برین** **در** **حی**
عالمه **وداع** **عشق** **کلای** **یعنی** **بودر** **عوا** **السنوا** **کسبیت** **مرحق** **ایل** **زائل** **اولور**
حور **که** **عشق** **حسن** **بافت** **شراب** **ایک** **کیر** **چند** **یک** **کلی** **حسن** **قلوب** **و ثنا**
بولدی **کار** **این** **زمان** **ز صنعت** **دلال** **سیر و دای** **سایه** **سرو و کل** **و لا** **سوزی** **اجل** **ایر**
صنعتند **کیر** **مراد** **فیض** **و جذبه** **کمال** **ایر** **دی** **عشق** **الهی** **نوش** **اندر** **زمانه** **اولدی**

نوشنا بی اولسون
مراد حامد محلاص در نه ثنا فی حضرت حق اید و کن ذکر اید و پ اندن رجاء
ثنا اید بیت کو کلمه دلمز در نه درمان طبیعی ثنا فی چون اطباء ده اند
حکیم دره **و انا** **سایه** **سرو و کل** **و لا** **سیر و دای** **سایه** **سرو و کل**
و لا **سوزی** **واقع** **اولدی** **اولور** **این** **جفت** **با ثلثه** **غالبه** **و در** **بخت**
ثلثه **غالبه** **ایک** **کیر** **یعنی** **دوه** **طبیعی** **اوج** **قرح** **شراب** **ایک** **کیر** **یا** **ایک** **کیر**
نهایتی **اکا** **ایر** **شور** **مراد** **بند** **بوزدن** **بودر** **که** **سرو و کل** **و لا** **سوزی** **اجل** **ایر**
غالب **اوج** **کره** **یونق** **زائل** **اولور** **یا** **بوعیش** **عشرت** **معینی** **اعضا** **وضوئی**
اوج **کره** **یونق** **ایل** **حواد** **لو** **خفین** **بوزدن** **مراد** **بودر** **که** **ای** **عشق** **الهی** **برین** **در** **حی**
عالمه **وداع** **عشق** **کلای** **یعنی** **بودر** **عوا** **السنوا** **کسبیت** **مرحق** **ایل** **زائل** **اولور**
حور **که** **عشق** **حسن** **بافت** **شراب** **ایک** **کیر** **چند** **یک** **کلی** **حسن** **قلوب** **و ثنا**
بولدی **کار** **این** **زمان** **ز صنعت** **دلال** **سیر و دای** **سایه** **سرو و کل** **و لا** **سوزی** **اجل** **ایر**
صنعتند **کیر** **مراد** **فیض** **و جذبه** **کمال** **ایر** **دی** **عشق** **الهی** **نوش** **اندر** **زمانه** **اولدی**

مراد حاجت فکدی دیگر سنگ شکن شوند طوطیان هند سر صبی
اولور رد و کوی هند طوطی این زمین فشد باری که به بنکاله میروند بوقار سی فشد
که بنکاله شهره وارد مراد کند و کلامی مدعیه که فشد باری که به بنکاله میروند بوقار سی فشد
دیارنده بنکاله شهره وارد مراد کند و کلامی مدعیه که فشد باری که به بنکاله میروند بوقار سی فشد
شکر صبی یعنی خلوه عوام دی بوشکر صبی یعنی بوندن منتفع اولور لاری تکاه
بین و زمان در سلوک شعرای مکان و طی زمان ی که که شکر صبی سلوک کند
و بواسطه به کین طفل یک به ره یک که میرود که بوشکر صبی یک طفل بر لای
بول کیر مراد بودر که بوشکر صبی فکر اید و پ سوبلد و کم شعرا آن لای که کنز تحت
الوش تنجیه **و انا** **سایه** **سرو و کل** **و لا** **سیر و دای** **سایه** **سرو و کل**
و لا **سوزی** **واقع** **اولدی** **اولور** **این** **جفت** **با ثلثه** **غالبه** **و در** **بخت**
ثلثه **غالبه** **ایک** **کیر** **یعنی** **دوه** **طبیعی** **اوج** **قرح** **شراب** **ایک** **کیر** **یا** **ایک** **کیر**
نهایتی **اکا** **ایر** **شور** **مراد** **بند** **بوزدن** **بودر** **که** **سرو و کل** **و لا** **سوزی** **اجل** **ایر**
غالب **اوج** **کره** **یونق** **زائل** **اولور** **یا** **بوعیش** **عشرت** **معینی** **اعضا** **وضوئی**
اوج **کره** **یونق** **ایل** **حواد** **لو** **خفین** **بوزدن** **مراد** **بودر** **که** **ای** **عشق** **الهی** **برین** **در** **حی**
عالمه **وداع** **عشق** **کلای** **یعنی** **بودر** **عوا** **السنوا** **کسبیت** **مرحق** **ایل** **زائل** **اولور**
حور **که** **عشق** **حسن** **بافت** **شراب** **ایک** **کیر** **چند** **یک** **کلی** **حسن** **قلوب** **و ثنا**
بولدی **کار** **این** **زمان** **ز صنعت** **دلال** **سیر و دای** **سایه** **سرو و کل** **و لا** **سوزی** **اجل** **ایر**
صنعتند **کیر** **مراد** **فیض** **و جذبه** **کمال** **ایر** **دی** **عشق** **الهی** **نوش** **اندر** **زمانه** **اولدی**

بجای هندستان و بیکر اسب
پایت عاقل و خفا صید

بجای هندستان و بیکر اسب

دینی که که این عجزه بولدن گفته دنیا نشوایی که بوقری مکاری نشیند و خیال
 میرود بولدن گفته دنیا نشوایی مکاره او نور حیل او نور را بدی کبیر
 دنیا عجزه شک مکاره و خیال را بدو کن بیاند **ریت** و ارکن آری دل
 دنیا عجزه شک مکاره و خیال را بدو کن بیاند **ریت** و ارکن آری دل
 افرد بیاید **قو** حافظ رشوق مجلس سلطان غیاث الدین ایما حفظ
 غیاث الدین مجلس شوقندن خامش مشو که کار تو از ناله میرود ساکن
 اول که لشکر ایشان ناله دن کبیر مراد غیاث الدین دن دنیا به معاونند
 ایند در جل صیاد که سلطان آفرید را کن مجلس مده ناله مؤثر و از
 فیض کبیر **ریت** نور سبک علف جهان دین جهان با دهادی در دو جهان
 دست بکرت **و له ایضا** بر سر ایم که کر دست بر آید آکن باغی اوزره کن که
 اگر الله لا کورس و نصیب اولور دست بکاری زخم که عطفه سر آید
 ای بر ایسه اورم که عطفه با شکلی بقی نهایت بولد مراد ترک دنیا ایدوب طلب
 اخوت ایدرم دیکر زیر مادام که آدم طلب دنیا ده در عطفه نهایت بولد
 منظر دل نیست جای صحبت بار بومرغ میند و جز در بقی کوکل نظر کا حاجی ایضا
 محقق بی دیکر رد بوجو بیرون فرستد و را به سلطان چو جوفه فرشته کبیر
 مراد قلب ماسویدین خایه علفی که که محل یار اولد دیکر صحبت حکام ظلمت
 سبب ملایست بودی مبداء و جز در بقی حاکم مصاحف شب بلیه
 ظلمتی در نور هوشید خواه بود که بر آید نوری کشف شدن اسند او که طوغ
 و حاصل اول مراد ترک دنیا ایند ایدر ایدر مصاحف فلان که طوغ است

نورانیت و صفا حاصل اولد دیکر بود در باب بی مروت دینی دنیا کن
 مزین از احکام فیوضی اوزره چند نشینی که طوطی بدراید بخوانورین
 که هر آید چن چند دیو او نورین نصیب عذر ترک کدای کن که کچ بیاید و لیکلی
 ترک فعل که کچ بولاسن از نظر ده زوی که در کدز آید هر سالنگ نظر نه
 که او غدا و کلام بود که ترک طلب دنیا ایدوب ساکن طریقت اولان
 نظر نه او لیجی کچ علفه کچ فاعت و غای قلب بلنور صلیح و طالع
 مطاع حلیش خوردن صلیح و فاسق کند و مراد بن کند و مناعی کوک سترار
 ناکه قبول او فخر در نظر آید تا کم قبول دوشه نظر کل مراد صلیح مناعی قبول
 او بود دیکر با قبول مرثیت عطفه منوط در دیکر بلبل عاشقی نور خواه
 نواجر ای بلبل عاشق سن تراسته آفر باغ شود سبز و سرخ کل بیلید
 باغ بل نزل اولور کل چر مراد مؤاولان صبر نه مراده امیر دیکر غفلت
 حافظ درین سراچه عجب نیست حافظ غفلتی بوجوه ده عجب دیکر
 هر که عیانه رفت بی جز آید هر که میانه کبیره بی جز مراد بود که دنیا غفلت
 و مستکی محنت **و له ایضا** حالت افتاب هر نظر با دستک نظر که
 هر جا کما فایا و لسون زخوب روی و سبب به بنر باد و بی لفظه حرفی
 مصدر زیور یعنی شکوه بوزر که هو بلندن هر که اولسون مراد بود که
 جا کلدن هر عین خضیل نور فلوب مؤز اولسون و وجه جیمیک حسن آفره
 لبسندن تشنه فیلک کسه آینه حال غره نسبت اعمشون **ریت** کبیر
 قدر ریت را اندازد جوهر شرب رشوق در بر باد و حای زلف

شاهین شاه صبر را شاه پرورش بر فدا و چنگی دیگر یعنی شکر شاهین شاه
 رنگد ها که دل شاه عالم زیر بر باد عالم پادشاه هرگز قلبی قبادی
 استند اولسون دیگر کسی بسته زلفت نباشد بر که زلفه بخلش
 اولمیه پرش اولور دی کو عاشق روبرت نباشد بر کو کل که سبک بوز که
 عاشق اولمیه حبسته غرق در خون کبر باد و اما جگر قانده غرق اولسون خطاب
 حضرت حق در و مراد ظاهر در بنا چون غزه ات تا و کشتاید ای منم چون
 سنگ غزک اوق ایچ یعنی اوق اولور دل عروج من پیشش بر باد بنم عروج
 کو کلم انکرا و کسده قلغان اولسون مراد بود که اولولاء و البلاء و اولامین
 و استند اناس بلاء الانبیاء ثم الانبیاء ثم الامثل فالامثل و چون منم
 بلا اولان عاشق در طوق بلا دلیل غرت و موجب فریاد چو لعل شربت
 بوسه جسد چو شکر کبی لعلک بوسه عطا ابده مذاق جان من زو بر شکر
 باد بنم جانم مذاق اندن طلوت شکر اولسون مراد کلام الهی در تلذذ طلبی در
 مراد نیست مردم تازه عشقی بکالند در مردم بر عشق تازه ترا هر ساعی
 حسن در کربا و سکا هر ساعده بر حسن دج اولسون مراد مردم حال کو نظر
 اولابن دیگر بجان مشتاق روی روی نیست حافظ جانبله سنگ بوز که
 مشتاق فیدر حافظ را بر حال مشتاقان نظر باد سکا شتا فدا حاله نظر
 اولسون خطاب حضرت حق در و مراد ظاهر در بیت ترا با عاشقان دایم
 نظر باده ز جان حسنه کان خود جرباده **وله ایضا** حسن تو عین زلف و زون
 باد سبک حسنه دانا از غنچه اولسون رویت چه ساله لاکون باد بوز که

بوز که بلده لاکون اولسون مراد حضرت حق خطاب بدوب اندن حال و حال ظاهر بود
 حال و نوره مظهر اولق طلبی در اندر سر من حیا و عفت نیم باشد سبک عفت
 حیا به هر روز هست در فزون باد هر کون که وار در غنچه اولسون مراد
 زیاده عشق الهی طلبی در فزون و لبر آن عالم عالمک دو کلی و بر جباری قدی
 در خدمت قامت نکون باد سبک قاسمک خدمت مند با شتی آشتی معنی اگا
 کلام به خدمت ابد اولسون مراد علو درجه الهیه راجع و ساجد اولسون
 و عکبر **بیت** هر که که ز خدمت کسند سر در جاه غم تو سر نکون باد در
 سر که در جی بر آید هر سر و که چنده قانر پیش لاف قدر چون باد سبک
 قدر انی اولکسده نونا کبی اولسون مراد رفیع ان : سکا عابد و خاضع اولسون
 و عکبر چندی که نه فتنه نوباست بر کوز که سبک عفت نک اولمیه از کوز هر اشک
 غرق خون باد کوز ناینج کو هر ندن قان غرق اولسون مراد سکا سکران اولمین
 و بدیه قان اغلسون دیگر بد نوز مهد لبر با شکر کوز که کوکل قان عین ایچ
 در کردن بحر و فتنون باد سحرا بکده و ذوق فتنون اولسون مراد ذان انده
 طرقت مختلفه ابر جذب قلیوب طلبیدر هر جا که دلست در غم تو هر بر که
 بر کوکل و لرد سبک نکند به صبر و قرار و بی سکون بلو صبر و قرار
 و سکون اولسون مراد هر فلک یک حق عاشق اولمین طلبیدر هر کس که
 بدل نباشد شد در و هر کس که کوکلنده اولمیه و در از خلوت و صل و خیر
 باد سبک و صک خلوت سده طشره اولسون مراد بود که در و
 حکیم دوا وید واصل اولور لعل تو که هست جاده حافظ لعلک

معلوم دکلر بر پرون زلب نوسافنا چیست نیست سنگ لیکدن
 حاج ای سانی بوقدر در دو رگی که کام دارد و در ده بر کسه که مراد
 دونه مراد دهان و اعظا و شجده ن غری خصیل مراد ایدر بوقدر و عکله
 نر کس و سینه های سبی نر کس و کلی مستکد سینه ران از چشم خوش
 نو دام دارد سنگ خوش کوز کدن بوج دو نر یعنی فرض اولور مراد مراد
 شکران ذات کسب کفیت ایدر بکلر و کرخ و زلف نو دلم استیکر فکر
 و زلفه دگر کی کوکله در دینست که صبح و شام دارد برود در که صبح و شام
 دو نر مراد بود که صبل و در دم هو الظاهر و افشیم بر دم هو الباطن در
 یا ایکسی معاد اکبی و فنده اکی بر دم در بکلر بر سینه ریش در و دندان
 در و دندان کس باره لوسینه سی اوزره لکل کلک تمام دارد لکلک تمام روزی
 وار و مراد در لوسینه شور و ذوق کلام الهی دندر بکلر در جلیج
 نر جو حافظ ای جان اگل جفورنده حافظ کبی ای جان حسن نو و صد
 علام دارد سنگ حسنکلک ایکی بوز علامی دارد مراد نر جو حافظ نر جو
 محضد که محیط در لاجرم انک کرفاری جو قدر و **ایضا** کسی که حسن خط او
 در نظر دارد بر کسه که دوست خط حسنی نظره دو نر محقق که او حاصل
 هر دارد محقق در اول هم حاصلن دو نر مراد بود که نتیجه و حاصل بر حال
 خط و سینه نظر در بیت دیده آید هر حال دوست یاید مراد و نه این
 چینی بلا دیده چه کار آید مراد جو حامد بر سر زمان او سر طاعت قلم کبی
 انوک امری عقلی اوزره طاعت با شنی نهاده ایم مگر نبیج بر دار و خوشد

خوشد در مکر اول قیل ایدر فالدره مراد حضرت عکله امر نه طاعت و انقباض
 بیاند کسب و صبل نو چون شمع بافت پروانه بر کسه سنگ و صکل کونین
 نر کره و حجت و واسطه بود و شمع کبی که نر شمع نو هر دم سر در دارد
 سنگ فیکله التند بر با شنی و فی وار در مراد بود که شمعک با شنی کله که التند
 بر با شنی فی ظاهر اولور سو نر عا شمعک و فی بولید او یجی که منحل بلا و عا
 و نفسک و الکرتک و سود الکرتک مرید کله که روحانیت با شنی
 ظاهر اولور و صله شمعک و و بولید بولید بیای بوس نو دست کبی کسب
 که او سنگ ابا کل او بکل بر کسک ایدر که او چون اسنان برین
 در هر دارد و اینک کبی بوقبوا و زره عجب با شنی دو نر مراد بود که
 اسنان قبوده با شنی فوبه شرف عزت حاصل ایدر بر در قب
 نور و زی سپاه بری اوردی سنگ رفیکل سینه بر اوی پس
 نیر عنت سبیل سپر دارد اندن صکره که سنگ عکله اونی سینه قلعه
 دو نر مراد غم عشق بی عربان قلدی آیکون دشمن بکافور بولدی و بکل
 زده صده سنگ ملولم بیار باد و ناب زده صده سنگدن ملولن کسور
 صافه شراب که بوی با ده و ما غم مدام نر دارد که شراب ففوسی با غی
 مدام نر دو نر مراد که رفد که بی عشق اولاندن ملالم وار و عشق
 کسور که مطلب اللامع اولم و بوی خوب بولم بیت خوشتر اردو
 عشق اقام نیست با مدام عاشقا نر شام نیست زباده چو چیت
 اگر نیست این نه بس که نر انرا بدن چو سکا اگر بونی ایست بونمیری

پیردانه بر پنج معایر که بر معنای نر که در کبی
 روم دیارنده و فزداره و بر دیکه غنیک در
 بر معنای ایکی که فاضیل باز دوی غنیک
 اول اولاندن در دیر معنای کلک و بر معنای
 حواله بر معنای ایکی که فاضیل باز دوی غنیک
 فزونی در دیر معنای ایکی که فاضیل باز دوی غنیک
 ذکر اولاندن معنای مراد و پروانه نفی اوج اول
 شمع لفظت سارب اولد و غنی لفظت
 اول در اخیا ش کلک دکلک
 حافظک ایات مشکله

سنی و می زو سوسه عقل به جرد دارد و بر دم عقل و سوسه سندن به جرد
 مراد بود عاشق و سالک اولاد عشق و سوسه سندن به جرد و سوسه سندن به جرد
 به جرد و سوسه سندن به جرد و سوسه سندن به جرد و سوسه سندن به جرد
 قدم برون تنها و بر کس که تنوی فیه سندن ابا غی دشره فومدی
 بخدم میگرد که کنون سرور دار دینی ایل غنی ایل غنی سوسه سندن به جرد
 انک تو میرنده در مراد بود که زاهد هشت اولاد عشق شرب اولی
 نوار کننده در بیت پارتی که عشق جسد جاز زهد ایا ده
 مراد دل سکنه حافظا که خواهد بود حافظک صنف کوکلی طوبی اخ
 المینه کر کرد چو لاله دلغ هلیا که بر کبر دارد کلامی بر محبت دانی
 هکر نه وار در مراد بود که عاشق صادق اولاد که وفات اید عشق اندک مکتب
 و **الحمد لله** انک از سبیل او غالیه نایه دارد اول کسه که انک سبیل سندن
 قلبه سگد حرارت و در بار با دلش کان ناز و عتاب به دارد و گو گو کوی کمتنه
 به عشق غلغله نازی و عتاب به دارد و مراد حضرت حق که انک غلبه به
 هر اچای طیب مشوقه عتاب انک تقوی و حجاب کبریا سی و عتاب غلبی
 وار در از سبیل خودی کدر و چو ن با و کند و مفتوی به با سندن چو کوی
 که چه توان کرد که غریب و مشایبه دارد نه ایملک اولور که غرور و استیصال
 وار در مراد جلیا الهیه عاشق ساکدن نزجک مرور اید که عکس منقل و سوسه
 الا فضا در و بکدر آب حیوان اگر نیست که در اولب بار آب حیوان
 اگر اول آب به کلب بار که وار در و شست این که هم مهره سربید وار

وار در و سندن بود که همک نصیبی سربید مراد بود که اگر آب حیات کلام
 الهی آب به که حیات اید به سبید همک غلامانده نصیبی اولان سندن
 سربید و نیز احیات اید به سبب دکلر ماه هور سندن به سبب زبیر به
 و زلف انک کون کور بخنی اید زلف پرده سی اردندن اخا به بیت
 که در پیش سحایه دارد گنشد که او کند سحایه وار در مراد بود که
 دانت اند و جای الهی غیب هویت اردنده بولت اردنده کون کوی
 در چشم منکر دهر کوشه روان سبیل بر تنگ بنم کوزم ایلدی به
 کوشده روان کوز با شنی سبیل نایه سربید نرانا زه بایه دارد
 فرضی اولسون که خوش فکر صواب وار در مراد صفت جلال غنما شتی
 هکاک اندک به دینی اصلاح قلد و بی کند و به لازم دکلر انک عطا کوی در آقا
 صواب در کف نفس مغنول اولی جزو صواب اید و بکدر چشم محمود نو وار
 ز دلم وضد جکر سبیل عکس کوز کوز کل وار در بنم کوهل جکر وضد شرک
 سبیلت مکر سبیل کبابه دارد دست شرکد مکر سبیل کبابه سبیل وار در
 مراد اسبیل الهی قلبیک زبده سن کند و به هدب انک اسندن بیاند
 جان بیچاره مرانیت ز روی نوسوال بنم صسته جانیه بود سبیل
 به زکدن سوال ای خوشی ان صسته که از دوست جوابیه دارد ای خوشی
 اول صسته به سندن جوابیه وار در مراد بود که قلب مرصن طلب
 حال انک لا با دکلر سلامت اول قلب مرصن که اکا فضل فیض الهی
 دافع اولاکه کند سوب دل صسته حافظ نظری حق حافظک صسته کوهل

کوهی جابینه بر نظر چشم سست که هر گوشه برای دارد سنگ است
 کور که هر گوشه را برای دارد و در مراد نظر عین عبارت فقه لایق جوق
 بجا اندون نصیب بعید در دیو خرق و خشت در **والله اعلم** دوش از چنان
 آصف پیک بشارت آمد دون کجی اصف جابینه پیک شزه
 کلدی که حضرت سلمان عشرت اشارت آمد که سلمان حضرت
 عشرت اشارت کلدی یعنی جز پیک بود ایدی مراد حضرت سلمان
 حضرت صدر که سلطان جلد عالم در و اصف در مراد جبرائیل عم در که با
 ابل خلق او رسیده واسطه در و پیک بشارت مراد الهام یکی در که
 قلبه نموند و اخ و اور و شری در مراد صحبت اصحاب تصوف در و کا
 اشارت توفیق الهی در انچه شمع مر شده خطاب اید و در
 حال وجود مار الزاب باده کل کن بزم وجود مظهر اعظم شرا صوبه
 با لحن قل ویران ساری دل را کاه عارت آمد که کلک ویران سر است
 عارف و فنی کلدی مراد عشق الهی ابل بزم وجود مظهر قل که قلب حجاب
 معورا و بیخ زمان کلدی دیگر عیب پوش زنها را ای حرف می آلود
 عیبی اورت زنها را ای شراب بوشمخس حرفه کان بار پاک دامن مهر زیارت
 آمد که اول پاک انگویا زیارت ایچون کلدی مراد حرفه کبوی معاصی
 ای آلودن شول مرقد که عشق الهی ابل ملحق اول لا جرم خوبه قلوب
 عشق و صد قبل اول حرفه کبوی معاصی سنور اولوب حضرت رت
 اند و نس کلی علف بیافت اولور **بیت** ای دیده و دل و جان خود را آید

کسند طاهر کاه مه بدین منازل مهر زیارت آمد این شرح بی نهایت
 از حسن بار گفتند بوشج بی نهایت که حسن بارون و بدر حرفیت
 از هزاران کاند عبارت آمد بر حرفه زیارت عبارت کلدی مراد
 حال حق زایه بد الوصف در اندن شرح بی نهایت بیچ بیکردن بر حرفه
 دیگر **بیت** شول دکلوبه نایه در و وصف حکیم بیکردن بیکردن
 اید مر خاطر انتخاب امروز جای هر کس پیدا شود و هوان بکون
 هر کس که بی ظاهر اولور و بکون کانه ماه مجلس افزون اندر صدارت
 آمد که اول مجلس نور لند ریج ای صدارت کلدی یعنی مجلس صدر رنده جلوس
 آنکه کلدی مراد ماه مجلس افزون شمع در که اول صدر نشین صفت
 خانقا که لاجرم حوکه که ساکت طریقت اولاند در اول مجلس
 هر برکت مغای معلوم اولور با مجلس معنویه هر برکت در جسی طاهر اولور
 و دیگر بر بحث جم که نا جش مواج افنا بست جم خنی اوزره که اول
 نایج کشتک مواج یعنی افنا اکا ابر سی علودر جسد رخت بیکرد
 موری با این حقارت آمد معنی کور که بر حرفه بو حقارت ابل کلدی مراد حق
 جلد سلطان آخرت اولاند و اصل اولد غی در جیه عالمه در حرفه
 کبی ضعیف اولاند و جی المرء یطربته بنی صحت ابل اول مقام علی به
 و اصل اولدی و اولور **بیت** صحت عارف رعایت فکرم در واعظک
 سی و ابست فکرم در از چشم شوخشی ای دل امان خود آید در انک شوق
 کوزدن ای کوهل امانی صافه کان جادوی کان کش از بهر غارت آمد

و شیراز شد چنانکه هر که رسیده از دلم بر که ماه نه ناله که ایرستان
 سندن آبی خراگه هفت چو باد عارض آه ماه هر که می آورد چون هر که
 ماه که عارضی بادن کنوردی یعنی چون اول محبوب پادشاهی دل اندی
 ناله آبی خراگه ماه هفتی برادر ذکر حق بنم ناله که کم که چیز دیگر در حافظ
 ماکوش کین کلاه عذ بزیم حافظ مرم صنف صنف و ورش که بو عذ کلاه
 سبکست که بر اف بر شوی آورد پنج صنفی برش هکنا جند کنوردی
 مراد بود که اگر چه نهند در کلاه هم وار بر فتنه در آغا فل اول که انک حافظ
 پادشاهی تا جن صر پس حافظ مرم صنف صنف صنف صنف صنف
 در و سبکست آه ناله که اکا برده فو ما سندر اندر ساند رایت
 منصور بر فلک حافظ ایرت در دیضرت بولش سنجایی فکر حافظ چو السنجایی
 شهنشاهی آورد چون صنفی بر پادشاهی پادشاهی در کاه کنوردی
 مراد بود که چون حق غالب هفت نشسته استی و انکا اندی فغ صنفی سنجایی
 ملک چندی **بیت** چو عید شهنشاهی بزم نوبت که خوشتر است چو شایه
 رایت منصور چو ناله ماهی از ماهی **وله ایضا** انکرها رنزار ککل ککل
 داد اول کسه که سبک رضا که کل و شیرین رنگین و میردی صبر دارم
 نوازند بن مسکین داد اول که که سبک رضا که کل و شیرین رنگین
 و میردی صبر و قزاقی قادر و بر بن مسکین و میردی مراد بود که صبر حسن
 صورت و بر بن صانع عالم قادر و بر بن مسکین صبر و سکون و میردی که
 مازاغ البقم و ما طیفی **چون** ناله میل بنیم **رباعی** حسن و جمال آن که کو کور

Süleymaniye U. Kütüphanesi			
Kier	izmir	Yeni	
Eski kayıtları	616		

T.C
 İZMİR
 HİSAR MÜTERRİFİ
 SAYI
 867

